

PÉTERFAI JÁNOS ISTVÁN

KALANDOK A
NAPRENDSZERBEN

(Péterfai János István művei – 5. kötet)

RSFK Könyvtár 5.

Kiadja: „A Régi Sci-Fi Kedvelői csoport”

Írta: Péterfai János István

Szerkesztette: Györgyi Ákos

Készült: 2023-ban

A sorozatban megjelent:

1. Péterfai János István: Holdbéli Türkiz Tengerek
2. Péterfai János István: Mítikus és mesés hősök
3. Péterfai János István: Mesék Birodalma
4. Péterfai János István: Menny és Ég fiai

© Péterfai János István

Tartalom

BEVEZETÉS JELEN KÖTET ELÉ	4
NAP.....	5
LÁNGSELYMŰ BÁRSONYOS NAP	6
FÖLD	16
CSŐDBE MENT HADITERV	17
A TŰZDÉMON BOLYGÓJA.....	32
AZ APOKALIPSZIS PARAZITÁI.....	37
MARS	43
REMETE A MARSON	44
MARS, S.O.S.....	65
IGAZSÁGOSZTÓ SZÁMTU.....	75
MANÓLYUKAK A HEGYEK ATYJÁN	113
CERESZ.....	140
BETELEPÍTJÜK A CERESZT!	141
JUPITER.....	147
KRÁTER A KALLISZTÓN	148
PLÚTÓ.....	164
EGYEDÜL A PLÚTÓN.....	165
MÚLT.....	194
GILGAMES ÉS GARAMY	195
SÁRKÁNYOK VÉGÓRÁJA	214
VÁRATLAN VENDÉG.....	244
A SCI-FI-ről.....	253
TUDOMÁNYOS-FANTASZTIKUS MŰVEK ÉRTÉKELESE	254

BEVEZETÉS JELEN KÖTET ELÉ

Fiatalkorunkban a jövő lázában éltünk. Ebben sokat segítettek az űrkutatás akkori, számunkra rohamlépteknek tűnő eredményei. Ezek alapján akkor azt gondoltuk, hogy még életünkben az emberi faj benépesítheti az egész Naprendszert.

Faltuk Isaac Asimov, Arthur C. Clarke és a Sztrugackij testvérek műveit, amelyek részletesen leírták, hogy az emberi faj a belátható közeljövőben hogyan jut el a bolygókra, létesít ott kolóniát, illetve terjeszkedik egyre tovább, aminek a vége a csillagos ég teljes meghódítása.

Aztán hirtelen megtorpant a világ. Az űrkutatás fejlődése más irányt vett, aminek oka részint az űrkutatás sebességét felpörgető űrverseny megszűnése, a társadalmak űrkutatásra fordítható anyagi erőforrásainak csökkenése, illetve a kereskedelmi szempontok előretörése.

A bolygók meghódítása egy időre lekerült a napirendről. Most, több, mint 50 évvel az után, hogy az ember az egyetlen idegen égitestre, a Holdra tette a lábát, még mindig csak a távoli tervekben szerepel az út folytatása.

Így, nekünk, akik a már említett szerzők által írt „rég sci-fi” művein nőttünk fel, maradnak az egykori álmaink.

Péterfai János István álmait bolygórendszerünk meghódításáról jelen kötetünk novellái mesélik el.

GyÁ

NAP

LÁNGSELYMŰ BÁRSONYOS NAP

1.

Nehéz az élet terhe, ha nem mennek a dolgok a nekik megfelelő mederben. Ha az ember rossz passzban van. Nehéz az élet akkor is, ha valaki megnehezíti. Ha egy bizonyos valakinek más sem jár a fejében, mint az, hogyan tehetné tönkre élettársa mindennapjait. Kegyetlen, apró szurkálódásokkal őrzítő keserűségbe dönteni élete párját, vagy olyan hidegen, mint egy jégcsap, gonosz odamondogatással megrendíteni tudati alapjait a védtelen és balsejtelem nélküli feleségnek.

Ed Eimsweller, jövedelme alapján, a társadalom felső harmadához tartozott, jövedelmét a feleségétől szerezte. Etikailag azonban legalul, az alant hullámzó fertő is túl magas és előkelő régió volt számára, mintsem reménye lehetett volna elérésére. A fertőben élő emberek erkölce is magas színvonalú volt hozzá képest. A legalsó szinten élők erkölcsi színvonalán állt, de jó eredménnyel igyekezett ezt a hátrányos tulajdonságát palástolni. Egyelőre eredménnyel, többé-kevésbé sikeresen bolondította embertársait, és főként feleségét, akitől a pénzt szerezte. Érdekházassága nem volt boldog.

Mígnem aztán, bár a sors kereke forgandó, és ez mindenkire igaz, akár felfelé, akár lefelé ível élete pályája, elérkezett az a pillanat, amely minden hasonszőrű alak életében elérkezett volna. Eddy Eimsweller egy forgalmas utcán sétált, még hozzá Londonban, fényes kirakatok mellett, jobbán régi szerelmével, a csinos pofijú kis konzumlánnyal, amikor szeme pillantása egy kirakatban elhelyezett hirdetés szövegére vetült.

*Társasutazás a Napra.
Jutányos áron Ön is megtekintheti a
Nap birodalmának lángszobrait.*

A további apróbetűs szöveg a jelentkezés helyéről, a kirándulás dátumáról és áráról adott pontos információkat.

- Várj egy pillanatra, Christie - rántott egyet a mellette sétáló lány karján. Eimsweller poshadt szürke szeme kigúvadt az érdeklődéstől. Gondolatai rakétasebességgel száguldoztak koponyája kozmoszában, ahogyan igyekezett összeállítani egy épkezláb haditervet.

- Mit bámulsz, drágám? - érdeklődött a lány, látva társa kigúvadt szemét.
- Látod azt a hirdetést? - mutatott Ed a kirakatra.
- Melyiket, drágám? Azt ott? Olyan sok a betű azon a hirdetésen.
- Azt ott, Társasutazás a Napra. Úgy látszik, adott a sors egy esélyt a számunkra, hogy boldogok legyünk. Emlékszel, mit ígértem öt évvel ezelőtt a születésnapodon?
- Hogy gazdaggá teszel - emlékezett vissza Christie.
- Boldoggá drágám! Boldoggá! - igazította ki a férfi - a gazdag én leszek. Ezért vettem el Alice Mortont is, azt a kelttésztá képű, buta libát, aki most a feleségem szerepében tetszeleg. Legalább kétmilliárdos vagyona van. Emlékszel, mennyit kutattunk a gazdag lányok között, hogy ha valamelyiket váratlan baleset érné, a vagyonát ne a rokonsága örökölje? Csakis egyedül a férj legyen az örökös!

Lassan tovább sétáltak.

- Ed, úgy szeretlek! - sikkantott halkán a gyönyörűségtől Christie. - De hogyan képzeled? Csak nem Alice ellen tervezel valamit? Mert azt nem szeretném.
- Kapiskálsz, szerelmem? - hunyorított egyet Eddy.
- El akarod tenni láb alól, ez eddig világos. Amikor kiterveltük, hogy elveszed feleségül, már akkor ez volt a célunk. Nekem nincsenek erkölcsi gátlásaim, mint ahogy neked sem. Erkölcsünk sincs, ugye? Ezért illünk annyira egymáshoz. De a rendőrség, Ed. A mai rendőrség nagyon fejlett.
- A mai rendőrség fantasztikusan fejlett - vette át a beszéd fonalát a férfi. - Szinte lehetetlen túljárni az eszükön. Mindenféle fejlett műszerük van, veszedelmes műszerek. Az időben is tudnak egy kicsit mozogni. - Elgondolkodva maga elé meredt.

- Különösen az az infravörös idődetektor, amelyik néhány napra visszamenőleg szinte filmszerűen rögzíteni képes az eseményeket. Az nagyon veszélyes. Kivéve persze ott, ahol rengeteg esemény zajlik. Mint például az utcán. De még ott is nagy a veszély, hogy viszonylag tiszta képet nyerhetnek egy adott balesetről. Itt a földön óriási a kockázat. Na de a Nap mellett? - A férfi arca megkeményedett, a szeme a távolba meredt.
- Mire gondolsz Eddy? - kíváncsiskodott ismét a nő. - Hogyan jön ide a Napra való utazás?
- Majd meglátod! - Ed titokzatos képet vágott. - Gyerünk, derítsük fel a terepet! Szaglásszunk egy kicsit körül!

2.

Az utazási irodában egyáltalán nem hemzsegték a turistajelöltek. Mindössze egy fiatal pár kívánt utazni, mint ahogy Ed éles fülével meghallotta, a Fidzsi-szigetekre. Ed és Christie előbbre lépett egy pult irányába. Joviális, ötvenes úr intett feléjük barátságosan.

- Üdvözlöm önöket cégünk nevében. Mint látják - intett a zakójára kitűzött táblácskára, - Daniel Ramsey vagyok, a Heliosz utazási iroda vezetője. Valamiben segíthetek?
- Igen, Ramsey úr - mosolyodott el Ed Eimsweller, mint egy cápa. - Utazni szeretnék.
- Na és hová, kedves uram? Igen olcsó ajánlataink vannak Barbadosra, aztán Katar is szóba jöhet, a Dél-tengeri szigetek...

Ed felemelte mutatóujját.

- Honnan veszi, hogy olcsó utazást keresek? Nem nézi ki belőlem az első osztályú turistát?
- Nem úgy értem, kedves uram - szabadkozott Daniel Ramsey. - Csupán arra céloztam, más utazási irodákhoz képest jobb feltételekkel és olcsóbban utaztat a Heliosz, és ez így igaz!

- Na igen! - Ednek úgy tűnt, a magyarázat elfogadható, de azért nem árt rápirítani a vezetőre. - Már egy tucatszor voltam Barbadoson. Mr. Ramsey, engem most az úrutazások érdekelnek.
- Hát ez nagyszerű! - örült meg a cégvezető, mert az úrutazások voltak a legdrágábbak. - És ketten méltóztatnak utazni?
- A hölgy a munkatársam, nem hiszem... - kezdte volna megmagyarázni a helyzetet Ed, de Christie közbe vágott.
- Utálom az úrhajókat. Semmi pénzért ki nem teszem a lábam a földről.
- Sajnálom - mondta a cégvezető. - Tehát akkor egyedül utazik? Igen? Javasolhatnék néhány nagyszerűen megtervezett útvonalat? Itt van például a Titán.
- Ne fáradjon kérem, Ramsey úr. A lángszobrok érdekelnek. Csakis a lángszobrok és semmi más. Továbbá a feleségemmel akarok utazni.
- Úgy! - Ramsey maga elé meredt. Talán az utazás hasznát mérte fel?
- Igen, úgy! - Ed Eimsweller egy kissé nyugtalanná vált. Semmi szüksége nem volt arra, hogy megjegyezze Ramsey a jegyrendelés körülményeit. - Tudja, engem, mint kőszobrászt, a Nap lángszobrai művészeti szempontból érdekelnek. Művészi fejlődésem érdekében mindenképpen szükségem van a lángszobrok megismerésére. Nem a tankönyvekből, hanem a valóságból.
- Érthető a kívánsága - ismerte el Ramsey. - Tehát ön művész? Szobrászkodik, ha jól értem?
- Úgy van.
- Akkor ez a két március 16-i jegy biztosan megfelel önnek. - Ramsey kedélyesen mosolygott. - Csupán ötvenkétezer font. A Szuper Sárkánnyal utaznak a Napállomásra. Több órája lesz megfigyelni a Nap birodalmának figuráit, ami, azt hiszem, jelentősen hozzá fog járulni művészi fejlődéséhez. Rendben van?

- Több óra? Ennyi ideig filmezhetem a lángszobrokat? - Az igenlő jelzés után beleegyezően bólintott Ed Eimsweller. - Azt hiszem, ez teljesen megfelel a számomra. Talán még sok is lesz az a több óra. Bizonyára két-három óra. Tudja, nem vagyok túlzottan termékeny művész.

3.

A Szuper Sárkány könnyű piheként csatlakozott a Napállomás kikötőjéhez. Ed Eimsweller nagyot sóhajtott. Megérkezett Napállomásra teljes épségben, az űr okozta gyötrelmek elmúltak. Gyomra tájékáról felengedett a görcs. Pedig ahogy közeledtek a Naphoz, a látvány egyre jobban elviselhetetlenné vált. A mérhetetlenül hatalmas és lángoló tűzkorong elnyeléssel fenyegette a Szuper Sárkányt. Minden pillanatban kontinens nagyságú tüzes oszlopok emelkedtek fel és zuhantak vissza, közöttük az űrhajó parányi szemcséje védtelen játékszernek tűnt, mint ahogy az is volt. Alice Eimsweller, az egykori Alice Morton, vagyis a felesége, mellette topogott.

Amikor elérték az Erőtér Csatornát, amely a Nap belsejébe, a Napállomásra vezetett, Ed hangtalanul szűkölni kezdett. Olyan nagyon félt, hogy szeme sarkából kövér könnycseppek gördültek alá, testét kiverte a verejték, és néhány cseppnyit bepisilt. Ed valójában igen gyáva alak volt, és nem gondolta volna, hogy a Nap ilyen félelmetes tud lenni. A pénz utáni vágya azonban legyűrte rettegését. Kinyírja Alice-t, és gazdag lesz. Itt a Napnál nem jönnek rá a bűncselekmény mikéntjére.

Az Erőtér Csatorna belsejében már teljesen védett állapotban repült az űrhajó. Körülöttük izzott az ionizálódott gáz, de ártani nem volt képes. Hatalmas térgenerátorok gerjesztették az elektromágneses csatornát, amelyben a hajó repült, és a hővédelem rendkívül erős volt. A Külső Állomás az emberi technika csúcsteljesítményeként biztos védelmet nyújtott a beljebb elhelyezkedő Napállomás részére. Itt erő feszült erő ellen, a térgenerátorok megálljt parancsoltak a Nap gigantikus hatalmának.

Napállomás kikötőjében Edet és Alice-t, amint kiderült, kifejezetten melléjük beosztott vezetőjük fogadta.

- Ted Miller vagyok, üdvözlöm önöket. Napállomás parancsnoka, Werfel úr, önök mellé osztott be. Én fogom kísélni kettőjüket, amíg Napállomáson tartózkodnak. A többi utast kollégáim vezetik majd a következő néhány órában. Kérem, kövessenek.
- Hová megyünk, Miller úr? - kérdezte a megviselt állapotban lévő Ed Eimsweller.
- Ted Miller narancssárga színű egyenruhát viselt, mellén az Arany Nap emblémájával. Napgárdista - ötlött Eddy agyába a figyelmeztetés. Csak óvatosan minden lépéssel. Kerülni a feltűnősködést.
- A térlifthez. Itt, ahol a Napállomás van, hatezer Kelvin fokos a hőmérséklet. A lángszobrok valójában tízezer fok feletti tartományban hajlamosak megjelenni. Ezért kénytelenek vagyunk alászállni a Nap mélységeibe, ha lángszobrokat akarunk látni.
- Milyen mélyre ereszkedünk? - aggodalmaskodott Ed.
- Engem nem zavar a mélység - közölte bátran Alice.
- Úgy ötvenezer kilométerre. Ne aggódjon Eimsweller úr, teljes biztonságban vagyunk. A felesége jó példát mutat.
- Ötvenezer kilométer mélyre? És mennyi idő alatt?
- Néhány perc az egész. A térlift jóval gyorsabb, mint a földi liftek, amelyeket önök megszoktak a magas épületeknél. A térlift speciális lift, ami levisz a Kilátóhoz, ahonnan csodálatos panorama nyílik a Nap tájaira. Ha jó az időjárás, persze a Nap időjárását értem alatta, biztosan fogunk látni lángszobrokat. Én már két éve dolgozom a Napállomáson, mégsem tudok betelni a lángszobrok látványával. A Napon értelmes lények élnek, ők készítik a lángszobrokat, a mi kedvünkért. Kapcsolatfelvételtre törekednek, és mi is velük, próbáljuk megfejteni a lángszobrokban rejlő üzeneteket.
- A Kilátó éterpajzsa megbízható? - kérdezte kisvártatva Ed.

- Megbízható. Persze, ha valaki készakarva át akar ugrani az erőtér pajzson, megteheti. De van ilyen örült? Pillanatokon belül atomjaira esne szét a túlsó oldalon, ha erre az örülségre vetemedne.
- Akkor menjünk - törődött bele Ed. - Nem tudtam, hogy ilyen mélyen leereszkedünk a Nap felszíne alá.
- Azt azért mégsem - mosolyodott el fiatal vezetőjük. - A Nap felszíne alá nem merülünk, csupán a légkörben mozgunk. A légkörben alkotják meg a lángszobrokat. Engem mindig izgalom fog el, amolyan lámpaláz-féle, ha újból lángszobrokat láthatok. Mint például most.

Rövid séta után a Kilátóba értek.

- Nézelődjenek, a rendelkezésre álló idő egy része már eltelt - mondta Ted Miller, és egy kicsit arrébb sétált a Napot nézni.

4.

Ed Eimsweller a korlátnak dőlve bámulta az előtte elterülő tájat. Mellette Alice állt.

- Nem volt túlzottan nagy kedvem eljönni a Napra, de engedtem rábeszéléседnek, és nem bántam meg. Csodálatos tájat láthatok.

Előttük sárga és fehér izzásban hatalmas lángörvények hömpölyögtek. Amikor a lángörvények lassan lecsillapultak, lángfalak jelentek meg. A falak négyzetekre osztották a teret, a falak színe aranysárga volt, a tér, amit határoltak, zöldessárgás színt vett fel.

- Mik azok a négyzetek? - kérdezte Alice.

Erőterek mentén hullámozó tengerszerű felszínt láthattak. A tengerből zöld és kék lényeket utánzó formák ugrottak ki, és merültek vissza a felszín alá. A tenger elhalványodott, helyén tűzkutak nyíltak, amelyekből energia bugyogott elő, ezüstös színben. A szálló napfelhők vörösés képződmények voltak, amelyekről lefelé csordogált valamilyen folyadék.

- Milyen érdekes felhők - sóhajtott Alice.

A láthatár egyik oldala felől lángoló fenyőfák lebegtek elő, lassan haladva az ellentétes irányba. Olyanok voltak, mint feldíszített karácsonyfák.

- Hol vannak a lángszobrok? - kérdezte Ed Alice-től.
- Ezek a lángszobrok, hát nem látod?

Kékesfehér tűzgolyók gördültek elő a semmiből. Olyanok voltak, mint a gömbvillámok, de egy idő után nyúlványokat növesztettek, azokon lépkedtek tovább.

Ezután örvénylő, pörgő és forgó orsók képződtek, kékeslila felszínükön arany erezet jelent meg. Amint az orsók tova pörögtek, utánuk tűzkígyók jelentek meg, égő fehéres és sárga színben pompáztak.

A látogatók csendben nézelődtek és beszélgettek. Filmezték a jelenségeket, néha morajlás hallatszott, ha különlegesen érdekes formációk jelentek meg.

- Gyere Alice, menjünk ki a Kilátó végébe. Ott senki nem zavar bennünket - mondta Ed.
- Engem itt sem zavar senki - válaszolta Alice.
- De azért gyere csak egy kicsit arrébb, mutatok valamit.
- Mit? Mit akarsz mutatni? Innen is jól látom a lángszobrokat - ellenkezett Alice.

Ed erősen megfogta felesége könyökét, és tolni kezdte a Kilátó vége felé. Amikor elég messze eltávolodtak a többiektől, Ed megállt.

- Itt jó lesz - állt meg Eddy. - Látod azt a lángszobrot? - mutatott bele a lángtengerbe.

- Melyiket? - kérdezte Alice.

Ed előre nyomta Alice vállát.

- Jaj, Ed, ne lökdöss annyira, innen is látom, amit mutatni akarsz. Melyik az a lángszobor?
- Az ott, az a hosszú nyakú. Ed tiszta erejével Alice-t a korlát fölé kilökte az ürességbe. Az erőter átengedte Alice-t, csak a hőt nem engedte be a Kilátóba. Alice eltűnt a Nap örvénylésében. Ed úgy csinált, mintha húzná vissza Alice-t, közben erősen taszította kifelé.

Ted Miller pillanatokon belül észrevette, hogy Alice Morton Eimsweller eltűnt.

- Hol van a felesége? - kérdezte Edet.
- Váratlanul rosszul lett, és véletlenül átesett a korláton. Már nem tudtam visszahúzni szegény feleségem. Most mi lesz? Nincsen feleségem.

A Napállomás személyzete átnézte a rendelkezésre álló felvételeket. A felvételek nem mutattak bűncselekményre. Nem lehetett megállapítani, hogy Ed kilökte-e a feleségét a Napba, vagy menteni akarta. Úgy állt a helyzet, hogy Ed Eimsweller megússza a bűncselekményt. Ekkor a hangszórón bejelentették, hogy napkitörés következik, vonuljanak vissza a Kilátóból a Napállomásra.

Ekkor azonban rendkívüli esemény történt. Egy villódzó fénylény, hosszú lángkarokkal belépett a korláton át a külső térből, de nem perzelte meg az embereket. Rátekeredett Eddy Eimswellerre, előbb a karjára, aztán a derekára, és sisteregve azt mondta: - Jöjj, szerelmem, jöjj!, majd kirántotta a borzalmasan ordító férfit a Nap lángjai közé. Az emberek bénultan álltak.

Ezután egy másik naplény furakodott be a korláton. Megrázta magát, lassan Alice formáját vette fel.

- Megmentettek a napemberek - közölte, amikor teljesen felvette eredeti alakját. - Nagyon fejlettek, és szeretnének az emberiséggel kapcsolatba lépni. A férjem viselkedése nagyon megdöbbenette őket, de megmagyaráztam, az emberek többsége jó, de vannak köztük elvetemült alakok is. Engem felkértek, hogy legyek amolyan követ a két faj közötti kapcsolatok kiépítésénél. El is vállaltam a feladatot.

Ted Miller Alice segítségére sietett, új ruházatot hozott a megpörkölődött régi helyett, és segítette feladata teljesítésében.

Így esett, hogy a Nap lángszobrait nem kellett már tovább vizsgálni, mert közvetlen kapcsolatra nyílt lehetőség a naplények és az emberek között.

FÖLD

CSŐDBE MENT HADITERV

Shook terve elképesztően gyalázatos volt. Ráadásul nekem kellett végrehajtanom. Morogtam miatta, de Bin Gad admirális, ez az érzéketlen tuskó, hajthatatlan maradt. Amit egyszer parancsba adott, bármekkora hülyeség volt, sosem vonta vissza. Biztos mutatója az alkalmatlan vezetőnek. Ezért lett belőle admirális. Nálunk ez így megy időtlen idők óta.

Nyíltan nem mertem ellentmondani a pöfetegnek, féltettem a bőrömet, megmondom őszintén. A földlakókkal meg amúgy sem rokonszenvezek különösebben, de bajom sincs velük, ezt leszögezem. Olyanok, amilyenek. Egyszóval rondák. Bár a földi nőkben van valami kecs, a mi nőink hozzájuk képest egy kicsit dundik, jobban, mint az kellene.

A Mars equatoriális zónájában, jókora szakadékvölgy aljában rejtőzködtünk, tökéletesen álcázva űrhajónkat. Körülöttünk háznagságú sziklatömbök heverték, félig porral betemetve. A mi űrhajónk is porral betemetett sziklatömb formát vett fel.

A szakadékvölgy oldalfala több ezer podronra emelkedett. Az oldalfalat törések és hajdan volt vízmosások szaggatták zezzugossá. A völgy széltében megvolt vagy tízezer podron. Ilyen terepen aztán terai legyen a talpán, aki ránk talál.

Az admirális bizonytalan volt a tervet illetően. Tartott tőle, hogy nem válik be, és az a pályafutása végét jelentené. Sőt, rosszabb esetben a Főparancsnokságon tébláboló ellenfelei jóvoltából könnyen száműzhetik valamilyen kellemetlen helyre. Esetleg egy bányabolygóra, amely szerfölött kellemetlen hely tud lenni admirálisok számára.

A kockázat valóban nagy volt, ha utólag végiggondolom a történetet. De Shook őrnagy folyton zaklatta, győzködté; ő pontosan kiszámította a terraiak cselekvési térképét, ha egy ekkora határfokú fegyver birtokába jutnának. Az admirális nyugodtan adjon engedélyt, nincs semmi rizikó. Különben is, ha balul ütne ki a dolog, majd azt mondják, elvesztették azt a fegyvert. Volt erre példa már máskor is az űrflotta történetében.

Ez a Shook őrnagy nagyon sötét alak. Olyan sötét, mint Lanak bányabolygó legmélyebb tárnája. Lélekбúvár, vagy mi a képzettsége. Folytonosan a terriak rádióadásait elemezgette, és azt bogozta ki belőlük, azok ott a harmadik bolygón nagyobb veszedelmet jelentenek saját magukra, mint mi, vagy akárki más.

Az ember embernek farkasa - mondogatta gyakran. Ez egy híres terri mondás. A farkas - Shook szerint - egy ragadozó állat, amely megeszi a fajtársait. Szapora, hogy mindig legyen ennivalója a nagyobb farkasoknak, amelyek kisebb farkasokat esznek. Fura egy faj, ha igaz, amit Shook állít. Azt biztosan tudom, hogy az emberek, mármint a terriak, nem eszik meg egymást. Ezért nem lehetnek farkasok sem. Azon viszont gyakran tépelődtem, hogy a farkasok hogyan létezhetnek még mindig? Az utolsó farkasnak meg kellett ennie az utolsó előtti farkast, aztán éhen halt, mert nem volt többé mit ennie. De még mindig léteznek, tehát nem ették meg egymást, ahogy az emberek sem. Ebből is világosan látható, Shook közönséges hazudozó, aki gond nélkül sodort bajba bennünket, a hajó egész személyzetét.

Akárhogy is van, Bin Gad magához hívatott és megbízott a feladattal: - Ügyes fickó maga Mahat barátom. A legügyesebb az egész legénység között. Lemegy arra a bolygóra, visz magával egy dezintegrátort, odapörköl nekik, azután visszajön.

Mivel érthetetlen volt számomra az odapörkölés ténye, bátorkodtam megkérdezni az admirálist: - Mi ennek az értelme, Főnök?

- A fegyvert ottfelejtí, maga mamlasz. Bemutatja a földlakóknak, hogy mit tud, majd otthagyja nekik! - horkant fel Bin Gad. - Lehetőleg emberlakta helyen veszítse el, hogy könnyen, sőt biztosan megtalálják! Értette?
- Mikor odapörkölök, legyenek halottak is?
- Maga tényleg egészen hülye? Ne legyenek halottak, minek? Érthető?

Egyáltalán nem volt érthető, hanem inkább aggasztó.

- Admirális úr! A leghatásosabb fegyvereinket adjam át az ellenfélnek? Lemásolhatják és felfegyverkezhetnek vele. Esetleg arra is rájönnek, hogyan kell a hatásfokát növelni, és katonailag sebezhetetlenné válnak. Ha ezt megtudják a szenátorok... Én nagyon ráfizethetek, uram!

Bin Gad méregbe gurult: - Ez titkos akció, vegye tudomásul. A szenátorok nem fogják megtudni, hacsak el nem árulja nekik. Remélem, ezt nem teszi, mert tudja, hová tartozik, és mi az érdeke. Veszett el fegyver már máskor is, ebből ne csináljon problémát. A fekete piacról könnyen pótolhatjuk. - Bin Gad szomorú arcot vágott majd búsan sóhajtott:

- Tudja Mahat, mennyi pénzt kaphatunk ezért a bolygóért? Élete végéig dúsgazdag lesz, akár több kisebb holdat is vehet magának, légkörrel, növényzettel, egyebekkel. De ha abban törné a fejét, hogy nem hajtja végre a parancsot, kitettem egy aszteroidára három napra elegendő oxigénnel és otthagynom. Bízson Shook tervének sikerében, a felelősség különben is az én vállamat nyomja. Elmehet!

- Értettem admirális! - mondtam letörten és otthagytam a liluló fejű parancsnokot.

Pedig dehogy értettem! Nem értettem sem akkor, sem ma, semmit. Sok választásom nem volt; nyomorultan elpusztulni egy kietlen kisbolygón nem akartam, maradt tehát a parancs végrehajtása. Attól nem féltem, hogy bajom eshet a Terrán, sokkal inkább attól kellett tartanom, hogy ha nem megy minden úgy, ahogy az admirális elképzelte, akkor az egészet a nyakamba fogja varrni. Ismerem a fajtaját.

Gondoskodtam arról, hogy a legénység megtudja az úrhajóban, mire készülök, kinek a parancsára, de különben Bin Gad nem titkolta a dolgot, s ez a tény valamennyire megnyugtató. Shook cselekvési térképeiben sosem hittem, de arra gondoltam, ép bőrrel megúszom a küldetést, ha minden rendben zajlik.

Éjszaka szálltam le, nagy sötétségben, egy tanya mellett, az Európának nevezett földrész középső vidékén.

A terv sarkalatos pontja volt a terület meghatározása. Állítólag a siker nyolcvan százalékos valószínűséggel függött a megfelelő helyszín kiválasztásától, amely, ha jól sikerül, biztosítja spontán módon a cselekvések sorozatának beindulását. Ilyen alkalmas területek a Terra viszonylag kis hányadára korlátozódtak. Elsősorban a Keletnek nevezett térségre.

Shook valamiféle erőegyensúly felborításáról fecsegett az admirálisnak, aki bevette ezt a maszlagot. Nem tudom, mi fán terem az a bizonyos erőegyensúly, de nem hiszem, hogy egyetlen dezintegrátortól felborulna. A földlakóknak komoly fegyverzete van, olyan magas fejlettségi szinten, hogy még mi sem merünk nyílt ellenségeskedést kezdeni velük. Máskülönben meg nem lehetnek annyira bolondok - mint Shook állítja - hogy egymást pusztítják el, amikor tudják, a távolban idegenek leselkednek vágyakozva bolygójukra.

Ritkás köd gomolygott az erdő szélén, ahol úrcsónakkal landoltam. Kiszálltam a gépből. A növények levelein vízcseppek csillogtak, mint gyémántkristályok, a közeli tanya fényeitől. Eső szemergett az égből, az esőcseppek percegésén kívül csend lapult a környéken. Ami megdöbbenett, az a rendkívüli szépsége volt a környező tájnak. Ilyen helyen szeretnék én is élni, ha leszerellek az űrflottától.

A sötétség rejtő fátyla alól szemügyre vettem a tanyát. Egy nyitott oldalú fészer alatt több négykerekű járművet véltem felfedezni. A terjengő köd meg a sötét bizonyos mértékig akadályozott a precíz helyzetértékelésben. A járművek, ha jól láttam, fémből készültek, mégpedig főleg vasból. Nálunk a vas nagy érték, ettől függetlenül a járművek megfelelőnek tunk egy kis erödemonstrálás céljára.

Kibiztosítottam aranyló fegyveremet. Mondhatom, nem volt művészet néhány sorozattal annihilálni a járművek zömét.

Mikor csak füstölő roncskupac maradt csak belőlük, letettem a vizes főre a szépművű dezintegrátort, visszamásztam úrcsónakomba, aztán a soha viszont nem látás reményében felemelkedtem a felhők fölé. Baj nélkül érkeztem meg a Marsra, a porral betemetett, sziklának álcázott anyahajómhoz.

Bin Gad admirális örömmel fogadott. A neve Dagadt Cápát jelentett a mi nyelvünkön, az admirális tényleg hasonlított egy dagadt cápához.

- Kitűnő munkát végezett, hadnagy! Megtette, amire kértem, remélhetőleg nem hiába. Ha a földlakóknak gondja lesz belőle, az az ő dolguk. A magam részéről úgy gondolom, az egyik terrai fél hamarosan hozzánk fordul segítségért. Ha egyszer sikerül oda betennünk a lábunkat, többé nem tudnak lerázni bennünket - magyarázta elégedetten.
- De Főnök! Nem is ismernek bennünket! És, ha kipusztítják egymást... - kezdtem volna mondani félelmeimet, de közbevágott.
- Nekünk az sem rossz! Ohó! Az lenne a főnyeremény, egy vadonatúj betelepítésre váró bolygó! De vigyázzon, hadnagy! Ismeri a Főparancsnokság elveit? Nekünk vigyázni kellene ezekre a kétlábú majmokra, nem ellenük áskálódni!
- Én azért nagyon sajnálnám őket, ha bajuk esne. Mégis csak értelmes lények, és az értelem olyan ritka a Világegyetemben - sóhajtottam borúsan.
- Maga még nagyon fiatal és szentimentális - korholt a vén sátánfajzat.
- Aki nem alkalmas az életre, az pusztuljon. Mi nem támadtuk meg őket, csupán manipulációt hajtottunk végre. Ha gyengék, és nem tudják kivédeni fondorlatunkat, akkor pusztuljanak.
- És, ha erősek? Úgy értem, ha tudják, mit akarnak, ráadásul túljárnak az eszünkön? Az új fegyverrel a végén ránk támadhatnak!
- Ezek a primitív birkák? Az nem lehetséges! - förmedt rám Bin Gad. - Honnan jönnek ilyen gondolatok abba a buta fejébe? Menjen pihenni, úgy látom, mentálisan nagyon elfáradt a bevetésben. Kedves fiam, aludjon egy jót, és verje ki a fejéből ezeket a szerencsétlen és ostoba terraiakat.

Nem volt más dolgunk, mint várakozni. Megvárni a fejleményeket, a dezintegrátor hatására a Terrán történjen valami. A terraiak cselekvési térképén a vektorok a harc irányába mozduljanak el.

Nehogy azt higgye bárki, olyan könnyű kirobbantani egy háborút. Megbújtunk a marsi sziklafalak tövében, figyelve az emberek adásait.

Shook szerint a Terrán sok ország van, közülük a Kelet meg a Nyugat nevű ország a legerősebb, legagresszívabb hatalom. Van egy Iszlám nevű ország is, de annak kevés még az atomfegyvere, bár nagyon szeretnek öldökölni, gyakran saját lakóikat. Ez a helyzet azt jelenti, hogy a Kelet meg a Nyugat a legerősebb, ráadásul ez a két ország az akarátát nagy szeretettel erőszakolja rá más országokra, majdhogynem az egész bolygóra. Ne úgy képzeld ezt barátom, hogy a Kelet, vagy a Nyugat emberei agresszívabbak lennének másoknál, mivel a Terrát ugyanazon értelmes faj egyedei lakják, egymástól nem nagyon különböznek. Az oroszok, Amerika, Kína és India nagyon békés államok, ezt hirdetik rádióadásaikban, a tévében nemkülönben, de a Kelet meg a Nyugat igyekszik expandálni, területeket szerezni a többiek rovására. Shook őrnagy zseniálisan kiszűrte a valóságot a zavaros földi adásokból. Ebben legalább jó volt.

A terrai helyzet azonban még bonyolultabb, mint aminek látszik. Az országok szövetséges csoportokba tömörülnek, amelyek katonailag nagyjából egyforma erősek. A Nyugat viszont sokkal gazdagabb Keletnél. Ennek az oka egyszerű, a Nyugat kirabolja az egész bolygót. Ez azonban nem változtat azon, ha háború lenne, a támadó éppúgy elpusztulna, mint a megtámadott.

A dezintegrátor birtokában, amit mégsem adhatunk át hivatalosan az egyik szövetségi csoportosulásnak sem, a keletiek fölénybe kerülnek a többiekkel szemben, és leigáznák az egész bolygót.

Akár lesz háború, akár behívna bennünket valamelyik megtámadott állam, nyilvánvaló, hogy a vesztesre állók minket is elfogadnak szövetségesnek, és akkor ölünkbe hullik a bolygó. A földlakók közül némely népek úgy utálják egymást, hogy inkább bárkivel, még velünk is, idegenekkel, szövetkeznének, csak a másikat pusztulni lássák. Fura egy fajzat ez az embernépség. Persze, nekünk majd a megfelelő időpontban meg kell jelennünk, mint hősi felszabadítók.

Erre mondtam én, hogy Shook őrnagy terve gyalázatos, mert ellentmond a mi alkotmányunknak.

Az igaz, hogy sok a felfogásbeli különbség köztünk és a terraiak között, amiről ők nem is tudnak, mert nem is ismernek minket, de nem tettek nekünk semmi rosszat és mi sem vagyunk barbárok. A szenátusunk is a békés megoldásokra törekszik, mert az élet ritka kincs akkor is, ha idegen és az emberek egy kicsit rondák hozzánk képest.

Telt az idő. Megjöttek a Mars homokviharai, aztán elvonultak. Jeges leheletű szelek söpörtek végig a szakadékon. Több ezer podron magasságban homokfelhők takarták el az eget. A vízmosságok felett ítéletidő tombolt, aztán visszatért a meleg és a nyugalom. Néha ritka szemű eső hullott a száraz porra. Olykor megmozdult a talaj, marsrengés okozott riadalmat az úrhajón. De igazán fontos dolog nem történt.

Folyamatosan figyeltük a Terrát, amely élte a maga életét. Adásaikban nem találtuk hírét a dezintegrátorunknak.

- Mert titokban tartják - bizonygatta Shook őrnagy, amit egy ideig sikerült elhitetnie velünk.

Azonban a végtelenségig nem rejtőzködhettünk a Marson, amit Bin Gad is belátott. Rádásul parancsot kaptunk otthonról, térjünk vissza, de azonnal. Shook terve tehát, úgy nézett ki, kudarcot vallott. De miért? Meg kellett tudnunk, különben nem térhettünk volna nyugodt lelkiismerettel haza.

- Addig nem hagyjuk el a Naprendszer főhadnagy, amíg vissza nem megy a Földre, kipuhatolni, mi volt a kudarc oka! - jelentette ki Bin Gad admirális.

Mit szólhattam volna erre. Ha csak ennyi az ára, hogy végre megszabadulhassunk ettől az unalmas, por borította szakadéktól? Ám legyen.

- Köszönöm az előléptetést, Főnök. Velem jön? - Vettem föl érdeklődve egy fontos kérdést. - Vagy Shook őrnagy?

A földlakók elhárító-rendszere meglehetősen jól működik. Egymás repülőgépeit legalábbis nagy biztonsággal lövöldözik le, gyakran tömegszerencsétlenséget okozva egymásnak.

- Kedves Mahat főhadnagy! - sóhajtott Bin Gad egy nagyot és biztatón rám nézett. - Azok a fránya földlakók könnyen lelőhetik a mi gépeinket is. Ha végrehajtja feladatát, Ön százados lesz. Sajnos, én nem mehetek Önnel, a kapitány hagyja el legutoljára a hajót. Hív a kötelesség, parancsnokolnom kell, de lélekben magával leszek. Shook örögre meg egy szót se vesztegenszünk.

Így tehát Mahat főhadnagy ismét a Terrára repült űrcsónakjában.

- Mi volt az? - riadt fel álmából Tar János gazda, majd felkönyökölt ágyában. Felkattintotta éjjeliszekrénye lámpáját és órájára pillantott. Éjfél után kettőt mutatott az óra, néhány perc híján.
- Boszorkányok ideje - dörögte halkan.

Felesége nyöszörgött valamit álmában, de arcán a bőr meg se rezdült. Tehát alszik, nem hatolt semmi a tudatáig. Felült, hall-e valamilyen gyanús neszt, amikor fény villant az ablakon túli sötétben. A fényvillanást éles csattanás, recsegés-ropogás követte a fészker felől, aztán meg mintha bádoglemezeket csapkodott volna a szél egymáshoz.

Gyorsan magára kapkodott cipőt, nadrágot, köpenyt, előkapta a falon függő vadászpuskáját, éles löszerrel töltötte meg, majd kilépett a ház hátsó ajtaján. Beleszimatolt a levegőbe, égett gumi és fém szaga csapta meg orrát. Csendes eső szemerkezt az éjszaka, a közeli erdő felől fehéres ködfoszlányok lebegtek a ház felé.

Körbejárta a házat, eljutott a fészkerhez. Ott rettenetes méregbe gurult és bosszúsan elkáromkodta magát.

Néhány villanyégő a ház körül egész éjszaka égett, ezek fényében kész csatatér tárult a szeme elé. Autója és tehergépkocsija ronccsá égett, egyik traktorának hiányzott az eleje, másiknak a hátulja. A roncsalmaz bűzösen sistergett és okádta a füstöt magából. Hozzáfogott tüzet oltani, amikor az erdő felől kutyaugatás hallatszott.

A kutyái! Három ebet tartott a háznál, de most egy sem volt látható. Talán az ismeretlen támadó nyomára akadtak, azt ugatják olyan harciasan. Segítene nekik, ha látná az ellenséget, de ebben a sötétben alig lát az orra elé. - Ki lehetett az az esztelen, aki szétlőtte a gépkocsikat? - tette fel a megválaszolatlan kérdést.

Az erdő felől sivító hang hallatszott. A sötét éjszakában, a tejszerű ködön át, mintha óriásmadár árnyéka emelkedett volna az ég felé.

- Az oroszok! Hogy a fene esne beléjük, mennének haza a Volga-partra, ott lődöznének gépkocsikra! - gondolta, de csakhamar belátta, mégiscsak abszurd dolog arra gondolni, hogy az oroszok Magyarország közepén éppen vele kukoricáznának. Ráadásul az oroszok, jutott eszébe, a legjobb barátaink közé tartoznak, a volt szovjet megszállás már csak történelem.
- Akkor valaki ádáz ellenségem a környéken - gondolta, de a környékelieknek nem volt légi járműve, különben is jó viszonyban volt összes szomszédjával. Akkor ki lehet a támadó?
- Csak nem UFO volt? - döbönt meg riadtan. Sokféle vad és hihetetlen történetet hallott, meg olvasott mostanában az égi lényekről, s bár nem volt gyáva ember, jobbnak tartotta, ha most puskával együtt visszahúzódik a házba. Majd reggel körülnéz, és jelenti az esetet a rendőrségnek. Sejtette, a tettest vagy a tetteseket nem fogják megtalálni, mert az utóbbi években valahogy nagy baj van a rendőrséggel. Magukra se tudnak vigyázni, nemhogy az állampolgárokra.

A dezintegrátor ott hevert az erdőszélen, a vizes fűszálak között. Szépen, mívesen megmunkált alkatrészein parányi domborművek sorjázta. A fegyver tusát a ppususzarvas csontlapátjából készült díszes csontlemezek borították. A csontborításon maga a Négy Fehér Csúcs csillagkép díszelgett az Élet Kapuja stilizált indái közé fonva.

A kutyák körülzalagálták az űrcsónak tartózkodási helyét, éles szaglásuk csakhamar odavezette őket egy jókora csonthoz. Különösebben fejlett művészi érzékük nem lévén, a legnagyobb hármójuk közül, szájába kapta a csontnak nézett fegyvert.

Csábító illatoktól hajtva, ősi kutyaszokás szerint, mellső lábai közé kapva a dezintegrátort, hozzálátott elfogyasztani csont ízű zsákmányát. Két tarsa játékosan ugrált körülötte, igyekezve megszerezni egy darabkát a csontból.

A csont viszonylag puha volt, a ppususzarvas csontlapátja nem volt különösebben kemény, nem is rossz ízű. Ellenben a kemény és éles kutyafogak mély barázdákat vájtak a csontborításba és a viszonylag puha fémbe, ami a fegyvert alkotta. Hamarosan alaktalan fémtömeggé változott az idegen technika csodálatos csúcsterméke.

Amikor Tar János gazda kora reggel, mondhatni hajnalban, előmerészkedett házából, meglátva kutyái zsákmányát, eltátotta a száját. Úgy eltátotta a száját, hogy abba egy egész raj kolumbácsi légy is berepülhetett volna. Szerencsére, a kolumbácsi legyek nagyon megritkultak, ezért nem veszélyeztették Tar János életét.

- Nümmész innét! - mordult kutyáira és alaposabban szemügyre vette a talált tárgyat.
- Arany ez, ha mondom - dünnyögte magában. - Géppisztolyféle lehet, csakhogy aranyból készült. Ki hallott még ilyet! Fegyvert aranyból készíteni? Pedig teljesen úgy látszik, ez a szerkezet fegyver lehetett.

Hirtelen megborzongott egy gondolattól: - Az ördög! Csakis az járhatott itt az éjszaka. De én nem hiszek sem az ördögben, sem más babonás dologban. Felvilágosult vagyok. De az ördög ezzel az arannyal akarja megvásárolni a lelkét. A lelke nem eladó! Vagy talán az arannyal akarja megváltani az okozott kárt. Ő bizony nem nyúl az aranyhoz.

A felesége, Sára asszony, amikor megtudta, miről van szó, tüstént lemarháza:

- Várd csak meg, amíg valaki más felszedi! Még hogy ördög! De nagy marha vagy, édes párom - pörölt a férjével. - Mennyit ér az arany? Megnézted már?
- Talán párszáz millióra becsülöm - mondta Tar János.

- Akkor olvasd be, de hamar; meg ne lássa valaki - sietette az asszonyosság. - Vagy nem szeretnél új autót, új traktort venni?
- Hát jó - sóhajtott nagyot Tar János gazda. - A lelked rajta Sára! De ha visszajön az ördög, te állsz helyt előtte!

Lassan elmúlt egy év is a nevezetes esemény óta. A Tar család élte megszokott életét.

Jól ment a soruk. Az aranyat apránként pénzzé tették, minden alkalommal más városba utaztak aranyat beváltani, nehogy felhívják magukra a hatóságok figyelmét. Gazdaságuk is hozott valamit a konyhára, egész szépen éldegéltek, mondhatni, kifejezetten gazdagok voltak.

Egyre ritkábban beszélgettek arról a bizonyos éjszakáról. Talán évek multával el is felejtették volna az arany megtalálását, ha egy verőfényes reggelen nem történik váratlanul egy rendkívüli esemény. Éppen reggeliztek, amikor Sára asszony megszólalt.

- Az udvaron leszállt valami!

Tar János keze megdermedt a levegőben a villára tűzött disznósajttal.

- Mit mondtál? - kérdezte a feleségét remegő hangon.
- Mondom, amit mondok. Valami repülőféle szállt le a ház előtt. Az ablakon keresztül láttam, a hangja viszont halk volt. Nézd csak meg magad is, ha nem hiszed.

Tar János, puskával a kezében, háta mögött asszonyával, végre nagy nehezen megjelent háza ajtajában.

Mahat főhadnagy már azt hitte, elutaztak a ház lakói, annyit dörömbölt meg kopogtatott az ajtón, most azonban megnyugodott. Egy éve járt már itt, amikor a vizes főre helyezte az aranyból készült dezintegrátort. Most Bin Gad visszaküldte, mi történt az értékes fegyverrel.

- Jó napot, emberek! - köszönt illedelmesen.

- Milyen fura szerzet kend! Istenem, és milyen ronda! Talán az ördög tetszik lenni? - kiáltott fel az asszony, megpillantva az idegen rücskös-zöld békaszerű arcát.
- Ki maga? - dörgött rá a férfi, ráfogva a fegyvert, megmutatva, hogy nem fél holmi röpködő, jöttment utazóktól, de az ördögtől se.
- Az oroszoknál látni ilyen csudapofákat, a messzi Szibériában - kérkedett Sára asszony embertani ismereteivel. - Azok között vannak ilyen zöldbeka pofájúak. Biztosan a sarkvidékről jött kigyelmed!
- Inkább maláj az úr, mert ott szörnyű betegségek támadják meg az embert, fa lesz belőlük - töprengett a ház ura. - A lábakon az ujjak bőre akár egy-két métert is megnő, hogy az ember meggyökerezzen az anyaföldben. Olvastam az újságban. Béka úr is maláj?
- Talán egy éve elvesztettem egy tárgyat, itt a közelben, illet ni! - magyarázta Mahat főhadnagy, a kezében lévő dezintegrátorra mutatva. - Nem hallottak róla?
- Mi aztán nem találtunk semmit, jóember - kiabált az asszony mérgesen. - Még mit nem. Ránk fogná, hogy lopunk.
- Nem is gondoltam ilyesmire! De asszonyom! Ha mégis emlékeznének valamire - kérlelte őket a zöld békaarcú - szép jutalmat kapnának. Nos?
- Mi lenne az a jutalom? - vette fontolóra az ügyet a ház ura, Tar János. - Talán szét akarja lőni megint valamelyik gépkocsinkat? Csak tessék, de fizesse meg jól.
- Tatár maga, vagy ki a fene? - firtatta Sára asszony, aki sehogy sem tudott megbékélni az idegen pilótaruhájával és békaszerű ábrázatával. - Vagy talán UFO? Megszökött egy laktanyából? Jól beszél magyarul, az mán igaz. Mi jóban vagyunk az oroszokkal, a múltkor is majdnem vettünk egy tankot. Ilyen ronda mongolt sem láttam! - Sára asszony szája be nem állt. - Az biztos, hogy nem ördög. Se szarv, se pata.

- Nem, nem vagyok se tatár, se mongol. Nem lövöm szét az autókat sem - bizonygatta az idegen, akinek valóban zöld volt a bőre.
- Ajánlhatom azt a kék Chevrolet-ét, tízezer dollár az egész. Kerekestől, mindenestől szétlőheti, ha ez a mániája. Csak fizesse ki egy kis rátéttel - mutatott a fészter felé a gazda, ahol a garázs is volt. - Azt meg ne mondja, hogy nem szeret autókra lövöldözni, mert a kamerák felvették ám a múltkor, nagyjából egy éve, amint szétlővi a gépeinket. Ehhez mit szól?
- Na jó! Maguké ez a fegyver, ha megmondják, mit csináltak a másikkal, amit itt hagytam egy éve. Világhatalmi terveket szövögetnek?

Mahat hadnagy várt egy kicsit. A ház lakói összesúgtak, meghányták, vetették az ajánlatot, végül a férfi megszólalt.

- Sára asszony szeretne miniszter vagy köztársasági elnök lenni, mert mindig azt mondja, ő jobban intézné az ország ügyeit, mint a nagykutyák, akik valójában nem a helyükre valók. De szövögetni inkább szőnyeget szokott. Most Európa népeit szövögeti fel egy szép szőnyegre, a népek népviseletben vannak. Tudja milyen nehéz volt beszerezni a karacsájok és tatok népviseletét?
- Nem.
- Nagyon nehéz, ugye Sárka? Megnézhetem?

Tar János kezébe fogta a dezintegrátort, nézegette, méregette, elismerően cuppogott hozzá.

- Szép aranytárgy, nem mondom. Jókorá súlya van. Lehet vagy öt kiló, de inkább több. Valamelyik múzeumból lopta? Mi ez, talán virágváza? Ide kell betenni a virágokat - mutatott a cső mardály szerűen kitáguló végére. - Mint egy tuba!
- Ez egy rettenetes fegyver - bizonygatta Mahat főhadnagy.

- Fegyver? Azért csak börtönt kaphatunk. Olvasszuk be, akkor már nem lesz fegyver.
- A maguké lehet. Elfoglalhatják vele az egész bolygót.
- Nekünk adja? Csak úgy ajándékba?
- Csak mondják meg, mi lett a másikkal. A kormány kezébe került? Megkezdték a sorozatgyártást, hogy legyőzzék az egész világot?
- Mi lett volna? - sértődött meg Tar János gazda. - Mit tesz az ember az arannyal, ha virágvázának nézi? Különben is, csont is volt rajta, megrágták a kutyák. Mit tehettem volna, beolvasztottam arannyal. Jókorra kárt okozott maga azon az éjjelen. A kárunk pótlására...
- Beolvasztotta? - csodálkozott a békaarcú. - Miért? Hiszen az egy rettentő hatalmú fegyver volt. Elfoglalhatták volna az egész világot vele!
- Kell a fenének a világ. Tele van dilissel. Itt is van baj elég. Meg aztán aranyból volt, vagy nem?
- Tehát önök minden aranyat beolvasztanak? Ez a mániájuk?
- Dehogymindent! A műtárgyakat nem. Az ilyen apró tárgyakat, - mutatott a karikagyűrűjére - azokat sem. Az ékszereket sem. Nem mondom, nagyon kedvelem az aranytárgyakat, de inkább a szépségükért.

Az idegen, nagyon szomorúan, lassan megfordult és elindult a repülője felé. A virágtartónak látszó fegyvert Tar János gazda kezében hagyta.

- Ezt is nekünk adja? - kiabált utána a gazda. - Szétlőheti bármelyik gépet, nem jelentem fel! Ha szabad ajánlanom a kombájnt vagy a szecs kavágót? - biztatta a békaarcút, de az megtörten beszállt a repülőjébe, és huss! - elrepült az ég felé.

- A félnótás! - mondta megvetően Tar János, majd megcsókolta feleségét. - Megveszem azt a gyémánt nyakéket, ami után annyira vágyakozol, csak hozd a fémfűrész!
- Jelentsen Mahat főhadnagy! - Bin Gad admirális és jobbkeze, Shook őrnagy, kedélyesen mosolyogva várta a sikerről szóló jelentést.
- Uram, baj van a cselekvési térképpel - kezdte Mahat főhadnagy, de közbevágott Shook.
- Tudja, mit beszél, hadnagy? Feljebbvalója intézkedését meri kritizálni?
- Nem én, uram!
- Főhadnagy, ha szabad kérnem Shook őrnagy, főhadnagy. Én emeltem magasabb rangra kitűnő hadnagyomat. Miért nem háborúznak már az emberek? - várta a választ Bin Gad admirális.
- Admirális úr! Az embereknek van egy különös mániája. Nagyon sajnálom, de Shook őrnagy ezt a fontos mániát nem szűrte ki a tévé- és rádióadásokból.
- Nyögje ki, mi az a mánia! - tajtékozott Shook.
- Az emberek szeme az aranyat sárgában látja. Olyan, mint a Napjuk színe. Igen ritka fém a Terrán, és szépnek ítélik. Ezért az arany náluk igen értékes, mondhatni, a legértékesebb fém a fehéres színűekkel szemben. Az aranyat megolvasztják, rudakba öntik, csereberélnek vele. Ékszereket, műtárgyakat, csecsebecskéket készítenek belőle. Az arany képezi gazdaságuk alapját.
- Dezintegrátort csak aranyból lehet készíteni - meredt bikaszemekkel Mahatra Shook őrnagy.
- Az igaz. De náluk értékesebb az arany a fegyvereknél. Az aranyért képesek háborúzni egymással, fegyverekért nem. Ezért nem sikerülhetett Shook őrnagy terve.
- Mahat főhadnagy! - Bin Gad admirális arca hamuszürkére váltott és szomorúan sóhajtva adta ki a parancsot.
- Nézzen utána, milyen hideg is van egy bányabolygón!

A TŰZDÉMON BOLYGÓJA

Úgy bukkant ki a pálcaúrhajó a hipertérből, mint valami hosszúkás ezüstös féreg, amely éppen a vájata előtt ellebegő szárnyasmedúzára veti magát. Szinte belé hasítottak a normáltérbe, amikor lassítottak és kiugrottak a hipertérből. Az ezüstös féreg veszedelmes ragadozónak számított a jövővények szülőbolygóján, ezért a pálcaúrhajó elejére is ennek a lesből támadó ragadozónak a feji részét festették. Ha majd meglátják a földiek a félelmetes féreg ábráját az űrhajón, tudni fogják, velük nem lehet csak úgy packázni.

Milibla parancsnok a bolygórendszert fürkészte, amely ott terjeszkedett a pálcaúrhajó előtt. Érzékeny műszerekkel kinagyították a látható objektumokat és egy mezőre vetítették a képet. A mező néhány öl átmérőt tett ki, benne a jól szemléltetett égitestekkel.

Régi rádióadások alapján fedezték fel ezt a Föld nevű bolygót, amelyen titokzatos értelmes lények lagnak. Sikerült megfejteni néhány nyelvüket, mert a földlakók, ki tudja, milyen megfontolások alapján, különböző nyelveket beszéltek, a megfejtett nyelvek adatai alapján pedig megtudták, a csillaguktól számítva a harmadik bolygót népesítették be. A régi rádióadásokat nem követték újak, az adások váratlanul megszűntek. Milibla parancsnok, amikor a normáltérbe értek, rádióadásokat kezdett keresni, de nem járt sikerrel. Átadta a rádióadások keresését Lebulimu helyettesnek, maga pedig a rendszer bolygóit vette szemügyre.

Bilumali ellenőrtiszt, akinek igen nagy mellénye volt és mindent mindenkinél jobban tudott, váratlanul mellé ült.

- Ha megengeded, ide ülök, én is szeretném átélni az idegenek megtalálásának fenséges pillanatait.
- Üljj csak le, Bilumali, és segíts felderíteni a bolygórendszert. Azt hiszem, Naprendszer a neve az idegenek nyelvén.

Amint a rendszer belseje felé haladtak, egyre pontosabb képet kaptak a bolygókról. Áthaladtak egy hatalmas gömbformájú övezeten, amelyben számtalan üstökös, jégbaracs és hasonló test keringett, majd egy kevésbé hatalmas, övszerű térrészen, amely a belső bolygókat vette körül. Óriási gázbolygók sorakoztak egymás után, csodálatos gyűrűkkel, körülöttük számtalan jégvilág róttá örök útját. A jégvilágok száma olyan magas volt, hogy a számítógép hamarosan leállt bemérésükkel. Többségük nem a gázbolygók, hanem a központi csillag körül keringett.

- Valahol itt lesznek az értelmes lények - közölte a parancsnok Bilumalival. - Ez a Nap, a csillag, az ott a Merkúr, az a Vénusz, ez meg itt a Föld. Ide igyekszünk. Kéretem Libelób művész urat a parancsnoki megfigyelőbe - szólt a távközlőbe. - Azért hoztuk magunkkal, hogy megörökítse a következő eseményeket - fordult Bilumali felé. - Lilelób festő és költő, más szemmel nézi a dolgokat, mint mi, közönséges úrhajósok. Olyasmit is megláthat, ami a mi szemünk elől rejtve marad.

A legbelső, a Merkúr világa légkörtelen és pokoli világ volt. Nappal forró, éjjel hideg, lakhatatlan még a férgek számára is. A második bolygó még rosszabb körülményeket mutatott, mint az első. Vastag atmoszférája széndioxidból és kéndioxidból állt, sűrű kénsavfelhők és porfelhők úsztak a légkörben. Működött az üvegházhatás, a központi csillag sugarainak egy részét elnyelte a bolygó, de a sűrű felhők nem engedték visszaszökni az energiát a világűrbe. Ezért a felszínen szüntelenül pokoli meleg volt.

A harmas világáról gondolták azt, hogy ott élnek a földlakók. De keserűen csalódnuk kellett. A Föld is pokolian meleg volt. A légkör tele volt széndioxiddal és vízgőzzel. Szinte izzott a levegő, a felszínen semmilyen életet sem találtak. A bolygó felszínének nagyobb hányadát hatalmas, száraz medencék foglalták el, a medencék közepén tengerközépi hátságok kanyarogtak.

- Ez a bolygó él - közölte Milibla parancsnok. - Látjátok azokat a hosszanti hátságokat a medencék belső részein? Azok jelzik, a bolygó belső, forró részeiből folyamatosan viszkózus olvadékközet ömlik elő, a bolygó tehát geológiailag aktív.
- De hol vannak az értelmes lények? - Libelób, aki előkerült, izgatottan kérdezte a parancsnokot. - Ezen a bolygón izzik a levegő! Ezen a bolygón szerves élőlények nem élhetnek!
- Azt hiszem, időközben kipusztultak - válaszolt elgondolkodva Milibla parancsnok. - Te mit gondolsz, Bilumali ellenőrtiszt?
- A rádióadók pedig innen sugároztak. Menjünk le és nézzünk körül, ha nem esik nehezetekre - válaszolt Bilumali.

Milibla, Bilumali és Libelób úrruhát öltött, a parancsnok Libelimu helyettesnek pedig szigorúan lelkére kötötte az örökösét. Ha kell, siessen segítségükre, de remélhetőleg erre nem lesz szükség, nyugtatta meg Milibla parancsnok a helyettesét.

Aláereszkedtek egy kis rakétaugróval a bolygó forró légkörébe. Hatalmas szélviharok tomboltak, szénsavesők záporoztak a forró talajra. A sok vízgőz arra utalt, itt nem is nagyon régen nagy tengerek hullámoztak, a tengerek vize elpárologva a légkörbe jutott. Ezért van a légkörben sok vízgőz, pára és szénsaveső.

Városromokat találtak. Kiszálltak a rakétaugróból és hármasan sétáltak az egykori város romjai között. Minden elégett a városban, minden szerves anyag a tűz martaléka lett.

- El sem tudom képzelni, milyen gazdag élet lehetett ezen a bolygón, ezen a Földön, nem is annyira régen - mondta Milibla.
- Nagyon gazdag - közölte Libelób. Rengeteg egykori házat átvizsgáltak, igen sok olyan ábrát, képet is találtak, amelyek fémről, kőből készültek. Az egykori földlakók kinézetét is megállapították és számtalan életképet láttak és értelmeztek.

- Minden elégett. Rettenetesen forró a levegő, de nemrégiben ebben és többi városban is még éltek a földlakók. A vizekben vízi élőlények nyüzögtek, de már nincsenek vizek. A pusztákon és az erdőkben is rengeteg élőlény nyüzsgött, de már nincsenek puszták és erdők - Libelób hangját mérhetetlen szomorúság hatotta át.

Amikor kiértek a város széléig, a távolban, a hegyek között, hatalmas tűzdémonok lobogtak, halálos táncot járva, fehéres és feketés füstöt okádva.

- Tűzdémonok - mutatott Libelób a távoli tűzlidércekre.
- Mik azok? - kérdezte kissé ijedten a nagymellényű Bilumali ellenőrtiszt.
- Csak a gázmezők égnek, amelyek a föld mélyéből előtörnek, és a forró levegőn, amelyben még mindig van oxigén, lángra lobbannak. Természetes jelenséget látunk - mondta Milibla parancsnok.
- Nem! Nem és nem! A földlakók lelkei lobognak ott, akik elpusztították saját bolygójukat. Üvegházhatást fejlesztettek ki, amibe mindahányan bele pusztultak. Azok ott lánglidércek. Narancsvörös, meggypiros és tűzbordó lángok lobognak a távolban, az egykori élőlények misztikus megjelenései - Libelób hangja suttozássá halkult.
- Csak köszénmezők égnek ott. Az egykori növényzet maradványai, ősi fák megszenesedett teste kapott lángra. Azért lobognak azok a tűzdémonok - vitatkozott Milibla parancsnok.
- Tüzespiros, kárminvörös, skarlát lángok! Élnek a tűzdémonok, nem látjátok? - szinte sírva fakadt Libelób a mérgében, látva két társa érzéketlenségét.

A távolban a tűzdémonok kecsesen lengedeztek, hol kihunytt némelyik, hol újra lángra kapott, egyik-másik meg szökdelve vándorolt. Váratlanul egy skarlát színű tűzdémon egyenesen feléjük vette az útját.

Egy pillanatig megdöbbenve a tűzdémon bámulták, majd mindhárman menekülni kezdtek a rakétaugró felé. Beugrottak a gépbe és elhagyták a felszínt. Még látták, a tűzdémon felhagyott üldözésükkel és visszalengedett a hegyek irányába.

- Na igen, természeti jelenség - morgott Libelób, amikor már hazafelé tartottak.
- Magam sem értem - vallotta be Milibla. - Üvegházhatás, tűzdémonok, ide érdemes lesz majd visszajönni egy jól felszerelt űrhajóval. Talán a földlakók is élnek még, valahol elrejtőzve a földkéregben. Ki tudja, talán mégsem pusztultak ki, talán mégis találkozni fogunk majd egyszer velük?

AZ APOKALIPSZIS PARAZITÁI

Vexszor hajója aranyló üstökösként száguldott a Naprendszer belseje felé. Áthatolt a rendszert gömbként övező törmeléken, a mérhetetlenül sok sziklán, ügyesen manőverezve köztük. Amikor belépett a ritka hidrogén övezetbe, sebességét folyamatosan csökkentette. No, nem elektromágneses erőterének sűrűlódása miatt, hanem inkább azért, mert leszálláshoz készülődött. Vexszor az ITKE (Ismeretlen Területeket Kutató Egyesülés) hivatásos összekötő űrhajója volt. Amióta kibújt a bábjából, mindig ezt a munkát végezte. Ráadásul szeretett egymagában röpködni a végtelenben, talán faji specifikuma miatt, de ezzel nem volt teljesen tisztában. Annyit biztosan tudott, rokonsága hasonló hozzá - már ami a külalakat illeti. Emiatt belső tulajdonságai sem lehetnek kivételesek. Szeretett játszani, mint rokonai. Magának való személyisége nehezen tűrte mások társaságát, de alapjában véve nem volt rosszindulatú.

Azt tartotta - és ebben nem volt egyedül - az ITKE a legfontosabb szervezet a Világmindenségben, mert csakis az Egyesülés sikereitől függ az állam népességének szaporodása. Márpedig a terjeszkedő államnak nagy szüksége volt új állampolgárookra.

Most éppen utánpótlást szállított Zkotxárnak, aki évszázadok óta kuksol előretolt állomásán, és egy ígéret földjének tartott bolygót tart szemmel és vizsgál. Ha beválnak a bolygóhoz fűzött remények, éppen megfelelő táptalaj lesz néhány milliárd pete számára.

A Királynő népéből persze nem mindenki rendelkezett a magányosság elviselésének képességével. Sőt, a többség éppen ellenkezőleg, csakis társadalom, nagy tömegben, szeretett élni. Attól függően, kit milyen feladatok ellátására szántak annak idején, ügyetlen lárvakorában.

Amint Vexszor közeledett célja felé, eszébe jutottak a helyi körülmények. Zkotxár a Harmadik bolygót figyelő árgus szemekkel, ahol közepesen fejlett civilizáció létezik, agresszív, kötekedő és ostoba népességgel. Szerencsére ismerik a radioaktivitást, és szép mennyiségű atomfegyvert halmoztak fel egymás riogatására.

Már be is vetették városaik ellen két alkalommal, és sokszázezer bolygólakót égettek el atomtűzben, kificamodott vágyaik gyönyörűségére.

Egyfajta nagy majomfélék lakják a bolygót, akik képtelenek megszabadulni jó néhány atavisztikus tulajdonságuktól. Erre a fejlődéstani rendellenességre építette fel Zkotxár ravasz elméletét. Aminek a lényege az volt, hogy a bolygólakók előbb, vagy utóbb, szépen kiirtják magukat. A Királynő népe legnagyobb gyönyörűségére.

Ahogy közeledett Zkotxár bázisához, úgy ment el mindjobban a kedve az előreláthatólag hamarosan bekövetkező kényelmetlen társalgástól. Sejtette Zkotxár mondanivalójának lényegét, és már előre unta. Nyilvánvalóan saját fontosságát és majmait fogja heroizálni. Előre elhatározta, amint alkalom adódik rá, megsértődik, a visszaútra hivatkozik, és máris indulhat a hazafelé tartó útra. Önmagát meg majdsak elviseli valahogy. Elvégre erre trenírozták lárvakorában.

A leszállópályán, Zkotxár baráti gesztusára, fluoreszkáló fény világított. Vexszor szívesen látott vendég az állomáson, jelezték a fények. Régóta ismerték egymást, az idő múlásával egyfajta rokonszenv is kialakult kapcsolatukban, elvégre mindketten az ITKE kötelékében tevékenykedtek. Zkotxárt, csakúgy, mint Vexsztort azonban magányosságra programozták. Ez a helyzet érzelmi skálájukat egymás iránt erősen behatárolta, ha nem is tudtak róla teljesen.

Az űrhajó leereszkedett a leszállópályára. Valahol a kisbolygó övezetben rejtőzködött az állomás, ezernyi sziklatörmelék között, kitűnően álcázva a földiek távcsövei elől. Vexszor gördülői és emelői segítségével, három alsóbbrendű egység kíséretében, az állomás felszínére lépett. A sziklába vágott mélybe vezető alagút ólompáncélos ajtaja feltáruult, mellette a falba épített képernyőn üdvözlő felirat jelent meg.

- Néked is azt kívánom, amit te nekem kívántál - viszonzta az általános üdvözlési formulát. Lassan gördülve, elindult befelé az alagútba.

A Harmadik bolygót megfigyelő ITKE alkalmazott, az állomás vezetője, tágas, sugárbiztos teremben fogadta vendégét.

Körülötte automatái, alsóbbrendű segítői, meg néhány műszer hevert, nagy összevisszaságban. Hatalmas, sárga szemgolyóját a belépőre függesztette.

- Üdv, vén darázstojás! - köszöntötte Zkotxár vendégét, túlzott szívélyességgel. - Pihenj le nálam - mutatott a heverő felé, majd frissítő italt és finom étkeket hozatott az úrutazónak.

Vexszor leszórta magáról fém alkatrészeit, élvezte a dús oxigén áramlását testének edényeiben, és megropogtatta szelvénylemezeit. Finom, illatos italokat áramoltatott előbelébe, izomzatát lekapcsolta az áttételek csatlakozóiról és elnyúlva kényelmesen leheveredett.

- Mi a helyzet a Hármason? - tért rá a lényegre.

Zkotxár testén lüktetés indult el, valahonnan a hátsó lebenyek érzelmi szféráiból eredve. Aztán megszólalt.

- Társam az életben és értelemben, örülök megérkezésednek. Sok időt töltöttél az utazással, sok ideig egyedül voltál, mint én is ezen a bázison. Fogytán vagyok néhány dolognak, kérlek, szállítsd át rakományodat a raktárainba.

Vexszor utasította egyik alegységét a rakodás végrehajtására, majd hallgatagon várta Zkotxár előadását, ami mindjárt be fog következni. Nem mintha annyira érdekelte volna a Hármás bolygó lakóinak sorsa, de az információ érték, amit el lehet adni. Aztán az alkalmat is leste az összezőrdülésre. Pár pillanatig elengedi magát, azután indul tovább - határozta el.

- A Hármason? - kérdezett vissza Zkotxár, azután folytatta. - Megtörtént, amire vártunk.
- Vártunk? - szúrta közbe Vexszor. - Én nem vártam.
- Végre egymásnak estek és felrobbantották atombombáikat - folytatta Zkotxár rendületlenül. - Nem is lehetett másként. Megvívták az ő számításaik szerinti harmadik világháborút.

- Világháborút? - csodálkozott Vexsztor. - De hiszen az csak egy bolygó! Bolygónak is eléggé kicsi. Mi köze annak a bolygónak a világhoz?
- A kicsi világuk harmadik nagy háborúját. Ők így értelmezik ezt a szót. A világ ebben az esetben a Harmadik bolygót jelenti, aminek a neve Föld.
- No igen - gondolkodott Vexsztor. - De azt állítod, nem is lehetett volna másként.
- Azt állítottam.
- Ezt én nem tudom elfogadni. Miért nem lehetett volna másként? Mivel támasztod alá? - Vexsztort bosszantotta a megfigyelő magabiztossága.
- Megalapozottan mondtam! Eléggé jól ismerem a Hármas lakót, hogy ezt mondhassam. Példának okáért gondold el, ugyanazon fajta, ugyanazon a bolygón az egyik területen dőzsöl a javakban, a másik területen pedig éhen halnak az egyedek. Egy szűk kaszt próbál uralkodni a lakókon, de a lakók egyre jobban megharagudtak a szűk kasztra. Azért, hogy jobban értsd, mennyire ésszerűtlenül gondolkodnak, még egy példát mondok. Ott, ahol gazdagság van, nem szaporodik a lakosság, ahol meg nagy nyomor van, irdatlanul sokasodnak. Így még több egyednek nem jut táplálék, még nagyobb lesz a szegénység. A gazdagok aljassága a népi tömegek dühének felkorbácsolásához vezet.
- Ez fantasztikus! - Vexsztor csodálkozott a Harmadik lakóinak butaságán, és sajnálta, hogy a megfigyelőnek lett igaza végül. Hitte is, nem is, amit a Hármas lakóiról állított.
- Voltaképpen szomorú vagyok - folytatta Zkotxár. - Megszoktam őket, egészen a szívemhez nőttek. Rettentő módon tudtak gyilkolni. Olyan vérengzéseket vittek végbe, ami arra mutatott, hogy a mi fajunkkal is elbánnak, ha összeütközésre kerülne sor. De a társadalmi folyamataik ellen, sajnálatos módon, nem tudtak semmit tenni. Az uralkodó kaszt a pusztulásba vitte őket.

- Olyan kaotikus viszonyok között, mint ahogyan ők éltek, lehetetlen uralkodni és alakítani a társadalom mozgásain. Alapjában véve, ez hozta magával rémítő pusztulásukat.0
 - Egy frászt! - fakadt ki Vexszor. - Józan gondolkodással és döntésekkel úrrá lehet lenni a válságokon. Ezt nekem ne meséld, hogy nem. Papolsz itt össze-vissza, sajnálkozol rajtuk, miközben évszázadok óta arra vártál, hogy kiirtsák egymást egy nagy atomháborúval. Nem látod be, hogy ez nagyon jellemtelen dolog? A Királynő népének van jelleme.
 - Nem tudtam segíteni rajtuk - védekezett Zkotxár. - A háború kirobbant, a Hármás radioaktívvá lett. Éppen ezért küldött ide az ITKE, hogy megfigyeljem az eseményeket, és jelezzem a bolygó radioaktívvá válását.
 - Lehet mesterségesen is radioaktív bolygót létrehozni. Csak kell hozzá pár atombomba, ami ugye, meglehetősen drága mulatság. Nem kellene itt kukkolni neked sem. Aztán felmerül a gyanú, vajon nem segítettél be a Hármás lakóinak valamilyen módon, hogy egymásnak essenek? Engem undorít a tevékenységed. Nem tárgyalok veled tovább! - fortyant fel Vexszor, és szedelődzködni kezdett.
 - De értsd meg, ami nekik világháború és pusztulás, az számunkra csupa haszon, maga a fejlődés és az élet. Előkészítették bolygójukat népünk megtelepedésére. Különbö az ITKE dolgozza ki az akciókat, ezért az erkölcsi problémák miatt ne engem hibáztass.
- Vexszor elindult kifelé, mert idegeinek túl sokat ártott a társalgás. Zkotxár igen jellemtelen fickó. Persze, bármiféle társalgás sokat ártott volna, de erre a tényre most nem volt tekintettel.
- Most jut eszembe - állt meg egy pillanatra, - van a hajómon néhány millió mélyhűtött pete. Szükséged lehet rá. Nem csupán ételeket meg alkatrészeket hoztam.
 - Nagyszerű! - reagált azonnal Zkotxár. - Már alegységeid átszállították a bázisomra. Amint elrepülsz, azonnal hozzákezek a telepítéshez.

Vexszor a fluoreszkáló leszállópályán botorkált úrhajója felé. Megborzongott a gondolatra, hogyan képes egy egész faj kiirtani önmagát? A butaságnak nincsenek korlátai. Pedig évmilliárdok vártak rájuk, a kozmosz végtelenje, a természet összes csodája, még a halhatatlanság is. Nekünk kellett volna megmenteni őket? Nem vagyunk jótéteményi intézet. De nem tudták kivárni ezek a végtelenül ostobák a sorukat, megölték önmagukat. Undorító barbarizmus. Ellenőrizte, hogy a petéket is átszállították Zkotxárnak. Amikor látta, hogy igen, alsóbbrendű egységeinek parancsot adott az indulásra, ő maga kényelmesen elhelyezkedett és elővette kedvenc számítógépes játékát, a Halapán Táblákat.

Felállította a kétszer kétmillió figurát a terepen, majd hozzákezdett a rendkívül bonyolult szabályok betartásával a pontrendszerek kidolgozásához. Az Ezüst Kutya csillagképig talán lesz elég idő az oda-visszavágó lejátásához.

- A kozmosz bölcsessége. Minden rosszban van valami jó. Az atomháború nekik a pusztulást, nekünk az életet jelenti. Csak az a nagy kérdés, ők, vagy mi vagyunk az aljasabbak? Ők a meg nem született nemzedékeik ellen vétettek nagyot, nekünk a szaporodási szokásaink az undorítóak. Mások halála és kipusztulása árán teremtünk magunknak új életet. Petéink csak radioaktív körülmények között kelnek ki. Egy egész radioaktív bolygót mégsem lehet parlagon hagyni. Valami keveset ismert a földiek nyelveiből. Eszébe jutott néhány szó, amit párszor elismételgetett.
- Apóka lépsz is, apóka lépsz is, Apokalipszis, Lehull a lepel.

Micsoda bolondéria. Végre lehullott a lepel, elérkezett a Hármas lakóinak apokalipszisa. Nagy sajnálatomra. Mit tudok tenni?

De mivel jó választ adni egyetlen problémára sem tudott, ezért elmerült a játékban. Finom frissítők, ízletes ételek, szolgálatkész alegységek vették körül. A Hármas lakóinak szerencsétlensége, mint nem túlzottan fontos eseménye a világnak, hamarosan kiment a fejéből.

MARS

REMETE A MARSON

I.

Fehér felhőfodrok lebegtek odafenn a magasban. A hideg hegyi szél sívítva kavarta fel a port, és fűtülve járt az épületek sima beton és műanyag falai között. A Nap teljes erejével sütött a kékes égről, a betonnal fedett utak felitták a meleget. A közeli Nap-tó felszínén elolvadt a vékony jég réteg, apró fodrozódások futottak a vörös, sziklás part felé.

Messzebb, a Fulgens vulkán irányában, rakéta emelkedett mennydörögve a magasba. Füstfelhőbe borította az űrrepülőtéren állomásozó többi űrhajót, a füst csak hosszabb idő elteltével oszolt el a Mars légkörében.

Marsváros lakói hetek óta készülődtek a távozásra. Szállítórakétákat indítottak a Föld felé, megtömve fontos tárgyakkal. Összeszedték a felhasznált és elhasznált anyagokat, a hulladékokat összetakarították, a város területén visszaállították az eredeti őszállapotot, rekultiválták a Mars eme darabját.

Az expedíció nem sok eredménnyel tér haza. A majdnem eredménytelenség a további expedíciók helyzetét erősen rontja, de végül nem lehetett kimondani a Mars élettelen voltát. Megmaradt a remény a további expedíciók küldésére, mert sok kérdés maradt megoldatlan. Az emberiség rengeteg égitestet akar átkutatni, mivel hajtja a megismerés vágya. Ott az Európa, a Ganymédesz és a Kallisztó, a Japetusz, a Titán, meg még számtalan hold és kisbolygó, nem is beszélve a Neptunuszon túli titokzatos világról. Nem is beszélve más csillagrendszerekről. Van tehát feladat bőven, amihez elő kell teremteni az anyagi fedezetet. De ha a Mars-expedíció teljesen eredménytelen, akkor a következő felderítő utakra nehezebb lesz megszerezni a támogatást.

Értelmes életet egyelőre nem találtak. A Mars Arcon nagyot vitáztak, mert egy kisebb tábor értelmes lények alkotásának tartotta, ahogy a piramisokat is. Rengeteg hasznos ismeretet szereztek, nem üres kézzel térnek haza. Az élet különböző formái a legmegdöbbentőbbek. Azután a sok víz, a rengeteg gleccser, és titkok ezrei. Pár év múlva visszatérnek. De addig?

Szaporin admirális, a főparancsnok mereven figyelte a Nap-tó gyűrűző hullámain, amint a partok vörös szikláit ostromolták.

- Elhatározása tehát végleges - mondta lemondó hangsúllyal a mellette ülő professzornak. - Már olyan sokat vitatkoztam önnel, hogy nem kezdem újra felsorolni ellenvetéseimet. Végleges az elhatározása, ami elé nem állítok akadályt. Csak aggódom önért.
- Igen, elhatározásom végleges. Szeretném tovább folytatni a munkát - mondta szilárdan a professzor.
- Tisztában van döntése súlyával. Az egész Föld önért fog aggódni - folytatta az admirális. - Mindenben magára lesz utalva. Ha megbetegszik, akkor is csak magára számíthat. Előreláthatólag egy-két évig nem küldünk a Marsra űrhajót. Gondolom, ezt is tudja.

A professzor bólintott. - Felmértem a lehetőségeimet. Ezt az alkalmat egyszerűen nem szalaszthatom el, ugye érti admirális? Ha visszatérnék a Földre, nem folytathatnám az itt megkezdett munkát. Néhány év nem sok, és az a tudat, hogy itt vagyok a Marson, a földi döntéshozókból együttérzést vált majd ki, hogy értem jöjjenek, minél hamarabb. Tehát elősegítem az új expedíció létrejöttét. De nem ez a legfontosabb! Hanem az, hogy kiderítsem, élnek-e értelmes lények, vagy legalább magasabb rendű életformák ezen a bolygón? Bármikor konzultálhatok az otthoniakkal, még megbetegedés esetén is segítséget kérhetek a hazai orvosoktól. Ám, ha végül mégis feladnám a kutatást - bár erre a lehetőségre nem is gondolok, - értem fognak küldeni, nem igaz?

- Dehogynem! Természetesen! - Szaporin mélyet sóhajtott, arra gondolva, bárcsak így történne. De tudta, a professzor nem fogja feladni. Elég jól megismerte ahhoz, hogy tudja, acélos akarattal rendelkezik. - Általában nagyon örülünk, hogy felvállalta a kutatás folytatását. Sajnos, nem volt jelentkező, aki szintén itt maradt volna önnel. De ugyanakkor aggódunk is, egyedül egy ember egy feltáratlan bolygón! Ilyesmi még nem fordult elő az emberiség életében.

Valahogy az egész Phytomassa művelet több lett, mint egy magányos ember akciója az idegen és veszélyes világban. Nem, most nem csupán Gáspár András professzor fog küzdeni a Mars titkainak megfejtéséért és az élet terjesztéséért. Egyedül, de nem magára hagyatva, a földi technikával és tudással felfegyverkezve nem lebecsülendő erőt jelent. A következő időben ki fog derülni, ki a győztes? Itt a Marson az emberi lángelme és akarat csap össze a természet pusztító erejével.

A Földön milliók, milliárdok figyelik majd a küzdelmet. E küzdelem kimenetelétől nagyon sok minden függ. Nem pusztán csak a Mars benépesítéséről van szó, ha sikerül a növények elterjesztése. Hanem inkább arról, képes-e az ember megélni hosszabb ideig egy idegen világban. Képes-e legyűrni a magányt, az egyedüllétet, a magárahagyatottságot, azt, hogy nincs kihez szólni, de közben magas színvonalú alkotó munkát kell végezni. Mert, ha igen, ha képes a küzdelemre idegen bolygókon az ember, és győz, akkor Gáspár professzor példája új nagy tettekre serkentheti követőit.

Jól tudta ezt Szaparin admirális. Helyesen mérte fel a helyzetet, a Földről erős támogatást kapott a terv, ezért is igyekezett a legoptimálisabb helyzetet kialakítani Gáspár professzor számára.

Carter admirális, Li Wang admirális és Kardasev admirális Szaparinnal együtt nézték át a terveket, mit szükséges Gáspár számára a Marson hagyni.

Két reaktort szereltek fel, és egy harmadikat, végső tartaléknak, hogy legyen energia. Élelem, víz, oxigén, száz évre elegendő üzemanyag a gépekhez. Két rakétarepülőgép, két terepjáró, egy-egy tartalékkal, rengeteg alkatrésszel együtt. Műszerek garmadája. Feltöltött bioraktár, laboratóriumok rengeteg biológiai kísérleti anyaggal. Meg ami kell a mindennapi élethez, mindenből többszöröse annak, mint amennyi elhasználódhatna néhány év alatt.

A legfontosabbak a robotok voltak. Az emberszerű robotokból kapott három nőt, akik majd főznek, takarítanak, és öt kutató nőt, akik majd segítik Gáspár munkáját. Még négy dekoratív nőt is otthagytak, akik előadói, színésznői és újságírói programokkal rendelkeztek, hogy feljegyezzék a történeteket. Kapott négy férfi kutatót, tudós robotot, és tíz katonát, így összesen huszonhat emberszerű robot népesítette be Marsvárost. De kapott még teherhordókat, ásó robotokat, felderítőket, építőket, a nem emberszerű típusokból. Összesen jóval több, mint száz robot fogja segíteni Gáspár András munkáját. Nem lesz egyedül, annyi bizonyos.

Folyamatosan búcsúzkodtak a távozók, mindenki legalább egy kézfogásig jó szerencsét akart kívánni a professzornak. Teherhordó rakéták és űrhajók szálltak fel, egy váratlan pillanatban Gáspár azt tapasztalta, már csak egy űrhajó maradt a Marson. Szaparin admirális és a vezérkar űrhajója, de ők is elbúcsúztak.

- Kedves barátom, a Föld kitüntette önt, admirális címet kapott. Ne morogjon, hogy nem kell, mert ha mégis találkozik a marslakókkal, akkor a marslakóknak tudnia kell, hogy egy igen magas rangú földlakóval találkoztak, akivel nem lesz jó ujjat húzni. Az egész emberiség önnel van. - Szaparin is megölelte, majd az űrhajó elszállt a Föld irányába.

II.

A kiürítés lezajlott, a Vörös Bolygó mégsem volt lakatlan. Népessége egy emberből, száznál több robotból, és olyan titokzatos lényekből állt, akik miatt Gáspár András a Marson maradt robot segítőivel. El fogja kapni őket! Nem önsanyargató, hogy egyedül maradjon több évig egy idegen bolygón. Hanem kutató, aki gyanakszik, de inkább tudja, hogy a bolygó lakott, csak a lakók elrejtőztek a látogatók elől. De vajon miért? Ezt is jó lenne megtudni.

Főhadiszállásának a Lószikla alatti bázist választotta. A Lószikla egy nagy vörös szikla volt, aminek lófej alakját csak erősebb képzelőerővel lehetett látni, de ez nem akadályozta meg a névadást.

A Lósziklában nagy barlangot építettek, amelynek sok termében sok laboratórium helyezkedett el. A nagy barlang egyik oldalsó vájatában helyezte el a dolgozószobát. Itt terítette ki a fontos térképeket, a kísérletek papírra vázolt programjait. Ide hozta be a számítógépeket, amelyekkel irányította a munkálatokat.

A közelben kiépítettek egy konyhát, ahol főztek rá. A hálófülkéje is a közelben volt, az egyik nagy barlangteremben meg a központi laboratóriumot építette ki. Marsvárosban mindent meghagyott eredeti állapotában. A kezdeti fázisban elsősorban mikro-organizmusokkal, különféle baktériumokkal és moszatokkal dolgozott. Előkészítette őket a kitelepítésre. A Mars zord éghajlati viszonyait utánozva megfigyelte, mennyire ellenállóak alanyai, melyek azok a tulajdonságok, amelyeken javítani kell, ezért a génmanipulációs eljárásokra is felkészült.

A Lósziklában minden járatot átkutatott és lezárt. Nyugodtan akart aludni. Marsvárosban az építők tovább építették a házakat, egyiket a másik után. A város fölé egy kupolát akart felhúzni, ami védte volna a város jövőbeli lakóit a nagy hóviharoktól, szelektől. A kupolánál még nem tartottak, de lehet, hogy a közeli jövőben arra is sort kerítenek.

Vacsoránál Eszter, Emma és Léna segédkezett feltálalni az ételeket. Sűrögtek, forogtak, mindenben a kedvében jártak, kiváló ételeket készítettek.

- Nagyon jól főztök, lányok! A végén kövér leszek, és nem férek be az ajtón - mondta nekik.
- Az már lehetetlen - mosolygott Eszter. - Nem tudsz olyan széles lenni - vihogtak mind a hárman.

Jó lesz vigyázni szakácsnőivel. Van humoruk is, okosak, nem lehet csak úgy mindenfélét mondani nekik.

Másnap reggel eligazítást tartott. Felderítőit, Zumm vezetésével elküldte életet keresni. John volt katonái parancsnoka, akit a Lósziklából kiinduló három járat legnagyobbjába küldött három társával együtt, nézzenek körül. Mihály nevű vezető tudását is velük küldte, azzal az utasítással, hogy szereljenek fel a járatba kamerákat.

Tudni akart róla, ha netán valami mászkál a járatban, az ajtón túli sötétségben.

Marsváros épületei és a Nap-tó közötti sávon kísérleti parcellákat létesített, a kitelepített egysejtű növényeknek itt kellett bizonyítani életképességüket. Szabad terület volt ez már a javából, veszélyeztetve a Mars megannyi veszedelmétől. Itt volt a főpróba helye, ha egy faj életben maradt a parcellákon, minden esélye megvolt, hogy életben maradjon a bolygó bármely pontján.

A véglényekkel folytatott munka mellett megkezdte a fejlettebb élőlények, mint a gombák, mohák, zuzmók fajainak kiválasztását. Olyan hidegtűrő fajokat akart létrehozni, amelyek elviselik a Mars hidegét, meg a levegőjétől sem pusztulnak el. Marsváros közel feküdt az egyenlítőhöz, napközben akár 33 fok meleg is lehetett, éjszaka viszont mínusz 110 fokra süllyedt a hőmérséklet. A ritka szén-dioxid mellett kalkulált az erősebb ultraibolya sugárzással. Ha majd sűrűbb lesz a légkör, amit a növényei fognak termelni, az ultraibolya sugárzás is csökkenni fog.

Igaz, ionoszférát majd más eszközökkel kell létrehozni, egyelőre a sűrű oxigéndús levegőre van szükség.

Ha a Mars élőlényei nem mutatkoznak, csak az eddig megismert furcsa lényeket lehet vizsgálni, akkor rászabadítja a Vörös Bolygóra a Föld növényzetét. A marsi karólények körül nemzeti parkokat hoz majd létre, megvédve telepeiket a földi növényektől. A dudorosok is védelmet kapnak, a túlábúak meg amúgy is elbújnak az emberek elől, nehezen tudja majd megvédeni őket.

Robotjainak hamarosan kiadott egy parancsot, hogy csak fontos ügyekben hívják őt fel. Állandóan beszélni akartak vele, nem volt egy nyugodt perce sem. Azt, hogy mi a fontos ügy, csak lassan sikerült nagyjából meghatározni.

Munka közben, pihenésképp meg-megállt a laboratórium panoráma ablaka előtt. Nézte a Mars száraz kősvatagjait, a homokhalmokat, a távoli hegyek irtatlan sziklatömbjeit, és képzeletben zölddé varázsolta a tájat.

Lágyan hullámzó füves mezők és mérgeszöld fenyőerdők jelentek meg lelki szemei előtt. Csobogó patakok szabdalták az ősközetet, és kövér, humuszgazdag talaj borította a bolygó jelentős részét. Igen, ez volt Gáspár András célja, élővé tenni a holt, kietlen vidéket. És meg is teszi, ha egy módja is lesz.

Először metánfaló baktériumokkal kísérletezett, de csődöt mondott velük. Talán az alacsony légnyomás, vagy a szárazság, esetleg a hideg végzett baktériumaival. Nem tudta megállapítani a pontos okot. Megpróbált más kemoszintetizáló szervezeteket kitelepíteni a szabadba, de velük sem járt sikerrel. A vasbaktériumoknak nem volt elég oxidált vas, amelyet redukálhattak volna, pedig a Marson rengeteg vas volt a kőzetekben, ez adta a bolygó vörös színét. A kénbaktériumoknak nem volt elég kén, a nitrifikálóknak elég nitrogén. Magához hívta tudós robotjait.

- Megfelelő környezetet kell keresni a baktériumoknak. Alfonz és ti ketten menjtek el a közeli vulkánok vidékére. Vihetitek az egyik terepjárót. Olyan területeket keressetek, ahol a különböző baktériumok képesek lesznek megélni. Máris indulhattok. Kira, te is menj velük, és jegyezz fel minden fontosat.

A csapat elvonult. Éppen a bioraktárba igyekezett, a kékeszöld algákhoz, amikor Mihály vezető tudósa hívta telefonon.

- Admirális, a barlangjáratban vagyunk. Nagyjából két kilométert haladtunk előre, de most a járatnak vége. Egy hatalmas barlangba jutottunk. Ide kellene jönnie, mert itt nagyon különleges dolgokat lehet megfigyelni.
- Mégis, mi féléket? Tudod, hogy sok a feladatom, nagyon elfoglalt vagyok.
- Uram, jöjjön ide, nem bánja meg. Valami világító mohák lakják a falakat. A barlang legalább öt kilométer hosszú, és egészen bizonyosan járatok indulnak ki belőle. Meg kell néznie. Mi most elakadtunk, várjuk a parancsait.
- Mindjárt ott vagyok!

III.

Összegyűjtött egy csapatot és elindult a járatba. A kamerákat már felszerelték, világító testek is voltak, amelyek megvilágították a falakat. Ahogy haladtak, szólt Megannak, egyik tudósának, hogy készítsenek a járatba sín pályát, egy olyan járgánnyal, amelyik legalább tíz személyt tud szállítani. Majd ha visszatérünk, csak akkor kell intézkedni. Hosszú gyaloglás után végre egy katona várta őket, mutatva az utat, és jelezte, mindjárt oda érnek. Valóban, pár méter után megnyílt a járat, és kitarult a barlang. Mihály jelentkezett.

- Uram, ha hangosak vagyunk, a fények elalszanak. Megijednek a mohák, vagy nem tudom, de kialszik a fényük. Ezért jó, ha nagyon csendben vagyunk.
- Hozzatok kézi lámpákat - szólt Johnhoz. Egy katona elindult vissza a bázisra. - Menjünk be, és nézzünk körül.

Valóban, a barlang fénytől ragyogott, amit a falakat borító mohaszerű lények árasztottak. Biolumineszcencia, állapította meg. Amint haladtak befelé a barlangba, egyre több érdekesség tűnt elő. A talajt növények borították, de nem mohaszerűek, hanem inkább zsurlók. Magasságuk elérte a fél métert is, a színük a zöldes fényben zöldnek tűnt. Hirtelen felugrott előttük valami, és nagy sebességgel elfutott a sűrű zsurló mezőben.

- Mi volt az?
- Uram, lefényképeztem - mutatta Mihály. Egy 40 centis hosszúkás lény volt, hat lábbal, amelyekkel sebesen futott. A lábai nem oldalra álltak, mint a földi gyíkoké, hanem inkább alulról tartották a testet.

Hamarosan egy járathoz jutottak, ami három méter magas volt, a bejárat mellett sziklák álltak, rajtuk vésetek.

- Állj! Értelmes lények! Rábukkantunk a bizonyítékokra, barátaim! Connie, mint újságíró, mindent filmezz és fotózz. Ti is Megan, Gabriella és Melitta. Ez egyszerűen hihetetlen! John, a katonáid álljanak készenlétben, nehogy támadás érjen bennünket!

Alaposan vizsgálni kezdte a sziklába vágott véseteket. Egyértelmű, hogy írás. Egyes jelek megismétlődtek, valószínűleg azonos hangokat jelölve. De voltak rajzos ábrák is.

Az egyik rajzos ábrán mintha a nagyobb kör a Marsot, a két kicsi kör meg a Mars két holdját, a Phoboszt és a Deimoszt ábrázolta volna. Nem volt biztos benne, de nagyon gyanakodott, hogy első megérzése igaz. Mindent lefotóztak, filmre vettek, amit csak tudtak. A járat sötétben átsítozott előttük. A katonák ráleltek még két járatra, amelyek előtt szintén voltak feliratok. Azokat is lefényképezték, de azután visszafelé indultak.

A központi laboratóriumban dolgoztak, dolgozószozájába csak ritkán ment be. Robotjai folyamatosan a jelek értelmét próbálták meghatározni. Igen fejlett robotok voltak, magas intelligenciával és jogokkal. Mivel régebben nem sokat foglalkozott robotokkal, olykor nagyon meglepődött fejlettségükön. Sosem tudta, mi jár a fejükben.

Szolt Connienak, hogy értesítsék a Földet. Connie, Angela és Jolán filmeket készített a barlangról, amiket meg kellett néznie. Tett néhány megjegyzést, mit javítsanak ki, aztán engedélyezte a filmek elküldését a Földre.

Tájékoztatta a földi központot az eseményekről. Röviden összefoglalta a történeteket, a választ nem várta meg, mert az ügyis később fog megérkezni. Vacsora után elvonult a hálófülkéjébe, ahol reggelig jó nagyot aludt. Kipihenve folytatta a munkát.

A laboratóriumokban pompásan elszaporodtak egyes parányi egyséjtűek, amelyeket kivitetett a tópartra. Beigazolódott, fantasztikusan jól viselik a marsi megpróbáltatásokat. A hideg és a szárazság meg sem kottyant nekik, az éjszakai hóviharok sem ártottak a tenyészeteknek. A Lósziklától a tópartig sétány vezetett, amit robotjai alkottak meg. A sétány elágazása a városba vezetett, amely folyamatosan gyarapodott, utcái egyre jobban szépültek. A Lósziklából kiinduló másik két járatba is beküldte katonáit, akiket vissza is rendelt, mert a járatok tíz kilométernél is hosszabbak voltak, és még nem volt végük. A járatok lezárását fenntartotta, de a túloldalra kamerákat helyeztetett el.

Mivel a felderítő munkák csendben folytak, Gáspár András elsősorban növényeivel volt elfoglalva. Lakhatóvá kell tenni a Marsot, ami nem éppen könnyű feladat. Lassan telt az idő, tárgyalt a földi központtal, megbeszélte a teendőket felderítőivel, akik már több száz kilométerre jártak, bejárt Marsvárosba, segíteni az építőknek. Aztán végre a Földről javaslat érkezett a feliratok megoldására. Megtárgyalta a javaslatot saját kutatóival, azután úgy döntött, a múltkori csapattal bemenni a barlangba.

Közben elkészült a sínpálya, egy fedetlen járgányra ülve hamarosan a barlangban voltak. A világító mohák éppúgy fénylettek, mint a múltkor. Átvágtak a barlangon a legközelebbi alagúthoz.

- Itt az idő, hogy behatoljunk - mondta csapatának. - John megy elől négy katonával, utána a tudósok meg a kamerások. Meg én, természetesen.

Elindultak a sötét vájatba. Lassan haladtak, egyre beljebb az ismeretlen felé. Vajon mi várja őket az alagút végén? Úgy látszott, a falakat mesterségesen alakították ki, de a munka durva volt és elnagyolt, olyan látszatot keltett, mintha természetes eredetű lett volna. Sokáig mentek, amíg végre az alagút végén fények csillantak fel. Lekapcsoltatta saját lámpáikat, és a nyílás végéhez lopakodtak. Óriási barlang tátongett előttük. Olyan hatalmas volt, hogy nem látták a túlsó végét. A zöldes fényt a világító mohák szolgáltatták, mint a már felfedezett barlangban is a mohák voltak a fényforrások. Messze előttük a párás levegőben egy tavat pillantottak meg. A zsurlók, ahogy a kijáratától távolodtak, egyre magasabbak lettek. Hatalmas erdőséget alkottak, magasságuk akár a 20 métert is elérte.

- Ebben az erdőben akár vadállatok is élhetnek - jelentette ki Megan.

A messzeségben váratlanul egy lényt pillantottak meg. Sebesen futott feléjük. Hamarosan kiderült, hogy üldözik. Az erdő felől mintegy tíz méter magas, nyolc oszlopszerű lábon haladó szörnyeteg tűnt fel. A kisebb lényt kergette. Az üldöző otromba fején négy nagy szarv éktelenkedett, szájában rettenetes kúp alakú fogak sorakoztak. Gáspár András és csapata megdöbbenve figyelte a jelenetet.

A kisebb lény vöröses színű volt. Két lábon szaladt, de a nagyobb szörny lassan, de biztosan csökkentette a köztük lévő távolságot. Ahogy közelebb ért, egyre élesebben kirajzolódtak emberszerű vonásai.

- Fegyverrel célra tarts! - adta ki a parancsot az admirális. - Csak nehogy a kis embert lőjétek le. Mindenki megértette, hogy a nagy szörnyre lövünk?

A nagy szörny nem állt meg. A kis vörös ember cikk-cakkban futott már előtte. Még egy-két pillanat, és el fogja kapni a szörny az embert.

- Tűz a szörnyre! - adta ki a parancsot Gáspár András.

A szörny tűzben rogyott össze. A lövések azonnal végeztek vele. A vörös embert sebesen bekerítették, és az admirális elé terelték. Teljesen emberszerű lény volt. Vöröses bőrén ruházatot viselt, amely állapotprémekből készülhetett. Kezében íjat tartott, de meg sem tudott moccanni, mert két karját két katona fogta, ahogy Gáspár András elé állították. Rúgkapált még egy kicsit, de azután megnyugodott, vagy csak az álmélkodástól csendesült el. Úgy bámult az admirálisra és az emberszerű robotokra, mint aki nem hisz a szemének.

- Buff! - mondta.
- Buff, buff! - mondta Gáspár András.
- Csak büfög - találgatta Megan.
- Vagy ő Buffy, a vámpírvadász - tromfolt rá Gabriella. Ezen mindenki nevetett, kivéve a marsi embert. Ő csak bámult és meresztgette a szemét.
- Vigyük haza, bezárjuk egy laborba, és addig kérdezzetjük, amíg meg nem fejtjük a nyelvét. Ha már értjük, mit akar mondani, akkor majd meglátjuk, mi legyen a teendőnk. Mellesleg zárjuk le a járatot kapukkal, de építsünk ide is sín pályát, hogy gyorsabban tudjunk mozogni a barlangok között. Így is tettek.

IV.

Buffot, mert ezt a nevet kapta a földiektől, reggeltől estig gyötörték a tudós nők. Néha a tudós férfiak is bekapcsolódtak, akiktől Buff nagyon félt, ezért inkább a nőkre hagyták a marsi ember nyelvének felderítését. Szépen haladtak, egy-két hét múlva már meglehetősen jól lehetett Buffal beszélgetni. Ekkor Gáspár András is belépett a kérdezők közé.

- Tehát te vagy Buff, ez meg az umbulu? - és mutatta a két képet, amelyeken Buff és a lelőtt szörny volt látható.
- Igen, igen, ez Buff, én Maffa, ez meg umbulu. - Gáspár András a többiekhez fordult: - Mivel a Buff is ő, meg a Maffa is, ezért az egyik szó a népére vonatkozik, a másik meg rá. Derítsétek ki, mi a neve, és mi a népének a neve. De engem most főleg ez az ábra érdekel - azzal a Marsnak és két holdjának vélt ábrát mutatta a marsi vörös embernek.
- Aaa, aaa - mondta a marsi, és hevesen kapálózott karjaival.
- Deee, deee - válaszolta az admirális, mire a marsinak tátva maradt a szája.
- Guru, és Ruguru - mutatott aztán a két holdra.
- Rendben, tehát ismeri a holdakat a híres umbulu vadász. Guru a Phobosz, Ruguru a Deimosz, ahogy látom a mutogatásából. - Felmegyünk ide, a Gurura - magyarázzátok el neki, mi a tervünk.

Valahogy a marsi ember megértette, és csak bólogatott. Őt aztán nem érdekli a dolog. De amikor közölték vele, hogy ő is megy a csapattal, óriási rémület tört rá. Hevesen mutogatott, rengeteget beszélt, amit rögzítettek, és máris elemeztek. Egy csomó új ismeretet tudtak meg a Marsról.

Valamikor régen, idegenek, a suxok jártak a bolygón. Nagy pusztítást végeztek, azután elvonultak. Akkor mentek a marsiak a felszín alá, hogy túléljék az idegeneket.

A holdakat az idegenek vonszolták a bolygóhoz, az egyik hold üreges, a Guru, amiben titokzatos tárgyak vannak. A marsi nem akar a holdra menni, mert az rossz hely.

Valóban, a Phobosz üreges. Cherman Struve orosz kutató derítette ki még a 20. század elején. Később Joszif Sklovszkij végzett vizsgálatokat, és megállapította Struve igazát. A hold 5760 km-re kering a Mars felszínétől, szabálytalan alakú, a hossza 27 km. Talán szivacsos, laza szerkezetű, több darabból állt össze, szürke regolit borítja a felszínét. A Phobosz a Félelem, nevéből ered a fobia.

- Készítsétek elő a két rakétarepülőgépet, felmegyünk a Phoboszra.
- Mind a kettőt? - kérdezte Megan.
- Az egyikkel leszállunk, a másik addig az űrben marad, hogy segíthessen, ha baj adódna.

A két rakétarepülőgép hamarosan készen állt a felszállásra. Gáspár András magával vitte Buffot, akiről persze kiderült, hogy Maffa a neve, az öt tudós nőt, három katonát és Connet, a másik gépen még egy jó csomóan követték. Mivel a Phobosz nagyon alacsonyan keringett a Mars körül, hamarosan elérték. Egyes helyeken barázdák borították, amik állítólag hőhatásra keletkeztek. Megpillantották a Stickney-krátert, amibe leereszkedett az űrhajójuk. A kráter alján volt egy lyuk, abba szeretett volna behatolni az admirális és csapata. Maffa elcsendesedett és rettegete bámult maga elé. Amikor rögzült a rakétarepülőgép, Gáspár András vezetésével kiszálltak a felfedezők, és behatoltak a Stickney-kráter sötét barlangjába.

Gravitáció alig volt, ezért lassan és óvatosan mozogtak. Egy idő múlva értelmes lények alkotta terembe értek. Rengeteg tárgy volt a teremben, amelyekről fogalmuk sem volt, mi a rendeltetésük.

- Ide külön expedíciók fognak jönni. Ne nyúljunk semmihez, nehogy valami bajt okozunk. Maffa mondd meg, mi kellene neked, azt el is vesszük.

Maffa a kardszerű tárgyakat nézegette, meg más olyan eszközöket, amelyek fegyverek lehettek.

- Keressetek ismerethordozókat, ha vannak. Azokat is visszük. Tanulmányozni kellene ennek a civilizációnak a tudását - mondta Gáspár András.

Jó két óráig bóklásztak a teremben, összeszedtek néhány tárgyat, amelyeknek gyanították rendeltetését, köztük egy koronaszerű dolgot, majd az űrhajók visszamentek a Marsra.

V.

A Mars admirálisa tájékoztatta a Földet a Phoboszon felfedezett barlangról. Elküldték a barlangban készült filmeket is, hogy a földi tudósok kutakodjanak az eszközökről. Gáspár András tudta, hogy ezzel felgyorsítja a következő expedíció jövetelét, mert az emberiség nagyon kíváncsi lesz a Stickney kráter barlangjára. Hát még a marsi üregekre!

Üzent a felderítőket vezető Zummnak, hogy forduljanak vissza. Már kétezer kilométernél is messzebb jártak. Hatalmas gleccsereket fedeztek fel, de most szükség lesz rájuk a marsi barlangokban. Elküldött értük egy terepjárót, hogy gyorsabban érkezzenek a bázisra.

Növényeit is megvizsgálta. A zöldeskék moszatok kezdtek telepeket alkotni a Nap-tóban. Sztromatolitokat hoznak létre hamarosan, amelyek csak úgy öntik az oxigént a levegőbe. Terraformált bolygón szükség van az emberek által is belélegezhető levegőre, amiben legyen 21 % oxigén.

A barlangból kihozott világító moháknak nem tetszett a felszíni élet. A zsurlószerűek viszont vidáman szaporodni kezdtek. Rendben, a zsurlókat szét lehet telepíteni az egész bolygón, gondolta Gáspár András.

Néhány nap után megszervezte a csapatot, amellyel a nagy üregbe indul, Maffával együtt. Három szakácsa, akik őt gondozták, addig könyörgött, hogy vigye magával őket is, míg végül rábólintott. Ivánt és még egy katonát a bázison hagyott, rajtuk kívül az összes társát magával vitte. Alfonz is visszatért két társával és Kirával, őket is beosztotta a csapatba.

A tíz személyes járgányra ő szállt fel először nyolc katonával és Megannal. Még tizenöten voltak a csapatban, akiknek várakoznia kellett. Vittek öt drónt is, hogy felderítsék a nagy üreget. A járgány sebesen haladt. Elérték a járat végét, átgördültek a kisebb barlangon, ahol csodálatosan ragyogtak a világító mohák. Azután begördültek a hosszabb járatba, és hamarosan megérkeztek a hatalmas barlangba. Maffa lábát megkötözték, nehogy meglógjon, és üldözni kelljen, ő volt a tizenegyedik utas, de neki nem jutott ülőhely.

Amint megérkeztek, ahol néhány nem emberszerű robot örködött az ajtót védve, kiszálltak és a járgányt visszaküldték. - Megan, légy szíves, rendelj még egy járgányt a Marsváros műhelyében dolgozó munkatársainktól. Úgy látszik, kettőre van szükségünk. Ezután felderítésre küldte a drónokat.

- Kíváncsi vagyok, mekkora ez az üreg - mondta a társainak. Közben intett kezével.
- Tommar - intett Maffa is pontosan úgy, ahogy Gáspár intett a kezével az üreg felé.
- Tommar? - kérdezte az admirális.
- Tommar - bizonygatta Maffa. Végül kiderült, hogy a hatalmas birodalomnak Tommar a neve.

Elindultak befelé a barlangba. A tó felett azért lebegtek párafelhők, mert a víz langyos volt. Valami melegítette a tó vizét, ami valószínűleg a Mars belső hője lehetett. A levegő hőmérséklete is megfelelő volt, úgy 15 Celsius fok körül mozgott.

Hamarosan kiderült, hogy a tó valóságos tenger. Területe mintegy félmillió km^2 -re becsülhető, több szigettel tarkítva. A drónok sebesen térképeztek, átértek az üreg túlsó végébe, aminek a területe mintegy tízmillió km^2 körül lehetett. Akkora volt, mint egy földrész a Földön. Tommarban a több ezer kilométeres távolságok is lehetségesek.

Elindultak a tó mentén. A nagy sebességű drónok folyamatosan küldték a képeket, amiket munkatársai rögzítettek. Különböző tájakról küldték a képeket. A mennyezetet számtalan kőoszlop tartotta, amelyek közül nem egy több száz kilométer átmérőjű volt.

Rengeteg állatot is felfedeztek, amelyek közül némelyek az umbulura hasonlítottak, mások viszont teljesen másfélék voltak. Azután hamarosan lakott területre ért az egyik drón. Először csak vörös embereket mutatott az adás, azután falvakat, vagyis kisebb településeket, végül egy hatalmas várost. Maffán nem volt úrruha, mint az admirálison, mivel belelegezhette a levegőt, de az admirális nem. Ezért Gáspár András Megant is bevonta a társalgásba. Egy monitoron a város képeit mutatta a marsinak.

- Mi ez? - kérdezte.
- Ez? Ez itt Toffa. A vörösök fővárosa - magyarázta Maffa.
- Mi az, hogy a vörösök fővárosa? Talán vannak nem vörös fővárosok is? - kérdezte szigorúan Megan.
- Persze. Vannak más birodalmak is Tommaron kívül. De Maffa csak Tommart ismeri, a többi nagy területet sosem látta.
- Társaim, a cél Toffa főváros. Nagyon kíváncsiak vagyunk a marsi vörös emberek lakóhelyére.
- Így igaz - mondták a robotok, akik valóban roppant kíváncsiak lettek Toffára.

Több napig haladtak a tó mellett. Éjszakára elhúzódtak a tó partja mellől, mert úgy vélték, a tóban kellemetlenkedő ragadozók is élhetnek.

Második éjszaka egy alacsony dombra kapaszkodtak fel, ahol tábornok vertek. Gáspár András Maffával vacsorázott, azután a neki felállított sátorban lenyugodott aludni, Maffával együtt. Három személyét gondozó munkatárs közvetlen közelében pihent, vigyázva álmát. Az ember számára szükséges volt az étkezés, a pihenés és alvás, a többieknek nem, de programjukat az emberhez igazították. A munkatársak elfoglalták magukat, elsősorban az új információkat rendszerezték, de azután ők is pihentek. Kivéve az őrség.

A zöldes derengésben messze el lehetett látni. A katona örök szeme több szintartományban látott, ezért nem is volt szükségük külön infravörös szemüvegre, bár nem utasították el a viselését. Tommarban a nappalok és éjszakák nem váltakoztak, a világítást növények adták. Ezért a látásviszonyok folyamatosan egyformák voltak, kivéve, ha valamilyen nagyobb zaj a mohák világítását kioltotta. A világítás azonban hamarosan visszaállt eredeti intenzitásába.

John parancsnok egy nagyobb vörös sziklán ücsörgött, és a tó hullámait bámulta. Légmozgás alig volt, a tavon mégis folyamatosan apró hullámok futkároztak. Ahogy nézelődött, azt vette észre, hogy a hullámok felerősödnek. Szél nem járt errefelé, akkor mitől vet hullámot a vízfelszín? Hamarosan meglátta. A vízből hosszú férgek másztak a partra. Nagyjából 2-3 méteres szörnyek, 40-50 centis szélességgel. A fejük kitett fél métert is, nagy szájjal és kúpos fogakkal rendelkeztek. Testük hat-nyolc szelvényre tagolódott, ami féregszerű külsőt kölcsönzött nekik. Egy kis nyüzsgés után, miközben egyre többen lettek, megindultak a tábor felé.

- Riadó! - adta ki a parancsot John a többieknek. A pihenők is harci helyzetbe hozták magukat, kezükbe fegyvert fogtak. Az összes munkatárs összesereglett John körül, mindenki harcra készen állt. A férgek meg közeledtek.
- Fel kellene ébresztetni az admirálist. Ne a fegyverropogás ébressze fel, még a végén megijed a nagy csattanásoktól - javasolta John.
- Nem ijedős, de azért felkeltem - válaszolta Megan.

Gáspár András és Maffa kijött a sátorból. Amint Maffa észrevette a férgek, hatalmas karattyolásba kezdett, majd azt mutogatta, hogy meneküljenek el.

John egy petárdát dobott a férgek elé, azok a robbanástól azonban nem álltak meg.

- Nincs mit tenni, tűz! - kiáltott John.

Eldördültek a fegyverek, a férgek tömegei pusztultak el. De csak jöttek és jöttek.

- Hozzatok lángszórókat - mondta az admirális, - azoktól majd meghátrálnak. De mit akarnak ezek a férgek megenni? A rakomány nem ehető, ti sem...

- Téged admirális, téged. Meg Maffát, már megbocsáss - tájékoztatta Megan. - Bizonyára egy admirális finom falat lenne ezeknek a szörnyeknek - mondta a többieknek, amire a sok női robot nevetni kezdett. Csak úgy dülöngéltek a kacagástól.

- Bolond tyúk - mondta dühösen Gáspár András.

Három katona lángszórókkal felfegyverkezve megkezdte az előre nyomulást. A férgek inváziója megállt, néhányan menekülni kezdtek. A menekülőket nem bántották, de az agresszív támadókkal kíméletlenül elbántak. Hamarosan dögök borították a csatateret, az élő férgek eltűntek a vízben.

- Szedjük össze magunkat, és folytassuk az utazást - mondta az admirális.

A csapat néhány perc alatt rendezte sorait, és tovább folytatták útjukat Toffa felé.

VI.

Amint haladtak előre, lakott területre értek, de az emberek elbújtak előlük. Egyszerű házak alkottak településeket. Úgy látszott, az emberek növénytermesztéssel foglalkoznak. Erre utalt a földeken látható sok művelési nyom, barázda, és természetesen a növényzet. Maffa is igazolta a földművelés tényét folyamatos előadásával. Néhány falun keresztül haladtak, de az emberek nem mutatkoztak. Helyettük állatfélék jöttek elő, volt köztük négy lábú, és nyolc lábú faj is. Barátkozni akartak a csapat tagjaival, két négy lábú csatlakozott is hozzájuk.

- Mik ezek? - kérdezte az admirális Maffától.
- Ezek? Ezek obbok. Kedves jószágok, megeszik a kártékony állatokat, amelyek a földeken szeretnek járkálni, és ellopni a termést a művelőktől.
- Akkor hasznosak?
- Igen, nagyon hasznosak. A kedvenceink közé tartoznak - mondta Maffa.

Egyes helyeken a távolban megpillantották az embereket. A drónok, csendben surranva a levegőben, megmutatták, hol vannak a települések lakói. Kétszer is éjszakáztak, vagyis Gáspár András és Maffa átaludtak több órát, mire feltűntek a nagyváros szélső házai. A házak mögött nagy falak emelkedtek, védművek az esetleges ellenség ellen.

A falaknál nagy riadalom támadt. Rengeteg vörös ember sereglett össze a kapunál, ami megszakította a falakat. A kapu teteje is be volt fedve, voltaképpen egy nagy védmű volt. A csapat a kapuhoz érkezett, elől haladtak a katonák, Gáspár Andrást középre helyezték. Maffa is elől ment, üdvözölve honfitársait. Egy ideig feltartották a csapatot a kapunál, de azután tovább engedték őket.

Maffa ment elől, utána a csapat, mögöttük egy városlakó osztag, akik szétzavarták az egyre sokasodó tömeget, hogy tudjanak haladni. Széles kövezett úton haladtak, amelyen a városi járműveket vontató hatalmas állatok jártak. Legalább négyféle különböző vontató állatot figyeltek meg, amelyek különböző nagyságú kerekes alkotmányokat húztak. Zajlott az élet, a fényt a városban nem a világító mohák szolgáltatták, hanem azoknál jóval nagyobb lények. Mintegy 2-3 méter magasak voltak, vékony szárral és nagy gömbszerű fejjel. Jární is tudtak, amolyan félig növények, félig állatok lehetnek, olyan lények, amelyek a Földön nem léteztek. A gombák ugyan rendelkeznek állati tulajdonságokkal, de a szaporodásuk mégis növényekké teszi őket.

- Hova megyünk, Maffa? - kérdezte a marsit Megan.
- A királyi palotába. Több nagy palota is van Toffában, ahol a hercegek laknak, de a legnagyobb a királyi palota. Ott lakik a királynő. Dina a neve, és legyenek vele tiszteletteljesek, mert ha megharagszik, képes fénynyilakat lövöldözni a levegőben. Úgy, ahogy ti is, amikor leterítettétek az engemet üldöző umbulut. Azt a hatalmas szörnyet.
- Akkor legyen mindenki udvarias Toffa lakóival. De, ha valaki meg akarja mégis enni bennünket? Akkor szabad védekezni? - kérdezte az admirális.
- Na, ez nekem nem jutott volna eszembe - kiáltotta Eszter.
- Ilyesmi nem történhet meg. Mi nem vagyunk emberevők - nézett lesújtó pillantással Maffa az admirálisra.

Hosszú út után, végül elérkeztek a királyi palotához. A palotát hatalmas park övezte, a parkban több gyönyörű épület volt látható. A legnagyobb felé vették útjukat. A palota ajtaja feltárult, és kilépett rajta egy szépséges marslakó.

Minden marsi letérdelt előtte, kivéve a csapat tagjait. Ők meghajtották a fejüket, köszönésképpen.

- Üdvözlöm a Föld küldötteit a palotámban. Remélem, vendégül láthatom a küldöttséget, nem fáradtak el a hosszú út alatt? Fáradjanak be, kedves vendégeim, fáradjanak be. Már megtettük az előkészületeket a lakomára - tessékelte befelé őket a királynő.
- Remélem, nem minket akarnak feltálatni a lakomán - súgta Megan Gabriellának és Melittának. - Én eléggé acélos ízű lennék, mert sok bennem az acél. - Két társa nevetett, de Connie szigorú pillantást lövellt feléjük, mire abbahagyták a poénkodást.

A vendéglátás megdöbbenően gazdag volt. A királyi palota pompája is lenyűgözte a vendégeket, hát még a művészi alkotások fejlettsége és szépsége!

- Régóta hallottunk híreket a Föld űrhajóinak jöveteléről. Azután, amikor eltávoztak az űrhajók, azt hittük, megint egyedül maradtunk. De aztán a vadászaink biztosítottak bennünket, hogy egy csapat itt maradt a bolygónkon. Nagyon örül egész népünk Tommarban, hogy a csapat tagjai meglátogattak bennünket. Ráadásul még Maffa vadászunkat is megmentették a szörnyű umbulu karmaiból, amiért hálás köszönetemet fejezem ki - szónokolt a királynő.

MARS, S.O.S.

I.

Nehéz, porral töltött viharok száguldottak a Mars felszíne felett. Mindent letaroltak, ami az útjukba került, legyen az természetes szikla, értelmes lények által épített épület vagy élőlények tanyája. A marsi viharok nagyon kellemetlenek tudtak lenni, a levegő megtelt vörös porral, a vihar kiterjedése néha az egész bolygóra kiterjedt. Ráadásul olykor több hónapig tartott. Az ilyen hosszú viharok esetén a felszín alatti munkák zajlottak elsősorban. A viharok még hasznót is hajtottak, mert a betokozódott egysejtűeket vagy a fejlettebb növények spóráit szétterítették az egész bolygón. A növényzet gyarapodása rendkívül gyorsan növekedett.

Amikor a Nap-tóból kivett vízcseppet vizsgálta Gáspár András, meglepődve tapasztalta, hogy a vízben csak úgy nyüzsögnek az élőlények. Átadta tudósainak a vizsgálódást, hogy pontosan meghatározzák az élőlények fajait. Azzal tisztában volt, és vele együtt tudós társai is, ha fertőzést kapna marsi egysejtűektől, akkor nagy bajban lenne. Igaz, rendelkeztek olyan eszközökkel, amelyek a test teljes átsugárzásával kiirtják az idegen lényeket, ettől függetlenül mégsem akart megfertőződni.

Néha vízvirágzás is történt, ami azt jelentette, hogy a moszatok rendkívül elszaporodtak. Az éjszakák hidegek voltak, akár mínusz 100 fok is lehetett, de a növények kibírták. Ellenálló képességük ennél a hidegnél sokkal nagyobb hideg elviselésére is felvértezte őket.

Az éghajlat gyökeres átalakítása nem ment egyik napról a másikra. De Gáspár András admirális tudta, az átalakulás már megkezdődött.

Idejének legnagyobb részét Tinda királynő kötötte le. Marsváros és Toffa főváros között kiépítették a vaspályás összeköttetést, amin rendszeresen vonatok jártak. Tinda ezért bármikor meglátogathatta, amit valamiért meglehetősen gyakran meg is cselekedett. Kíváncsi volt a Lósziklára, Marsvárosra, de legfőképpen Gáspár Andrássra.

Az admirális professzor úgy védte ki a királynő közeledését, hogy maga köré gyűjtötte a női robotokat, akik aztán meg is védték. Állandóan tizenkét munkatársa állt készenlétben főnökük védelmére, ha Tinda királynő a megengedettnél kissé agresszívakban viselkedett, kimutatva vonzalmát az admirális iránt.

Nagyon fontos volt megismerni a Mars jelenlegi birodalmait, amelyek a felszín alatt helyezkedtek el. Tommaron kívül több más hasonlóan nagy birodalom létezett, továbbá elég sok kisebb. A hírek lassan jártak, de azért mégis terjedtek. Az emberek híre előbb-utóbb eljut a többi birodalomba is, akkor pedig felkészülhetnek az érdeklődés emelkedésére.

De a legjobban a suxok támadása érdekelte Gáspárt és csapatát. A suxok után nyomozott Mihály, Alfonz, George és Tibor, gyűjtve minden adatot. A suxok veszélyt jelenthetnek a Földre is, mert bármikor visszatérhetnek a Naprendszerbe. Amit a Marson műveltek, az arra mutat, hogy nagyon kegyetlen és primitív társaság voltak.

A Földet azért nem támadták meg, mert nagyon régen tevékenykedtek a Naprendszerben, olyan régen, amikor a Földön még nem volt mit elpusztítani. Ha viszont többet megtudnak a suxokról, akkor esetleg az emberek mítoszaiban lehet találni nyomokat, amelyek rájuk vonatkoznak. Ha esetleg visszatérnének, a Földi hatalmaknak felkészülten kell várni őket. Sőt, az is elképzelhető, hogy utánuk erednek, és megsemmisítő csapat mérnek rájuk, amennyiben továbbra is úgy viselkednek, mint egykoron tették a Mars embereivel.

Felmerült, hogy a suxok a Nibiru bolygó lakói. Állítólag a Nibiru a Naprendszerhez tartozó, erősen elnyújtott ellipszis pályán keringő bolygó, amely sok évezredenként újra és újra visszatér a belső térségekre. Mások szerint csak egyszer történt meg, hogy a Nibiru átrepült a Naprendszeren, mert nem tartozik ebbe a bolygórendszerbe, hanem kinn a térben kóborol, pályája azt mutatja, hogy önálló és a Galaxis központja körül kering. Jó lesz a Nibirut számításba venni, hátha tényleg visszatér.

Múltak az évek, a Mars terraformálása szépen haladt. Az élet a felszínen erősödött, Gáspár mért és számolt, számított és számon tartott. Hű társai továbbra is dolgoztak, műszerei továbbra is pontosan informálták, ontották az adatokat. A Földdel szoros kapcsolatban volt, az eseményekről filmeket és szóbeli jelentéseket készítettek, amiket átküldtek a földi bázisra.

Legtöbb baja az erdőktől eredt. Satnya fák nőttek a telepítési területeken. Tudta, nem sokat javíthat a helyzeten. Ha majd megemelkedik kicsit az átlaghőmérséklet, akkor majd magasabbra, erősebbre nőnek fái.

A közeli Fulgens-csúcs, és a Fulgenshez közel lévő Lux-csúcs is erdőket kapott. A Sínai vidék, ahol Marsváros feküdt, kezdett átalakulni élő területté. A munkálatok rendben folytak.

II.

Lassan kiürült a bioraktár tartalma. Nem volt több spóra, nem maradt több mag, amelyekkel kísérletezhetett volna. A rovarmegporzású növények terjedése azért is volt lassú, mert nem voltak a Marson rovarok, amelyek beporozták volna virágaikat. Összeállított egy rovarlistát, milyen rovarfajokat kellene áthozni a Földről, hogy jobban menjen a beporzás. Eszébe jutott, eléggé régóta nem beszélt a földi központtal.

Átnézte a hírközlő robot jelentéseit. Az egyik híren megakadt a szeme. „Új expedíció a Marsra” volt a cikk címe. Átfutotta az oldal szövegét. - Idejönnek! De még nem vagyok kész! - Teljesen dühbe gurult. - Mindent tönkre fognak tenni - szaladt át fejében gondolatként a jövő képe.

Üzembe helyezte a rádióadót, és leadta a hívójelet. Szinte azonnal válaszoltak - a rádióhullámok terjedési sebességét beleszámítva természetesen, s ő a kérdések kereszttüzébe került. Kardasev is jelentkezett, akinek nem győzött magyarázkodni, miért kapcsolta ki az információs csatornákat.

- Már azt hittük, baleset érte, azért nem jelentkeznek - korholta Kardasev. - Még nem indítottuk el az expedíciót, reménykedve, hogy hamarosan jelentkeznek.
- Nagyon el voltam foglalva. A Phytomassa művelet sikerült, de ezt ön is tudja.
- Igen. De nagyon aggasztja az emberiséget a suxokról kapott adatok.
- Keveset sikerült megtudni erről az űrhajózó fajról. Agresszívak, kegyetlenek, egymással is harcolnak. Folytatjuk a kutatásokat.
- Na igen. De tudnia kell, a civil vállalkozások hamarosan űrhajókat fognak indítani. Nem csak a Marsra. Nagyon olcsón dolgoznak, óriási hatékonysággal. Van olyan űrhajójuk, ami akár négy-ötezer embert is képes szállítani. Készüljön fel a fogadásukra.

Gáspár András nagyon meglepődött. - De hiszen még nem készült el a Mars terraformálása! Mindent tönkre fognak tenni!

- Az bizony meglehet - mondta kisvártatva Kardasev. - De nem lehet ellene mit tenni. Joga van a magánvállalkozásoknak is az űrrepülésre, ezt beláthatja. Ez a haladás útja.

Amikor befejeződött a beszélgetés, Gáspár Andrásnak rá kellett ébrednie, már csak nagyon kevés idő van hátra. Jönnek a földiek és előzönlük a Marsot. Ő pedig nem tehet ellene semmit. De a marslakók alaposan visszavághatnak, és a beözönlő földlakók akkor nagy bajba kerülnek.

III.

Négy hónap múlva megérkezett az első űrhajó, több száz emberrel. De hamarosan jöttek a többiek is. Építettek egy várost, aminek Vörös Mars nevet adtak. A velük érkező tudósok álmélkodva állapították meg a marsi óriási fejlődést. A távcsőben látszó sötét foltok valóban tavak és tengerek voltak, valóban folyók kanyarogtak az állóvizek felé, valóban záporosók hullottak a talajra. A zöld sávok valóban növényektől borított ország nagyságú területekként lettek azonosítva, amelyek nagy sebességgel termelték az oxigént. Ezt a csodát Gáspár András admirális és csapata idézte elő.

A beözönlő telepéseknek érdekei másfélék voltak. Aki építkezik a földön, azé a föld. Nem érdekelték őket a marsi viszonyok, az újra feltámadó marsi természet védelme, csak egy érdekelté őket, a földek megszerzése. Kinek minél nagyobb földje van, annál nagyobb hatalomra tesz szert a marsi politikában és gazdasági életben.

Mike Work nehezen ébredt mély álmából, mert előző nap fáradtra dolgozta magát. De azután eszébe jutott, Vörös Marsba kell mennie alkatrészekért a gépekhez, meg össze kell vásárolnia azt a csomó holmit, amit felesége kért tőle, ami majd eltart egy darabig. Így aztán erőt vett magán, kiugrott az ágyából. Friss, hagymás rántotta illatát érezte a konyha felől, ahol felesége tevékenykedett. Rendbeszedte magát, megreggelizett, azután csókot nyomott felesége homlokára, és már indult is.

- Bemegyek Vörös Marsba vásárolni, sietek. Délre itthon vagyok.

Felesége bólintott, s ahogy férje belebújt a könnyű szkafoanderbe, megjegyezte:

- Itt volt az a híres és furcsa öreg Marsvárosból.
- Mit akart? - fordult meg bosszúsan Work.
- Azt kérdezte, miért vágta ki azt a nyírligetet a Kráterdombon.
- Semmi köze hozzá! Ez az én földem!
- Igen, a mi földünk! - mondta az asszony. - Én is ezt mondtam neki. De ő azt mondta, hogy ez a föld nem a mi földünk, hanem a marsiaké, és nagy bajunk lesz belőle, ha kivagdossuk a frissen telepített erdőket.
- Majd neki lesz nagy baja, ha ide pofátlankodik, erről meg én gondoskodom!

Dühösen vágta be magát a terepjáróba, és elindult a köves úton Vörös Marsba. Vörös Mars fölött barnás füstgomolyag terjengett, aminek az okát nem ismerte. Valami harc lehet a városban, attól ered a füst.

Az biztos, hogy engedély nélkül foglalta el a területeket, amelyeket aztán a sajátjának nyilvánított. De mit tudnak vele kezdeni a hatóságok? Semmit! Gazdátlan föld volt, most ő műveli, igaz, nagyon nehezen, mert a gazdasági növények nem adnak túl nagy hozamot, a talaj sovány és vékonyka, a levegő még túl ritka. De pár év múlva lesz elég levegő, a humusz is feldúsul majd. Elég műtrágyát tesz a talajba, azután pár év múlva, szarvasmarhákat is lehet majd tenyészteni és tartani a szabad ég alatt. Előbb-utóbb gazdaságosabbá válik a föld, és addig is a maga ura, senki nem parancsol neki. Ez a teljes szabadság, amire mindig vágyakozott. Csak ez az öreg ne prédikálna állandóan minden zagyvaságot! Ha még egyszer oda tolja a képét, meg fogja leckéztetni.

Tanyák mellett haladt el, talán félúton járt már Vörös Marshoz, amikor szemből jövet megismerte Dixonék járgányát. Integetett, azután visszatolatott a másik kocsni mellé.

- Helló, szomszéd! Mi a helyzet a városban? - kérdezte harsányan.
- Jött egy csomó kínai. Meg brazil.
- Minek? Elegen vagyunk már itt!
- A Nikkel-kúpnál alapítanak új várost. Legalább is ezt mondják.
- No, az a Felvidéken van, tőlünk jó messze - nyugodott meg Work.

De aztán eszébe jutott hangulatának elrontója: - Ma reggel megint nálunk járt az öreg!

- Az a félnótás? A napokban megint összezőrdültem vele. Csak egy pár fenyőgerenda kellett volna, igaz, hogy az ő földjéről! - vihogta Dixon gazda. Azután elkomorult az arca: - Rám uszította a roborjait. Azok aztán veszedelmesek.
- Nahát! - Work arcán felhők suhantak át. Nem volt gyáva, de hallott valamit a marsi élőlényekről is. De félredobta aggodalmait.
- Mit szólnál hozzá, ha megleckéztetnénk az öreget? Sok borsot tört már eddig is az orrunk alá. Itt az ideje, hogy visszaadjuk a kölcsönt.
- Én benne vagyok - mondta Dixon szomszéd.
- Rendben. Ha visszajövök a városból, majd megbeszéljük!

IV.

A marsi felszíni élet újrateremtője, Gáspár András admirális, tehetetlenül nézte a marsi bioszféra pusztulását. Benne a humánus, az emberiségbe vetett hit és a pusztítók elleni düh harcolt, egyenlő arányokban. Nem tudta, mit kell tenni, marsi szövetségesei sem adtak javaslatot, mert kívártak.

Nem ennek a pusztító sáskahadnak dolgozott annyi sok éven keresztül. Az emberiség már a Földön velejéig romlott erők hatókörébe került, ezt a romlottságot akarták sokan átvinni a Marsra. A Földről kivándorlók úgy tekintettek a meghódítandó területekre, mintha azok a Föld birtokai lennének. De nem voltak azok, emiatt súlyos katasztrófák keletkeztek.

Amikor a Föld hatásai engedélyt adtak az áttelepülésre, kezdetben szigorúan válogatott csoportok érkeztek. Betartották a törvényeket, vigyáztak a marsi élővilágra, kikerülték a rezervátumokat. Ahogy múlt az idő, úgy keveredtek az áttelepülők közé közönséges bűnözők, törvényeket nem tisztelő emberek, akiknek a célja csupán a rablás, meggazdagodás volt, a marsi élőlényekről többnyire nem is hallottak. A marsi földrablás már nagyon hamar megindult, a tunya földi hatóságok meg elvesztek tunyaságukba.

Új hazát teremteni nagyszerű feladat. De nem ilyen pusztító sáskahadnak. A Föld is számtalan problémával küzd, mert ott is a rablás és haszon törvénye felülírja a közösség érdekeinek törvényeit. Itt a Marson viszont rendkívül erős, de titkos erők várják, hogy lecsapjanak a károkozókra. A környezetszennyezés pokoli méreteket öltött. Egyes csoportok már követelni kezdték, hogy lehatolhassanak a felszín alatti birodalmakba.

Gáspár András megtagadta, hogy bárkinek is megengedje, behatolhat Tommarba. Tinda királynő is ezt kérte. Egy kisebb csapatot is küldött a Lószikla bázis őrzésére. Az admirális nem tudta kikutatni Tommar katonai erejének minőségét, de sejtette, hogy rendkívül hatékony fegyvereik vannak. Valahogy a suxokat is elüldözték, a suxok pedig űrhajózó fajzat voltak.

Az éjszakai fagyok enyhültek, a Nap-tó jege vékony volt. Ezen a délutánon éppen halbiológiai kísérleteket végzett. Éjszaka a fotoszintézis leáll, ezért a jég alatt oxigénhiány léphet fel. Olyan halfajokat kellett kiválogatnia, amelyek jól tűrik az oxigénhiányt, az ilyen viszonyokat is képesek elviselni. A Nap-tó partján dolgozott annyira elmerülve, hogy észre sem vette, amikor vagy nyolc férfi félkörben körbevette. Nyers, durva hang riasztotta fel gondolataiból.

- Hé, maga félnótás!

Riadtan kapta fel a fejét a durva hangra.

- Világosan megmondtam, ne tegye be a lábát a földemre. Nem értett a szép szóból. Most megtanítom magának, hogy ki az úr a földemen, meg a Marson is!

Az alak kezében egy nagy kődarabot tartott, meg egy husángot. A követ Gáspárhoz vágta, aki alig tudta felemelni a kezét, hogy hárítsa a követ. Azután máris zuhogni kezdtek rá az ütések. Hátrálni kezdett egy sziklához, közben John, Iván és a többiek nevét ordította a telefonjába. Jöttek is száguldva, segíteni. A támadók is észrevették a rohanó katonákat, akik máris tüzeltek. Célzott lövéseik nem emberre irányultak, csak melléjük.

- Remélem, vén hülye, ebből megértetted, hol a helyed! Legközelebb, ha ki mered dugni a képed a házadból, sokkal többet kapsz! Elég fiúk, menjünk. Ebből megérthette, mi nem tréfálunk.

A támadó emberek vezetője felkiáltott: - Ezek emberre is lőnek! Futásnak indultak, beugrottak terepjáróikba és sebesen elviharzottak.

A támadás híre hamar szétterjedt. Tinda királynő is tudomást szerzett róla. Azonnal parancsokat adott ki a megfelelő személyeknek.

Éjszaka dinoszauruszokon ülő marsiak bújtak elő a sziklák takarta járatokból, és megtámadták a telepések házait. Nyomukban felperzselt tanyák maradtak. De a támadás nem állt le.

Vörös Marsot is megtámadták. Egyes kupolákat betörték, az utcákat előzőnlötte a marsi sereg. Az emberek rémülten menekültek a dinoszaurszok elől. Néhány kupolát épségben hagytak a vörös marsiak, de nem vonultak vissza. Parancsra vártak.

Gáspár András lóhalálában Toffában termett, és kérlelni kezdte a királynőt.

- Megtámadni téged? Miért nem mondtad, hogy ilyen gonoszak az emberek?
- Csak kevesen ilyenek - mentegette az embereket Gáspár.
- Nem adtam senkinek sem engedélyt, hogy a Marsra jöjjön. Neked megengedtem, hogy itt élj, de a többieknek nem!
- Akkor most mi lesz?
- Egyenként megvizsgáljuk a betelepülők kérelmeit. Aki engedélyt kap, jöhet, aki nem kap engedélyt, annak mennie kell.
- És ha nem akarnak elmenni?
- Akkor végük! A többi birodalom is értesült a támadásról. Nem tudom, mit fognak tenni, mert nem parancsolok nekik. Vannak köztük nagyon agresszív államok is. Már eddig is meg akarták támadni a telepéseket, csak én beszéltem le őket erről. De, hogy most sok földi ember kimutatta a foga fehérjét, nem tudom visszatartani őket. Az van, amit mondok, másképpen nem tudom a telepések életét megmenteni!
- Mi nem vagyunk a suxok. Nem akarunk rosszban lenni veletek. Az van, amit mondasz. Szó sem lehet háborúról köztetek és köztünk.
- Okos beszéd - mondta Tinda királynő. - Mert, ha egyszer visszajönnek a suxok, majd meglátják, mit kapnak a fejükre! Szövetségben leszünk, ami nem jelenti azt, hogy a telepések elfoglalják a bolygónkat!

Ebben meg is egyeztek.

V.

A Mars titkainak feltárása folyamatos volt. Sok telepest elzavartak, másoknak meg megengedték a marsi letelepülést. A suxok szerencsére nem jöttek, eltűntek valahol a Tejút mélyén, vagy kipusztultak. A Mars és a Föld szoros szövetséget kötött.

Gáspár Andrásnak megengedték, hogy beutazza a marsi birodalmakat. Olyan csodákat látott, amitől tátva maradt a szája. Először is a marsi állatvilág volt megdöbbenően gazdag. Több dinoszaurusz faj is élt, némelyik szelídített volt, a marsiak hátasoknak használták őket. Azután változatos volt a fénytermelő növényzet is. A marsiak országai, ki hitte volna, nagyon különböztek egymástól.

Tinda királynőt nem engedték beutazni a félig ellenséges országokba, hogy kísérje az admirálist. De vihette magával egész robot seregét, akiről a marsiaknak eszébe sem jutott, hogy nem is emberek.

A földi központ célul tűzte ki a marsi államok felderítését. Mindent titokban végeztek, apró robotokkal vagy drónokkal, nehogy összeütközésbe kerüljenek a marsiakkal. Fel kellett deríteni a bolygó történelmét, az élővilágot, megérteni a marsi nyelvet, amelynek több változata volt. Több ismerettel talán közelebb lehet kerülni a rendkívül gyanakodó természetű marsiakhoz. A Föld belső terei hasonlíthattak a Mars belső tereihez, így a kutatásuk nagy lendületet kapott.

Sok telepest átvittek a Titánra, másokat a Kallisztóra és Ganymédeszre. A Holdra elsősorban a Földről érkeztek emberek, oda nem szívesen vittek kikergetett telepeseket a Marsról.

Annyi bizonyos, Gáspár András még nagyon sokáig tevékenykedett Toffa fővárosban és Marsvárosban. Volt a marsiaknak valamilyen szere, ami meghosszabbította az életet akár több ezer évre. Gáspár András részesült ebből a szerből. Így feljegyezhetette azokat a kalandokat, amelyeket emberek hajtottak végre a Mars felfedezése közben. A kalandokat aztán összegezte egy könyvben, majd megjelentette. A könyv óriási sikert ért le, mindenkinek ajánlható, akit egy kicsit is érdekel a Mars története.

IGAZSÁGOSZTÓ SZÁMTU

Vörös porsivatag nyújtózkodik mindenfelé, ameddig a szem ellát. Rideg és kegyetlenül hideg a levegő. Élesen fúj a nyugati szél, csapadékot alig hoz, az sem mindig víz, olykor bizony szénsavhó. Mozdulatlanak látszik a táj, de vigyázz! A látszat sokszor csal. Légy óvatos és tiszta szándékú a vörös porsivatag világában. Ha baleset ér, itt senki nem fog segítségedre sietni. Ha meg becestelen szándékkal érkezted ide, akkor kezdj rettegni és menj innen. Fogalmad sincs, kivel állsz szemben. De ha tiszta a lelked, akkor bízatsz a bíróban.

Az úrhajó vad ragadozó madárként csapott alá az égből. Idomtalan, fémszerűen csillogó testével megült a dombhátak között, a közeli hegláb és a hullámozó vörös homokdombok érintkezési vonalánál. Mint egy lapuló madár, pusztai tyúk vagy tűzok, úgy olvadt bele a környezetbe. Hajtóműveinek dűbörgése elcsendesült, a leszállás okozta porfelhő lassan oszladozni és ülepedni kezdett.

Ezen a tájon, az Alba Patera vulkán déli lejtőin, évmilliók óta a csend volt az úr. Egykori gazdag, virágzó élete ötszázötven millió éve kiveszett. Az egykori, mozgalmas világ, életteli ország elcsendesült. Jelen idő táján már csak a kemény, karcos szél hárfázott vihar idején a sziklák ormain.

A Nap éppen zeniten állt, verőfényt ontott a kietlen felszínre. Ameddig ellátott a szem, sárgás kvarchomok és vörös vasoxidos száraztalaj volt látható, feketés, éles élű vulkáni kőzettörmelékkel keveredve. Tipikusan vörös mező, kietlen, mint a pokol vörös szintjei.

Az úrhajó kopottas falán ajtó nyílt. Óvatos, tétovázó emberek bújtak ki rajta a szabadba. A rideg levegő megtelt rosszízű érzésekkel, kellemetlen mentális kipárolgásokkal. Az úrből érkezettek megbizonyosodtak, egyedül vannak a térségben, ezután levonultak a közeli völgy mélyén kanyargó szikkadt folyómederhez.

Menet közben fecsegték, gátlástalanul zajongtak. Hangjukat az űrsisak tompította, csak a rádión keresztül értették egymást.

Az idegen jelekre Számtu felébredt mélységes álmából. Riasztóan kellemetlen érzései támadtak. Mintha jégférgék bújtak volna testébe. Előkúszott barlangjából, évmilliók pihenőhelyéről. Magas szikla mögé rejtőzködött, ahonnan meglepődve figyelte a mélyben vonuló idegen csapatot.

- Emberek - állapította meg rövid szemlélődés után. Kifigyelte égi járművüket. Amint figyelt, hallgatózott, ízlelte a távoli agyakból áramló érzéseket és gondolatokat, dűhe hirtelen szilaj árként tornyosult fel benne. Ráismert az egyik szikraéletű idegenre.

Acélos izmai már-már ugrásra feszítették hatalmas testét, de erős akarattal legyűrte háborgó indulatát. Nyugalmat erőltetett magára. Tudta, ha indulatok árasztják el, abból nagy baj eredhet. Jeges kegyetlenség borította el saját tudatát. Szimatolta a légteret. Azt is tudta, hogy figyelik. Ha nem felel meg a követelményeknek, akkor neki örökre vége.

- Tévedés kizárva - állapította meg, legélesebb érzékszervei segítségével. - Ugyanazok a sunyi érzések, bántóan gonosz agyhullámok, enyhén savanyú félelemszaggal elegyítve. Le kell csapni rá, óvatosan és nem elhamarkodottan, mint a legutóbbi alkalommal.

Az idegenek kis csapata céltudatosan haladt előre.

Vigyázni kell mozdulataival, mert ismét megszökik a végén. A bosszú végrehajtásán törte a fejét. Együttal végiggondolta a tizenkét évvel ezelőtt történt eseményeket.

A kanyargós, vizet ősidők óta nem látott aszóvölgy távoli kanyarulatánál, roskatag homokdomb árnyékában, jól védett helyen a déli szélviharoktól, egy kutatócsoport telepedett meg. Emberek voltak, a Föld bolygó jól megszervezett előkészítő osztágának szereplői.

Azt is kiderítette, Elíziumból érkeztek az Alpa Patera hegyes és dombos vidékére. Betonból, kőből, fémekből ügyes munkával és nagy szorgalommal erős házakat építettek. Ennek a fajnak a házépítés volt az egyik legjellemzőbb szokása. Dühöngő porviharok idején és éjszakáinként ezekbe az általuk emelt épületekbe húzódtak vissza.

Egy kicsit vádolta önmagát, mert nem vette észre az idegenek érkezését. Túl sok millió éve aludt, az idegenek meg váratlanul érkeztek.

Lélekszámuk kétszáz fő körül mozgott. A jövevények létszáma folyamatosan változott. Érkeztek és távoztak, egyénenként és kisebb csoportokban. Ha dolgukat elvégezték, elmentek különleges légi, primitív járműveiken. Helyükbe újak érkeztek. Járták a közelebbi és távolabbi környéket. Fölmásztak a meredek hegyoldalakon, leereszkedtek a szakadékokba, bekukkantottak az üregekbe, a tágasabb barlangokba, kíváncsi természetű népek lévén. Megkocogtatták a sziklákat, belefűrtak a kőzetekbe, közben vidáman beszélgettek, fecsegték, zajongtak.

Számtu örült a társaságnak. Végre nem volt egyedül. Sok évmilliós életének kevés ilyen vidám és kellemes időszak volt. Többnyire magányosan töltötte napjait, fél milliárd év óta, nem volt kihez szólania. Hosszú időket, olykor egész éveket is egyhuzamban átaludt. De most megváltozott minden.

Kellemes bizsergés járta át zsigereit, az öröm érzése. Mit számít, hogy idegenek, nem marsiak? Kihallgatta beszélgetéseiket. Vicceik poénjain - a humort nagyon kedvelte - jókat kuncogott. Szinte együtt élt velük. Megkedvelte a jövevényeket, de nem mutatkozott meg előttük. Nem volt rá oka. A Mars ura még várakozott, jobban meg akarta ismerni az idegen népet.

Olyan jól érezte magát, mint az ősi időkben. Amikor még fiatal volt. Amíg közbe nem jött az a bizonyos esemény.

Ferguson, egy nagydarab testtömegű, de képlékeny lelkületű, zavaros gondolatvilágú, hímnemű példány, és Miss Clifton, egy bájos női egyén, kettesben indultak a hegyek közé. Nem volt köztük személyes vonzalom, amit Számtu azonnal érzékelt volna, csupán azonos volt az érdeklődésük. Mindketten geológusok voltak. Ásványok, kőzetek, ércek után kutattak. Miss Clifton a tudomány elkötelezettje volt, de Ferguson egyszerűen egy rejtőzködő bűnöző lehetett, aki értékes ásványokra vadászott.

Jó szerencsájuk, vagy éppen inkább balsorsuk, ki jogosult ezt a kérdést eldönteni, a Titkos Tárnákba vezérelte őket. Rátaláltak véletlenül a rejtett bejárat nyílásra és odabenn a barlangban a kövekre.

Hihetetlen méretű, gyönyörű nyersgyémántok, zöld selymű smaragdok és kéket lehelő zafírok heverték garmadával a Titkos Tárnák földalatti zegzugos útjain. Csodálatos vörös fényben égtek a kupacokba rakott rubinok. A lámpák fényében elbűvölő mesevilág tárult fel a két kutató geológus előtt.

- Miss Clifton! Nézze a falakat - suttogta megdöbbenve Ferguson.

A falakat achát, malachit, azurit és opál alkotta. Vakos ónix és vörös jáspis oszlopok tartották a mennyezetet. Tonnaszámba hevert a drágakő szerteszét, bármerre fordultak.

- A marslakók egykoron épületeiket ilyenfajta kövekkel díszítették - jegyezte meg Miss Clifton. - Igen nagy és gazdag bányáik lehettek, amelyeket eddig nem találtunk meg. Talán most rátaláltunk egyre?

- Fantasztikus kincs - álmélkodott Ferguson. - A világ leggazdagabb emberei lettünk! - kiáltott fel megszállottan.

- Gazdagok lettünk? Hogy érti ezt? - kérdezte megdöbbenve a nő.

- Hát nem látja? - mordult fel Ferguson.

- Látom, hogyne látnám, tisztelt kolléga úr. Csak egyszerűen csodálkozom magán. Ez a kincs nem a miénk - mondta kimért hangon Miss Clifton.

Azután higgadtan hozzátette: - Azt hiszem, egy régi, elhagyott bányára bukkantunk. Az ősi mars-béliek itt bányászhatták a városaikat díszítő szobrok nyersanyagát, melyeket szerte a bolygón megtaláltunk. A régi idők marslakói kedvelték a drágaköveket. Úgy látom, az újabb időkben a Földről jöttek közül pedig van olyan, aki megvadul, ha drágaköveket lát.

Álltak és bámulták a mélytűzű köveket. Amerre a kézilámpák fénykévei villogtak, felszikkasztak a színek. Még Miss Cliffont is megbabonázta a temérdek kincs szépsége.

Számtu, testét szétosztatva, mellettük lebegett. Sötét felhőként terjengett a tárnában, kikerülve a lámpák fényét. Érdeklődve hallgatta a párbeszédet és csodálkozott a hímnemű elképzelésén. Nincs törvény ezeknél a földlakóknál? - kérdezte saját magától.

- Gazdagok leszünk - mondta Ferguson újból. - Remélem Miss Cliffont, van annyi esze, hogy nem mond ellent nekem. Megpróbáljuk a kincset hasznosítani.
- Ez a bánya a Marson van. A kövek csakis marsi múzeumba kerülhetnek! - jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon a geológusnő. - Ott a kincs helye. Mit képzelsz? Talán zsebre vág belőle néhány kilónyit és úgy sétáfkál a Naprendszerben, fel és alá?
- Ne legyen őrült, kisasszony! A világ leggazdagabb emberei leszünk, csak okosan kell gondolkodni és okosan cselekedni. Mindenre van megoldás. - Ferguson hangja az izgalomtól, a dühtől és a felháborodástól érdesen csikorgott. Ez a tyúkeszű nő a végén mindent tönkretesz. Ha nem megy másként, a nő nélkül kell megszereznie a kincset. Itt van élete nagy lehetősége. Ilyen szerencséje még egyszer nem lesz. Ha a nő kijut a barlangból, a rádióbeszélgetést messzebből is fogni fogják.
- Kérem, kolléga úr, hagyjon fel az efféle gondolatokkal. Amit itt találtunk, azt az emberiségnek kell átadnunk. A kincs a tudományt és a múzeumokat illeti, hogyan is lehetne másként? Ez teljesen egyértelmű, nemde?

- Ez az utolsó szava?
- Ez! - sóhajtott megkönnyebbülve Miss Cliffton, arra gondolva, Ferguson végre elveti képtelen ötletét.

Számtu érezte, megfagy körülötte a ritka levegő. Ferguson agyában olyan gyorsan forogtak a gondolatok, hogy alig volt képes követni értelmüket. Áradt belőlük a hideg kegyetlenség és a gonosz szándék. Számtu megdöbbsent a végtelen rosszindulattól.

Eddig az embereket jónak és kedvesnek, szerénynek és vidámnak gondolta, csupa olyan tulajdonsággal ruházta fel őket, mint amilyenekkel saját népe tagjai rendelkeztek általában. Értelmesek voltak, rokonszenvesek, jó kedélyűek. De Ferguson nem olyan volt. Ferguson hideg szívé, számító és gonosz. De hogyan lehetséges ez?

Amíg a kérdésen rágódott, Ferguson súlyos gyémánttömböt ragadott fel a talajról. Váratlanul Miss Cliffton fejére sújtott. Hátról támadta meg a gyenge nőt, aljas módon, becstelenül. A csapás bezúzta a nő sisakját, a levegő szisszenve szétillant. Miss Cliffton, a szerencsétlen áldozat, lerogyott a talajra.

Ferguson gyorsan néhány drágakövet rakott az oldalán viselt bőrtáskába. Éppen azon gondolkodott, mit tegyen ezután, amikor a sötétség testet öltött. A gomolygó sötét ködből két kimeredő, dühös szemet pillantott meg. A szemek zölden izzottak és közeledtek felé. Rémulten felkiáltott és eszeveszett menekülésbe kezdett.

Számtu legyűrte felindultságát és dühét. Ahelyett, hogy Fergusont elkapta volna, megkísérelte az áldozatot megmenteni. Minden igyekezete ellenére Miss Cliffton megfulladt. Gyorsan betapasztotta az úrsisak sérülését, majd felkapta a könnyű testsúlyú nőt és hihetetlen sebességgel a Nyugalom Házába száguldott. Riadóztatta a személyzetet, a nő testét a Föld-terembe vitte, ahol megfelelő légkör volt a nő számára. Az összes orvos kraggot riadóztatta, akik rohanva érkeztek hozzá. Leszedte a sérülte tekintetét a finom élő hártyát, amellyel a betört sisakot beborította. Friss, oxigéndús levegő érte Miss Cliffton arcát. A törött sisakot eltávolította, néhány pillanatig a nő arcát figyelte.

Behatolt az idegen lény agyába. Rövid ideig kutakodott, majd alig észrevehető módosításokat eszközölt. Amikor a nő szemhéja megremegett és lassú lélegzetet vett, a kraggokhoz fordult:

- Él, de nincs jól. Folytassátok a gyógyítást. Most el kell mennem. Ha állapota rosszabbodna, azonnal értesítetek.
- Igen, uram - mondta a főkragg.

Számtu távozott a Nyugalom Házából. Felemelkedett a ritka levegőbe és sebesen a Titkos Tárnák bejáratához suhant. Hamarosan megtalálta a menekülő nyomait. Sebesen szedte a lábát, de váratlanul megállt egy szikla mellett. A szikla aljában elrejtette az oldalán viselt táskáját, néhány nagyobb vöröses követ dobott rá, majd nyargalt tovább. Számtu üldözni kezdte a gonosz földlakót, de Fergusonnak óriási szerencséje volt. Három másik geológusba botlott, akikkel együtt ment tovább a városkába.

Számtu elhalasztotta a leszámolást. Alkalmasabb helyzetre várt, amikor Ferguson egyedül lesz, mindenkitől távol. Nem akarta a többieket megijeszteni. Belső késztetése az igazságszolgáltatásra ugyan nagyon erősen gyötörte, de mégis jobbnak látta elkerülni a megmutatkozást. Ferguson azonban, úgy látszott, nem csak a barlangban látott szemektől és fekete ködlénytől, de társaitól is igencsak tartott, mert rövid idő múlva beszállt egy őrizetlenül álló repülő járműbe és elmenekült.

A földlakók sokáig keresték Miss Cliffont, de hiába. A Titkos Tárnák bejáratát nem találták meg, amit Számtu nagy műgonddal elrejtett. Ferguson táskáját a marslakó megtalálta, de arra gondolt, nem nyúl hozzá addig, amíg Ferguson vissza nem tér. Bízott benne, a bűnöző vissza fog jönni a kövek miatt. Akkor majd elkapja. Később, néhány hónapnak megfelelő idő múlva, rakétarepülők érkeztek Elíziumból és a kutatókat elszállították. Akkoriban tudta meg, Ferguson elhagyta a bolygót. Valahogy kimagyarázta a geológusnő eltűnését, és úrhajóra szállhatott. De most, tizenkét hosszú év után, megpillantotta őt. Kellemes meglepetésszerű bizsergette meg Számtu tagjait.

A bűnös visszatért a tett színhelyére.

- Egyenlően osztozunk - hangoskodott követelőzve Silver a kiásott gödörben.
- Pofa be, Silver! - ordított rá durván McGivitt. - Senki sem kíváncsi a véleményedre. Áss, a mindenedet, mert lemegy a Nap!
- Silver dühösen morgolódva ásott, véleményét továbbra is nagyhangon kürtölte a világba.
- Itt mindenki vásárra viszi a bőrét. Nemcsak a főnök. Ezért nem igazságos az elosztás. Az én életem is ér annyit, mint ezé a Fergusoné. Ő mégis tízszer többet kap, mint én. Miért, főnök? Tudsz rá válaszolni?
- Megtaláltad? - morrant McGivitt.
- Nem. Nincs itt semmi. A harmadik gödröt ássuk ki, de a táska nincs sehol. Ha átvertél Ferguson... - Silver jelentősegteljesen mutogatta ökleit.
- Ha átvert - McGivitt arcán torz mosolygásféle jelent meg - a gödör aljára kerül. Ott is marad betemetve. De reméljük mindannyian, megerőlteti az agyát, és végre megtalálja végre azt a bőr oldaltáskát!

Ferguson kezdett valóban nehéz helyzetbe kerülni. Újabb három sziklát jelölt ki, amelyek aljából kaparják ki a homokot. Amikor elrejtette a táskát, pánikban volt a titokzatos szemek miatt. Talán a szemek nem is léteztek. Most viszont társaitól kellett tartania.

- Megvan! - rikkantotta kisvártatva Allyster. Ásója hegye megakadt a puha homokban. Kiemelte az oldaltáskát. Ferguson nagyot sóhajtott, megszűnt közvetlen fenyegetettsége.

McGivitt durván félrelökte Fergusont, aki nyúlt tulajdonáért, hiszen ő rejtette el jó tíz évvel ezelőtt. Tulajdonának gondolta a táskát és kicsit meglepődött McGivitt durva fellépése miatt.

- Majd én! - mondta McGivitt. - Mégiscsak én volnék a kapitány, engedelmével tisztelt uram.

Ferguson mit tehetett, összeszorította szája szélét és hátrébb húzódott.

- Tyűh, ez igen! - kiáltott fel McGiwitt elragadtatva. Ökölnyi smaragdot mutatott fel embereinek.
- Van ott több is, parancsnok! - kiáltotta Drygat.

McGiwitt kiborította a zsák tartalmát a homokra. Körbe állták és mohón bámulták a szikrázó napfényben égő köveket. Smaragdok, zafirok és ismeretlen fajtájú marsi drágakövek hevertek előttük.

- Na, ebből elég volt! Összeszedni! - adta ki utasítását McGiwitt. Amikor a köveket visszagyömöszölték a bőrtáskába, a kapitány vádlón Fergusonra mutatott.
- Ez az ember tudja, hol a bánya. Ott milliószorta ennyi kincs van, mint ez itt. De a bánya kincseit magának akarja megtartani. Nos, hol a bánya bejárata?

Ferguson jobbnak látta, ha nem mutatja meg a bánya bejáratát. Nem emlékezett pontosan a bejárat hollétére. Továbbá mástól is tartott, amivel saját maga sem volt teljesen tisztában.

- Mégér ez is jó néhány milliót. Előbb értékesítsük a táska tartalmát, aztán visszajövünk a többiért - javasolta bizonytalanul.

Csupa ellenséges arc bámult rá.

- Bolondnak nézel? - hördült fel McGiwitt. - Nem azért kockáztattuk az ürendőrséggel való találkozást, hogy üres kézzel menjünk el innen. Te agitáltál bennünket, hogy jöjjünk ide, mert halmokban áll a kincs. Most is bármelyik műhold jelezheti ittlétünket. Le akarsz bennünket buktatni? Hol a bánya, utoljára kérdezem!
- Előbb adjuk el ezeket. Meg aztán... - Ferguson tétovázott, elmondja-e, mi nyomja a lelkét, hátha kinevetik. Végül mégis kinyögte - meg aztán két szemet láttam a sötétben. Rettenetes szemek voltak...

- Hol láttad a szemeket? - képedt el McGi Witt.
- A bányában. A sötétben.
- Viccelsz, ugye. Csak rémítgetni akarsz bennünket. A Mars halott égitest, ezt még mi is tudjuk, ne gyere ilyen képtelen ötletekkel. Sokkal inkább az a benyomásom, nem bízol bennünk. Pedig mi is vásárra visszük most a bőrünket, mint te.
- Inkább úgy mondanám, jobb lenne egy kisebb összeg a bankomban, mint egy nagyobb az örököseim tulajdonában. Mindenki tudja, a Marson a múltban volt egy hatalmas civilizáció. Azt hiszem, ez a civilizáció nem tűnt el nyomtalanul.

McGi Witt pisztolyt húzott elő, nyomatékosítva mondandóját.

- Te csökönyös számár, figyelj ide! A bányát nélküled is megtaláljuk, erre nem gondolsz? Itt van valahol a közelben, eleget meséltél róla. Viszont nem kapsz a zsákmányból egy darab követ sem, amíg jobb belátásra nem térsz. Ha segítséged nélkül megtaláljuk a bányát, semmit sem kapsz. Ha most odavezetsz bennünket, a kialkudott részedet garantálja a legénység és én. Nos?

Még Silver is, bár aránytalanul soknak tartotta Ferguson részesedését, nehezen, de beleegyezett.

- Jól van, a részedet megkapod, senki nem áll utadba - mondta vágyakozva a kincsek után.

Csak Ferguson érezte úgy, ki akarják fosztani. Neki még több jár, elvégre övé a barlang. Csak az a szem ne létezne. Nélküle semmire sem mennek.

- Előbb adjuk el a táska tartalmát. Kis lépésekben haladjunk - akadékoskodott.
- Ide figyelj, te féreg! A bányát nélküled is megtaláljuk, arra mérget vehetsz. És most takarodj! Aludj kinn a szabadban. Majd az éhség megoldja a nyelvedet.

- Meg a hideg, főnök! - helyeselt Silver is.
- Tudok ám egy geológusnő eltűnéséről, éppen tíz évvel ezelőtről, éppen az Alba Patera térségében. Van valami közöd hozzá? No, takarodj!

A nyomaték kedvéért Ferguson lába mellett belelőtt a homokba. Ferguson hátrált néhány lépést.

- Kikergettek a sivatagba? Nem így szól az egyezség! Meg akartok ölni? - üvöltötte kétségbeesetten.
- Egyezség? - hahotázott McGi Witt. - Fiaim, hallottátok, miről fecseg ez a dilinyós? A kincs a miénk, és örülj, ha kapsz belőle valamit. Megértetted végre? Ha tüstént a bányához vezetsz, egy rész a tied.

Ferguson tudta, nem lehet bízni McGi Wittben. Ha elárulja a bánya hollétét, egyszerűen lelőhetik. Nem voltak illúziói az úrkalózok becsületességéről. Amíg azonban hallgat, övé a döntő ütőkártya. Csak hogyan tudná megjátszani? Át kell gondolnia a dolgot. A kalózokra szüksége volt a kincs megszerzése miatt, mert mégsem jöhetett ide egy katonai hadihajóval. De a kalózok bűnözők, megbízhatatlanok, még sincs más választása. Ha sikerül a terve, akkor dúsgazdag lesz, nem számít, milyen körülmények között szerezte meg gazdagságát.

McGi Witt és társai elvonultak az oldaltáskájával együtt. Fergusont ott hagyták a kiszáradt aszóvölgyben.

Gyöngé szél kapott bele a domb oldalába. Vibrált a napfény, fura és félelmetes árnyékokat vetített a kövekre. Az árnyékok ugrálva mozogtak, a por függönyöket alkotott majd hirtelen szétoszlott. Szikrázó porrészekcskék táncoltak a domboldal felett, lassan leülepedve, majd hirtelen kezdődött a tánc előlről.

- Azok a szemek! Biztosan hallucináltam akkor. Eh, a Marson nincs élet, kétségtelenül képzelődtem. Most először is el kell jutnom a régi telephéz - gondolta. - Jön a hideg, ott megéjszakázhatom. Ha szerencsém lesz, még a fűtés is működni fog.

- Holnap aztán úgy táncol McGiwitt, ahogyan én fűtülök. Az űrhajóban elszeparálom az orr-részt és élesre állítok egy bombát. A bomba miatt nem merészkedhetnek a közelembbe, mert felrobbanthatom és akkor oda a hajó. Itt rekednek a Marson, amit nem fognak megkockáztatni.

A kincseket majd felhordják a bányából a hajóra. Azután elrepülünk innen és osztozunk. Azt hiszem, több a kincs, minthogy beférjen az űrhajóba. Ha akarnak, majd visszajönnek ide, nekem elég az első szállítmány fele. Elképzelhetetlenül gazdag leszek. De a terv kivitelezéséhez fegyvert kell szerezni.

Egészen felderült a kedve. Vidáman szövögette terveit, halkan dudorászott is, amikor elindult az elhagyott kutatótelep házai felé.

Számtu kiterjesztette magát és leereszkedett a magas szirtek közül. Az űrhajó felé repült. Az űrhajó főajtaja nyitva volt, emberek járkáltak át rajta. Könnyedén bejutotta hajóba, ahol keresni kezdte a hajtóműveket.

- Mitől támadt ez a huzat? - kérdezte Svedberg néhány társától, választ nem is várva. A többiek csak vállukat vonogatták. Mivel Svedberg is túlzottan biztonságban érezte magát, a huzatnak nem tulajdonított különösebb jelentőséget. Pedig a belső légtér túlnyomása a kinti légnyomásnak a többszöröse volt, az ajtózsilip tökéletesen működött. A huzatot azonban valami más okozta.

Számtu gond nélkül bejutott a motorházba. Tönkre tett mindent, amiről azt gondolta, szükséges lehet a hajó elindításához és nem javítható meg egyhamar. Amilyen könnyedén bejutott, olyan könnyedén távozott, mozgásával erős huzatot keltve.

- Mi ez a huzat? - kérdezte Svedberg, feltekintve munkájából. A többiek most sem reagáltak kérdésére.

A legénység nem észlelte, hogy valaki idegen járt volna közöttük, egy nagyon nem kíváncsi idegen. Mert Számtu, a nyomozó, nem akarta. Könnyedén változtatta alakját, ha kellett, teste átlátszóvá vált.

McGiwitt gonosz ember, meg kell büntetni. De McGiwitt büntetése ráér. Úgysem képes elhagyni a bolygót. Hiszen ezért rongálta meg a hajtóműveket. A másik üggyel azonban nem várhat. Tíz évig várt már amúgy is az ítélelhozatalra. Mert Számtu alapvetően bíró volt a Marson. Ő volt a Mars bírása.

Fehér tér, nyugalom, balzsamos illatok a levegőben. Hol vagyok? Miss Clifton, akinek Amber volt a személyneve, lassan ébredni kezdett. Lebegés a fehér térben, idegen hangok a távolból. Kinyitotta a szemét. Egy ágyon feküdt, a szobában több különös lény ácsorgott.

- Kik vagytok?
- Kraggok vagyunk - felelt az egyik különös lény.
- Kraggok? Nem hallottam rólatok.
- Állatok vagyunk valójában, ezért nem is hallhatott rólunk. Mi csak itt éldegélünk és Számtu úr parancsait teljesítjük. Most éppen igyekszünk önt meggyógyítani.

Amber Clifton megpillantotta az egyik asztalon bezúzott úrsisakját.

- Mi történt velem?
- Önt megölte a társa. Számtu úr ide hozta és felélesztette. Ön halott volt, de Számtu úr visszaadta az életét. Mi tovább gyógyítjuk, hogy teljesen egészséges legyen.

Amber Clifton arra gondolt, hogy nem is él. Ezek a kraggnak nevezett állatok becsapják. A túlvilágra érkezett, ahol kraggok veszik kezelésbe az érkezőket.

- Ki ez a Számtu úr? - kérdezte zaklatottan.
- Ő a Mars bírója - válaszolta a különös lény.

Most becsukom a szemem, hátha eltűnnek ezek a furcsa lények. Hamarosan ismét elaludt. Álmai zavarosak és érthetetlenek voltak. Amikor megint felébredt, a kraggok még mindig a szobában álldogáltak. A számuk megnövekedett, mert legalább húsz különös, alacsony termetű lényt sikerült összeszámolnia.

Kinyílt egy ajtó. Magas termetű fiatal férfi közeledett ágyához.

- Számtu vagyok - közölte. - Volna néhány kérdésem.
- Csak tessék - motyogta Amber Clifton meglepetten.
- Mit keresnek itt a bolygómon? Mert azt tudni kell, a mars-lakók léteznek. Ez a bolygó a mi tulajdonunk.
- Kutatni jöttünk, felfedezni.
- De sokan nem kutatni, nem felfedezni jönnek, hanem fosztogatni, rabolni. Ezeket az embereket meg fogom büntetni. Tudnia kell, itt én vagyok a bíró. Élet és halál ura.
- Akkor engem is meg akar ölni?
- Hogy mondhat ilyet? Miss Clifton, az ön életét én mentettem meg. Már teljesen halott volt, mire a Nyugalom Házába hoztam. Az a Ferguson nevű féreg bezúzta a sisakját. De sikerült visszahoznom az életbe.
- Ön talán valamilyen isten?

A marsi lény furcsa hangokat adott ki. Miss Clifton azt hitte, hogy fuldoklik, a hörgő hangok erre utaltak. Ráadásul a marslakó előre görnyedt és enyhén vonaglott. Amber Clifton agyában felismerés gyúlt, Számtu nevet, nem nevet, tombol a hahotázástól, csak visszafogottan teszi. Rövidesen uralkodni tudott érzelmein, és megszólalt.

- Mintegy hatszázötven millió éve egy kozmikus vihar, központjában egy idegen bolygóval, letarolta a Mars északi pólusa környékét. Leszakadt a légkör is, ami azóta sem regenerálódott. Abban a korban távoztak el a bolygóról népem tagjai. Engem itt hagytak, több feladattal ellátva. Valójában büntetésből vagyok a Marson, ezt is tudnia kell. A kataklizma idején még ifjú voltam, bár most sem vagyok idős. Mi örökéletűek vagyunk, szemben önökkel. De isten nem vagyok.
- Mit akar tőlem?
- Beszélgetni szeretnék kegyeddel. Mindent meg akarok tudni az emberekről. A földi rádiók és tévék sok információt adnak, de egy földlakó véleménye sokkal inkább érdekelt, mint a manipulált hírforrások.
- Akkor kérdezzen.
- Most nem. Most gyógyuljon. Van időnk elég. Mert innen egy ideig nem tudom kiengedni.

A száműzött, elkergetett, sivatagba kivetett mély nyomokat hagyva a laza homokban, kacskaringós úton közeledett az elhagyott telep felé. Tíz év múlt el azóta, hogy itt járt, ami miatt az emléknymok sokat halványodtak. Erősen igyekezett felidézni magában a kutatótelep fekvését.

Felpillantott a sziklás hegyoldalra. A barlangok fekete nyiladéka most is ott tátongtak a terjedő esti szürkületben.

- Jó irányban haladok - állapította meg.

Sietnie kellett. A marsi éjszakák maró jeges szelei már megindultak a hegyek ormai felől.

Végre feltűnt az épületcsoport. Ferguson melléről mintha nagy kő esett le volna, amikor megpillantotta a telep szélső házait. Szaporázta lépteit a vendégmarasztaló homokban. Mintha a szél azt suttogta volna, hogy maradjon, jobb lesz kinn megfagyni a szabadban. Amikor a telephez ért, körbe járta először az épületeket, nyomokat keresett a talajon. A központba érve botlott bele a monolitba.

A Nap labdányi korongja elérte az ég alját. Vértörös sugaraiban még megfürdette utoljára a hatalmas zöld kőoszlopot, azután lecsúszott a marsi horizonton a távoli dombok mögé. Ferguson még el tudta olvasni a kőoszlop feliratát.

„Itt nyugszik Amber Clifton, geológus, élt 28 évet”.

Megrettent. A kőoszlop olyannak tűnt, mint amelyet emberi szem még nem látott. Szinte egészen biztos volt benne. A világ legnagyobb smaragdját látja maga előtt. Megtapogatta, megkocogtatta. Ez bizony smaragd. Emberek hozták volna ki a barlangból? Szinte teljesen hihetetlen. A barlangot nem találták meg. Ezért aztán Miss Clifton holttestét sem találhatták meg és temethették ide, a telep központjába. Valami nagyon nem stimmel. Testét hideg, fagyos hullámok öntötték el. Az iszonyat dermedő hullámai. De honnan van a smaragdoszlop? Az elmúlt tíz évben a hírek sosem említették újra az egykori balesetet. Tovább töprengett a halványuló homályban.

Emberek nem állítanak manapság monolitot a sírokra, smaragdból annál inkább nem. Sebesen járó képzelete arra is kitért, miként lophatná el az oszlopot? De hamarosan belátta, most nagyobb bajban van, minthogy ezen fantáziáljon.

Valaki ismeri a barlangot. Ismeri Miss Clifton nevét is, megölését is. Holttestét eltemette a telep központjában és smaragd emlékművet állított neki. De ki? Ezek szerint a hatalmas kincsből nem maradt semmi. Pedig egyetlen újság, egyetlen tévéadás sem emlékezett meg a szenzációról. Pedig, ha megtalálták volna a barlang kincseit, abból világszenzáció lett volna. De hát akkor? Az sem fért a fejébe, miért a városkában és miért hatalmas smaragd monolittal temették el áldozatát.

Egy darabig ácsorgott a monolit előtt, de nem talált ésszerű magyarázatot. Eltemették a nőt, és kész. Az is lehet, hogy nem találták meg a tetemét, csak jelképes temetést rendeztek, egy hatalmas zöldes követ állítva a sírra. Végtére is neki édes mindegy - rántott egyet a vállán. Pihennie kell.

Az egyik nagy épület ajtaja nyitva volt, odabenn korom sötétség terjengett. Megkereste az áramfejlesztő kapcsolóját. Bízott benne, még működik. A kutatók mindig hagynak hátra kevés nyersanyagot az elhagyott telepeken, mert arra gondolnak, visszatérhetnek még. Beindította gépet és szerencséje volt. Az áramfejlesztő működött. Felkapcsolta a világítást.

A fényár egy pillanatra elvakította, de a szeme hamar hozzászokott a világításhoz. Szétnézett a ház előszobájában. Elöntötte az iszonyat. Az épületben valaki, egy végtelenül idegen lény várta. Menekült. Halálordítása a smaragd monolit alatt veszett bele a hideg, csillagfényes marsi éjszakába.

Másnap reggel az űrhajóból kis csapat indult megkeresni Fergusont.

- Egyetlen éjszaka is elég lesz neki. Megjön az esze, többé nem vágyik a Marson az éjjeli hidegben magára maradni. - McGiwitt ezen gondolkodott, amikor a hajtóművekhez hívták. Az indulás előtt súlyos megrázkódtatás érte.

- Szabotázs! - dühöngött, magából kikelve. - El nem tudom képzelni, ki tette tönkre a hajtóműveket. Megölöm a tettest, erre mérget vehettek. Csak kerüljön a kezem közé! De most indulnom kell. Javítsátok meg.

Silver ment elől, követve Ferguson nyomait. Most sem értett egyet vezérével, mint általában az utóbbi időben. Túlzottan találta Ferguson büntetését. McGiwitt mögötte trappolt.

- Az emberek bizalmatlanok - mondta Silver. - Ferguson nem vétett ellenünk semmi komoly dolgot, csak kapzsi volt. Nem áll arányban a vétke kemény büntetésével. Éjszaka mínusz száz fok alatt van. Az emberek azt mondják, igazságtalanul zavartad ki éjszakára a sivatagba. Az emberek félnek, hogy rájuk is sor kerülhet.
- Miért titkolta el a bánya helyét? - morogta McGiWitt. - Ha benne van a csapatban, akkor nem rejtegethet előttünk semmit. Ha meg nincs, akkor nem kár érte - replikázott a parancsnok.

Hamarosan megtalálták az épületeket. A telep közepén, a távolból is jól láthatóan, zölden csillogott a hatalmas méretű drágakőoszlop.

- Mi az ott? - kérdezte Shiffert.

A kis csapat bejutott a kisváros épületei közé. Némelyikük szája is tátva maradt a csodálkozástól. A monolit keltette csodálkozást lassan a döbbenet váltotta fel.

Az egyik épület ajtaja tárva-nyitva volt, odabenn égett a villany. Az ajtótól a monolitig vezettek Ferguson nyomai. A monolit alatt, kicsavarodott végtagokkal, arcán torz és rettegő fintorral Ferguson hevert a talajon.

- Halott - mondta Silver, csizmájával meggörgetve a tetemet.
- Mitől halt meg? Miért jött ki a házból? - kérdezte Shiffert.

Megtalálták a monolit feliratát.

- Ki az a geológusnő? Amber Cliffon. Sosem hallottam róla - közölte Silver.

Választ kérdéseikre nem találtak. Átvizsgálták a városkát. Mindent vastag por borított. Évek óta nem járt erre egy lélek sem, Fergusonon kívül.

- Megölték - állapította meg Shiffert. - Mi más módon halt volna meg?

- Ugyan, ki ölte meg? Ki ölhetne volna meg ezen az élettelen bolygón?
- McGiwitt gúnyosan elvette Shiffert állítását. - Váratlan szívroham vagy oxigénélgéltelenség. Vagy a hideg végzett vele. El kellene kaparni.

A smaragd monolithoz egyelőre nem nyúltak. A felirattól is tartottak kicsit, nem tudták, kicsoda Amber Clifton. Ferguson meg a vörös porban hevert.

- Elvesztettük a bányát, ha véletlenül rá nem akadunk a bejáratára. De miénk a világ leghatalmasabb smaragdja és az a zsák kincs az űrhajón. Láttatok-e valaha ekkora drágakövet, mint ez a smaragd oszlop? - McGiwitt hangjában elégedettség bujkált. - Gazdagok vagyunk, fiúk!
- Nem is tudom, főnök. Te mit gondolsz? Azt hiszem, elég ennyi zsákmány, pucoljunk el a Marsról. Nem tetszik nekem Ferguson halála. Nagyon nem tetszik! - dörögte Silver, közben állandóan körülnézett, mintha váratlan támadástól tartana.
- Fiúk, a bányának itt kell lennie valahol a közelben. Én azt mondom, keressük meg. Ha Ferguson képes volt megtalálni a bejáratot, akkor mi is rátalálunk. A világ leggazdagabb emberei leszünk. Különben a Marson nincs élet, nincs mitől tartanotok - biztatta a kapitány társait.

Ezután napokig keresték a bányát. Kisebb csoportokban kutatták a környező hegyeket, mígnem rátaláltak végül a bejáratra. Széles nyílás volt egy nagy vörös szikla aljában.

Silver és két társa volt a szerencsés, akik először pillantották meg a sötét nyiladékot. Miután meggyőződtek arról, ez annak a barlangnak a bejárata, amit kerestek, Silver üzent a parancsnoknak.

- Gyere ide a sziklához McGiwitt, ha csodát akarsz látni!
- Mit találtatok? Mindjárt megyek.

Silver időközben döntésre jutott. Parancsnoka elleni viszolygása gyűlöletre változott. Tüzelte a vele lévő két társát is, Svedberget és Allystert.

- Kinyír ez minket is, ha hagyjuk. Fergusont a halálba kergette, nincs egy szikrányi könyörület sem benne. Én azt mondom, vagy ő, vagy mi!

A két kalóz csak bólogatott. Nem kedvelték McGiwittet, az igaz, mert durva és kegyetlen volt, de eddig jól vezette a csapatot. Sikerült elkerülni a rendőrség karmait, és ez a legfontosabb. Silver tegyen amit akar, ők nem avatkoznak a dolgába.

Rövid idő múlva McGiwitt megérkezett. Egyedül kapaszkodott fel a vörös szikla aljához, ahol széles nyílás tátongott a hegy oldalában.

Amikor behatoltak a barlangokba, McGiwitt felnyögött.

- Hihetetlen! - ámuldozott a kincshalmazok láttán. - Nem hiszek a szememnek. Ez nem lehet igaz!

Nagy halmokban heverték a drágakövek, olyan mennyiségben, ami még a gazdagság után sóvárgó lelkét is kielégítették.

- Nézd meg alaposan, mit kezdhetsz ennyi rengeteg drágakövel! - dünnyögte Silver.

McGiwitt boldogan bámulta a lámpafényben a szikrázó ragyogást.

- Becsületet veszünk magunknak - ujjongott McGiwitt. - Szabadságot, tisztességet, gazdag polgári életet. Nem kell tovább rabolgatni, úrkalózként élni. Visszamegyünk a Földre, és urak leszünk. Pénzzé tesszük ezt a kincset, s még az ördögöt is lefizetjük, ha kell.

Ekkor érte Silver első lövése. Hátába kapta, a szíve tájékára, ami rögtön végzett vele. A csattanás hangja végigjárta a kiterjedt barlangrendszert, mígnem a többszörös visszhang elhalt a folyosók mélyén. McGiwitt összecsuklott, mint egy üres zsák és nem mozdult többé. Svedberg és Allyster hallgatott. Silver rájuk parancsolt:

- Pakoljátok fel magatokat és irány az űrhajó! Én körül nézek még - tette hozzá magyarázólag. McGiwitt haláláról meg ne beszéljetek, ha jót akartok.

Amint két embere eltávozott, Silver munkához látott. Három barlangbejáratot talált, úgy gondolta, egy is megteszi. Megszervezi a szállítást, elrepülnek, a kincs egy részét értékesítik, azután visszajönnek. Azt az egy megmaradt bejáratot is berobbantja arra az időre, amíg távol lesznek. Egy szállítóhajót is kell szereznie, mert becslése szerint több száz tonna értékes kő hever itt, amivel megvásárolhatja a fél világot. A vezérség természetesen reá száll, ehhez kétség nem férhet.

Tervét még az űrhajóban gondolta ki, ezért hozott magával robbanóanyagot. Hozzáfogott a legmagasabban fekvő nyílás berobbantásához. Allyster és Svedberg már közel jártak az űrhajóhoz, amikor elérte őket a robbantás tompa hangja. Visszanéztek. A hegy felső részéből fehér füstpamacsok és por emelkedett a magasba.

- Megőrült ez a Silver? - kérdezte Allyster mérgesen. - Csak az kell még, hogy meglássa egy műhold és máris nyakunkon lesz az űrörség. Mit csinálhat odafönn a hegyen? Gondoltál már arra, hogy minket is hátba löhet ez a vadállat, ha úgy tetszik neki?
- Ühüm - hümmögte Svedberg.

Silver, a maga ostoba módján, úgy gondolta, mindent ő irányít a továbbiakban. Az első robbantás után a sötét porfelhőből két világító szem meredt rá. Súlyos kövek repültek felé a robbanásból. Az első eltörte a lábszárát, a második gyomron találta. Hiába vonszolta magát egy szikla mögé, a következő kő, cáfolva a természet törvényeit, ívelt vonalon érkezve telibe találta a sisakját. Üvegesedő szemével még látta, valami szörnyű és hatalmas lény lép mellé és izzó szemekkel figyelni haldoklását.

- Gonosz vagy, ezért halál a büntetésed! - mondta a fekete ködtömeg.

Talán mondott mást is, de azt már Silver nem hallotta. Számára vége volt a marsi kincsvadászatnak.

Amber Clifton a pazarul berendezett könyvtárban üldögélt és a marsbeliek írását tanulmányozta. Már órák óta belemerült a munkába, fel sem pillantott, amikor meghozták az ebédet. A kragg várakozott, amíg végre Miss Clifton fel nem tekintett a fura könyvből. Számtu állt mellette.

- Bocsánat, azt hittem, az ételt hozták - szabadkozott, és fel akart állni.
- Maradjon csak nyugodtan, Amber, így is tudunk beszélgetni. Azt mondják a kraggok, már jobban van - érdeklődött a marslakó.
- Igen, azt hiszem.
- Akkor meghívom egy sétára. Jöjjön, kimegyünk egy kicsit a szabadba. Az ebédhez már megterítettek. Karoljon belém.

Számtu jó fejfel magasabb volt Miss Cliftonnál, pedig a nő egyáltalán nem számított alacsonynak. A geológusnő megigazította a haját, végigsimított ruháján.

- Így jó leszek?
- Tökéletesen.

Amber Clifton belékarolt Számtuba, majd elindultak a Nyugalom Háza utcáknak is nevezhető folyosóin. Tucatnyi kraggot láttak, akik dolguk után siettek, közben üdvözölték őket. Lassan sétáltak előre, a fehér falak között.

- Egy kis meglepetés lesz, nehogy megijedjen. Biztonságban leszünk, amint majd meglátja.
- Miért, hová megyünk?

Egy folyosóra értek, amelynek elején nagy páncélajtók álltak, ismeretlen gépezetekkel és rejtélyes feliratokkal. Ahogy sétáltak, előttük szemcsés köd kezdett kavarni, elfoglalva a folyosó teljes átmérőjét. Számtu átsétált a ködfüggönyön, karján Miss Cliftonnal.

A ködfüggöny másik oldalán folytatódott a folyosó. Végén megint nagy páncélajtókat lehetett látni, különös gépezetekkel, titokzatos feliratokkal.

- Jöjjön hölgyem - a folyosó végén nehéz bársonyfüggönyök omlottak alá a mennyezetről. Számtu félretolta a függönyöket és egy teraszra vezette a nőt.

Megterített asztal várta őket, csillogó tányérok, poharak mellett arany evőeszközök díszeltek az abroszon. Az asztaltól távolabb öt-hat kragg várakozott, fekete-fehér pincéröltözékben.

De Amber Clifftont nem a pompás terítés nyugozta le, hanem a táj, amit a teraszról pillantott meg. Kék ég, fehér báránnyelűvel. Hatalmas és széles mező, zöld pázsittal, bokrokkal, kanyargó patakokkal. Jobbra magas hegység, balra alacsonyabb dombság ölelte körbe a medencét. A barnáslila hegyekről néhol vízesés fehér csíkja omlott alá a mélybe. Kisebb tavak csillogtak a zöldben, máshol erdők borították a felszínt. A zöld medencében hatalmas lények legelészték, a levegőben ismeretlen repülő valamik szelték a magasságot.

- Hol vagyunk? Talán a Mars őskorában?
- Dehogy. Amboda a bolygó neve. Nem kell félni azokról a szörnyektől, minket nem zavarhatnak meg. Foglaljon helyet, máris hozzák az ebédet.

Amber Clifton leült a székére, de közben a széles medencét szemlélte, annyira csodálatos volt a látvány. Egy hatalmas ragadozószerű állat közelített prüsszkölve a terasz felé. A nő szemébe bámolt, meredten, gyilkos indulatokat sejtve.

Néhány kragg tűnt fel a távolban, mire a hatalmas ragadozószerű lény elképesztő iramban menekülni kezdett.

- Hölgyem, az ebédet az ön kedvéért egyenesen a Földről szerzett recept alapján készítették el a szakácsok. De ebéd előtt igyunk egy kis igazi tokajit. Ez a borok királya és a királyok bora. Bár manapság már csak kevés királyság van az ön bolygóján.

- Hogy ön miket tud a Földről? - csodálkozott Miss Clifton. Hajába enyhe szellő kapaszkodott bele. Érezte arcán a levegő simogatását.

A kraggok feltálalták az előételeket, rántott homár ollót és rántott sajtot, aztán a fácánlevest, a szarvaspörköltet áfonyalekvárral és a többi remek ételcsodát. Jóízűen falatoztak, közben Számtu megjegyezte:

- Csak néha étkezek itt. Nagyritkán. Elnézegetem Amboda állatait, amelyek nagyon primitív lények. Ambodán értelmes lény talán sosem fog kifejlődni, hacsak ezek a szörnyek ki nem pusztulnak. Milyen a somlói galuska?
- Finom, köszönöm. Ez a bor is kitűnő. Mindig földi receptek szerint étkezik?
- Dehogy. Részemre főleg a kraggok főznek, amit már kegyed is megízlelt. Csak néha hozatok a Földről alapanyagokat, amint most is.
- De hogyan?
- Ügynökök hálózatán keresztül. Kragg barátaim segítenek az ügyletek lebonyolításában.
- Ezek a rabszolgák?
- Nem rabszolgák, csak nem tudnak számolni. Meg nem is valódi állatok. Sok vonatkozásban butábbak, mint rengeteg földi állat. Az elefántok, a delfinek, a hosszúsárnyú bálna, vagy a hollók talán értelmesebbek náluk, egyes vonatkozásokban. De én kedvelem őket, jól megvagyunk egymással. Nem avatkozom bele a dolgaikba, teljesen szabadon élnek. Tálalni és gyógyítani is tudnak, ami a hollókról vagy hosszúsárnyú bálnákról nehezen mondható el. Én mutatom meg nekik, mit kell tenni. Nagyon tanulékonyak.

Amint végeztek az étkezéssel, Miss Clifton megköszönte a vendéglátást.

- Nagyon köszönöm ezt a csodálatos ebédet. De mivel érdemeltem ki, hogy meghívjon asztalához? A kraggokat sosem hívta meg ebédre?
- Találja ki, kisasszony. Részemről is köszönet, hogy velem töltötte ezt a néhány órát. Mondhatom, csodálatos volt beszélgetni kegyeddel.

A kraggok leszedték az asztalt. Még kicsit ejtőztek ebéd után, aztán Számtu karján Amber Clifton visszatért a földieknek berendezett részlegbe. Tényleg kellemes ebéd volt, szögezte le magában a csapdában lévő geológusnő.

Számtu széttekintett a tájon. Jóízűt harapott a ritka levegőből s megfürdette tagjait az aranyló napsugarakban. Elégedett volt magával, a földi nő kezd rokonszenvezni vele. Találhat benne egy szövetségest a végén. Elindult az űrhajó felé. A kalózzokkal nem volt dolga, de a drágaköveket nem engedhette elszállítani. A kövek az ő népe tulajdonát képezték.

Régen, régestelen-régen történt. Tharszis, Edom, Hellasz, Cydonia, vagy a gazdag Zefiria vidékein virágzott a marsbéli élet. Nyugalom, gazdagság és jólét volt jellemző a marsi társadalomra. De vitás ügyek mindig volta, ezért a bíróság megszakítás és pihenés nélkül működött.

Számtu ősrégi bíraskodása idején, ötszáznegyvenötezer négyszázötvenkét évvel a mai események előtt, idegen űrhajók érkeztek a Marsra. Az idegenek, szándék nélkül, de romboltak leszállás közben, ami miatt Számtu két idegent halálra ítelt.

A marsi családok megbocsátottak az űrből érkezőknek, amikor a vizsgálatok során feketén - fehérén kiderült, óriási balszerencséről van szó. A leszálló űrhajók nem ismerték fel a marsiak lakótelepeit, ezért ereszkedtek lángcsóvaikon olyan közel a marsiak házaihoz.

A vizsgálatok ellenére Számtu hajthatatlan maradt, a két idegent kivégeztette.

Később, amikor a két nép között szoros barátság fejlődött ki, Számtut kérlelhetetlen magatartása, kegyetlen, a körülményeket, szándékokat nem mérlegelő bíraskodása miatt elűzték maguk közül.

- Neked a tiszta igazság bajnokának kellene lenned - emlékezett vissza Kalorta Tendi elnök szavaira. - Ősi törvények alapján kell ítélned. Kezet kéért, fület fülért. De az idő halad. Bizonyos mértékig igazad van, nem is ez vitánk tárgya. Hanem az, idegeneket a mi elavult törvényeink alapján ölettél meg. A mi törvényeink nem vonatkozhatnak rájuk, mint ahogy az övék se ránk. Hanem a kettő ötvözetéből kell kialakítani új törvényeket, közös tárgyalás alapján.

Eredj tehát Alba köves vidékére és élj ott a továbbiakban, népünkől távol. Jóvátehetetlen kárt okoztál, ezért a népünk úgy döntött, tartsd magad vissza tőlünk. Menj száműzetésbe, ez az ítéletünk!

- De ez lehetetlen! - hördült fel Obádi Számtu. - Nem űzhettek ki a köves Alba vidékére! Igazságtalan ítélet!
- Csak olyan, mint a tied - válaszolt az elnök.

Számtu, fájdalommal a lelkében, felidézte Kalorta Tendi elnök szavait. Arra is emlékezett, ahogyan népe elhagyta a Marsot, új hazába költözve. Egyedül őt hagyták vissza, száműzetése folytatására.

Lilakék marsi egek! Ötszáz millió évnél is több telt el azóta! A Mars kincseit is rábízták. Volt ideje bőven összeszedni a legértékesebb drágaköveket. Miss Clifton állítólagos sírját jelképező monolitot is a Titkos Tárnákból cipelte ki kraggjaival. Ráadásul ő volt most a bíró, az ügyész, az ügyvéd és az egyetlen hivatásos sírásó is egyben. Őrzi a Marsot és vágyakozik övéi után, hátha egyszer meg fognak bocsátani neki.

Svedberg és Allyster sok éve már jó barátságban voltak egymással. Együtt szolgáltak a Holdon a Grimaldi bázison. Onnan menekültek el és csatlakoztak McGiwitt csapatához. Sikasztásért szabtak volna rájuk néhány évet, de inkább a törvényenkívüliséget választották.

- Emberek! Ez a zsák az enyém - jelentette ki Svedberg. - Ne irigykedjete, jut mindenkinek elég. Odafönn a barlangokban annyi a drágakő, mint máshol a közönséges kavics. De mindenki cipelje ide a magáét! Másokra nem dolgozunk!

A többiek csak álltak és bámultak rájuk. Ha megjön McGiwitt, majd ellátja a bajukat. Csak maguk között morgolódtak. Eltelt egy nap, eltelt kettő és elkezdődött a harmadik. De a parancsnok és Silver csak nem akart megérkezni. Rádión csak veszély esetén volt szabad üzenni. Kezdték sejteni, valami történt velük a barlangoknál.

Svedberg és Allyster hosszú órákon át gyönyörködtek a csillogó kövekben és terveket szövögettek, miként fogják vagyoniukat elkölteni. Iszonyúan gazdagoknak gondolták magukat. A harmadik nap közös reggelije után, amióta vezér nélkül maradtak, Svedberg visszatért a kabinjába, ahol hatalmas meglepetés várta. Hült helyét találta zsákmányának. A zsák drágakő eltűnt. Számta visszaszerezte jogos tulajdonát, de ezt a földlakók nem tudták.

- Ki lopta el a drágakövet? - ordított Svedberg a többiekre, majd előkapta fegyverét. - Mindenkit lelövök, ha öt perc múlva nincs a kabinomban a zsák!
- De hiszen mindnyájan együtt reggeliztünk! - védekezett Crupp, a robottechnikus. - Hogyan tudta volna bárki ellopni a zsákodat, amikor mind itt ültünk, te meg folyton a köveiden kotlasz?

A kérdés szöget ütött Svedberg fejében. Miután Allyster sem tudott semmiről, eszébe jutott Ferguson zsákja, amit a Mars homokjából ástak ki és most McGiwitt kabinjában volt elhelyezve.

- Nézzük meg a kapitány kabinját - mondta Svedberg. McGiwitt ajtaja zárva van, amióta elment. Ferguson kincseszsákjának ott kell lennie. Ha McGiwitt kövei megvannak, Allyster és én azt gondoljuk, a miénket ti loptátok el. Ha nincsenek meg..., majd meglátjuk...

Nehezen, de végül bejutottak a parancsnoki kabinba. Ferguson zsákja teljesen üresen ücsörgött egy széken.

- Ez meg hogy lehet? - Svedberg értetlenül meredt maga elé. A rejtély megoldhatatlannak tűnt. Hová lett a kincs? McGiwittől már nem tartott, mert tudta, mi történt vele. De Silvertől annál inkább tartott, mert feltörték a kapitány ajtaját, és Silver, ha megjön, tudni akarja, hová lett McGiwitt kincse.

A rengeteg drágakő eltűnése megmagyarázhatatlannak látszott. Végig kutatták az összes kabint, az egész űrhajót, de a drágaköveknek hűlt helyét találták. Svedberg abban biztos volt, vezérük kabinjába senki sem mert behatolni. Hová lett akkor a kincs? A hajtóművek megrongálása és a kincsek eltűnése baljós árnyként telepedett a kalózokra.

Az űrhajót átkutatták újra, eredmény nélkül. Idegen járt az űrhajóban - csakis erre következtethettek. Magukban az emberek persze egymásra is gyanakodtak. Nem tudták eldönteni, ki volt a tettes? És miért tette azt, amit tett?

Néhány óra múlva Allyster észrevette, Lytton, Crupp és Nicholls nincs az űrhajón. Megszöktek!

- Menjünk utánuk - szólt Svedbergnek. Az űrhajó őrzését rábízták a többiekre. Morris, Wattson és Drygat lezárta az űrhajó kijáratí zsilipeit. Eszükbe sem jutott kimenni a szabad ég alá. A Mars komor hangulatú tájai nehéz súllyal nyomták a lelküket. Elment a kedvük a kincstől is, gazdagságtól is. Alig várták már az indulást. Csak ép bőrrrel akarták megúszni ezt a kalandot, erre vágytak, már nem érdekelte őket a Mars. A hajtóműveket próbálták ezért rendbe hozni elsősorban, mással nem is törődtek.

Svedberg és Allyster elindult a barlangok felé. Meredek sziklás terepen kapaszkodtak fölfelé, egy olyan útvonalon, amely nehezebb volt a már megismertnél, de jól elrejtette őket. Lytton, Crupp és Nicholls nyilván a barlangoknál szaglászta k. McGiwitt meghalt, Silver sem tért vissza, talán őt is utolérte a végzete. A Mars nem sétatér, vasárnapi korzó, ahol gondtalanul érezhetjük magunkat. Ha valóban meghalt Silver is, úgy Svedberg és Allyster esélyei megnövekedtek, mert a barlangban eddig csak ők jártak, a többiek nem.

Csak ők tudták pontosan, vagy inkább nagyjából, mekkora jelentőségű a kincs és titkukat nem volt megosztani a többiekkel. Ha ügyesek, akkor az összes drágakövet megkaparinthatják, kizárólagos tulajdonosként. A kozmosz kalózái között ők lesznek a leghatalmasabbak.

Svedberg meredek lejtőn kapaszkodott felfelé, már egészen közel jutott a barlangnyíláshoz. Amikor felért, elbújt a sziklák között, kibiztosította fegyverét és várt. Allyster tőle vagy száz méterre foglalt el tüzelőállást. Orvul készültek támadni. Lyttonék elég hosszú ideig a barlangban tartózkodtak. Dél körül azonban mégiscsak előbújta. Nehéz zsákokat cipeltek, szinte rogyadoztak a súlyos terhek alatt. Nem volt kétséges, mi van a zsákokban. Szorosan egymás mögött lépegetve elindultak lefelé a nehéz terepen.

Svedberg előre húzódott, jobb kilövő állást keresett, amikor tőle néhány méterre megpillantotta Silver tetemét. Egy szikla a lábát törte el, egy másik a gyomrába hatolt, egy harmadik a sisakját zúzta szét. Teste görcsbe merevedett, kezén a vér már barnásra fakult. Svedberg körbe nézett, egy berobbantott nyílást sejtett a sziklaoldalban. Amint vizsgálódott, Allyster felől fegyverropogás zaja hallatszott. Összeszedte magát és ő is tüzelni kezdett.

Lyttont már nem látta, Crupp összerogyott, Nicholls viszont fürgé ugrásokkal eltűnt a sziklák között. Látta Allystert, amint Nicholls rejteke felé kúszik, ezért ő maga is elindult ellenfelüket bekeríteni. Görnyedt testtartásban ugrott egyik szikláról a másikra. Pontosán látta, amint Allyster átfutott egy szabad térségen, két szikla között. De mielőtt elérte volna a másik sziklát, felbukott és elterült.

Nicholls lövése pontosan célba talált. Ezután Nicholls óvatlanul előrehajolt megnézni, mi van Allysterrel, és még kétszer belelőtt a heverő testbe. Közben fedezetlenül hagyta magát, pontos lövésre adva alkalmat Svedbergnek. Svedberg kihasználta a pillanatot, célzott revolverével és homlokon találta Nichollst. A kincs az enyém! - motoszkált a gondolat az agyában.

Nicholls összerogyott. Svedberg óvatosan osonva közelítette meg ellenfeleit. Tartott Lyttontól. Talán még él és lelőheti őt.

De felesleges volt aggódnia. Mind a hárman halottak voltak. Régi jó barátja szintén holtan feküdt a jeges sziklákon. Rosszkedvűen ácsorgott Allyster teteme mellett, megrettenve a sors vak kerekétől. Az járt a fejében, milyen örület kerítette hatalmába a legénységet, hiszen a végén teljesen kiirtják egymást. Miért kellett megölni ezt a hármat? A kincs miatt. Ha nem ölik meg őket, akkor azok hárman ölik meg kettejüket. Allyster elvesztése feletti bánata lassan nedves könnycseppeket csalt ki a szeméből. Először csak homályosan látta a közelben felbukkanó rémséget, könnye akadályozta látását. Pislogott néhányat, látása kitisztult. A rémség egyre terebélyesedett, növekedett, sötét ködszerű testéből két félelmetesen villogó szem meredt rá. Svedberg halkan nyöszörgött. A rém elindult felé.

Svedberg fegyverével tüzelve hátrált. A lövedékek áthatoltak a rém ködszerű testén, de semmi hatást nem okoztak. Menekülésre fogta a dolgot. Futott visszafelé a veszélyes terepen, de a rémség a levegőben úszva követte. Mély szakadék peremére ért. Előtte a mélység, mögötte a szörny.

- Ilyen nincs! - jajdult fel. - Nem létezel! Eredj innen! - hadarta és kezeit védekezően maga elé tartotta.

Ekkor a szörny nyugodt hangon megszólalt:

- Marslakó vagyok. Obádi Számtu, az igazságosztó. Bűnös vagy ember, mert igazságtalanul öltél. Nem volt bírósági végzés! - mennydörögte már a rém. - Büntetésed a halál!

Mire Számtu mennydörgő hangja elhalt, Svedberg a szakadék mélyén feküdt. Szétzúzódot teste, mint egy halom rongycsomó sötétlett a vörössesszürke köveken.

- Így járnak a gyilkosok! - mondta halkan Számtu, aztán összeszedte a drágaköveket, és mindet visszaszállította a Titkos Tárnákba.

Az űrhajó hajtóműveit, nagy nehézségek árán, de sikerült megjavítani. Azonban a drágakővadászok csak nem érkeztek vissza. Ismét eltelt egy éjszaka, de Morrisék hiába virrasztottak, csak a Mars hideg szeleinek sívítása hallatszott odakinn.

Eljött a jéghideg reggel. Drygat azt ajánlotta társainak, hagyják el a bolygót, ezt a kísérteties helyet. Drygat nem csak aljas fickó volt, de gyáva is. Kalózkodása előtt pilótaként dolgozott. Egy Ió-expedícióban is részt vett. Amíg néhány társa az Ió egyik óriásvulkánját vizsgálta, addig ő a gépe mellett várakozott. A vulkán váratlanul kitört. Az első talajmozgásokra Drygat beugrott gépébe. Bár társai már rohantak felé, ő mégis felemelkedett. Odafönről figyelte, hogyan nyeli el a barnászörös kénláva egyik társát a másik után. Ezután kalóznak állt, mert gyávaságáért félt megfizetni a bíróság előtt.

Morris, aki becsületes ember volt, nem értett egyet Drygattal.

- Hagyjuk itt őket nyomorultul elveszni? - kérdezte felháborodva.
- Nem jöttek vissza - védekezett Drygat. - Magukra vessenek! Bár szerintem mindnyájan elpusztultak. Átok ül ezen a helyen. Gondoljatok a motor megrongálására és a drágakövek titokzatos eltűnésére!
- Nem megyünk el! - avatkozott közbe ekkor Watson. Hirtelen természetű, nehézfejű ember volt. Egy szóváltás miatt egykor megölt egy embert a Földön, ezért menekült a kalózok közé. De élt benne valamilyen betyárbecsület. Társait nem hagyta cserben egykönnyen, mint tette volna ezt megint Drygat.
- Azt javaslom, keressük meg őket - javasolta Morris. - Hátha bajban vannak, és segítségre szorulnak. Drygatot kényszerítették, hogy tartson velük, hiába ellenkezett. Nem bíztak benne. Képes egyedül felszállni és őket itthagyni a Marson.

Először az egykori kutatótelepet keresték fel. Csodálkoztak a smaragd oszlopon és elborzadtak Ferguson szomorú végén. Rettenetes! Iszonyú végzet!

- El kell temetni - állapotok meg, de a sírásás Morrisra maradt. Watson és Drygat addig átkutatta a telep épületeit.
- Nincsenek itt - tájékoztatta Morrist Watson, amikor átkutatták a telepet. - Menjünk tovább a nyomokat követve, hátha rájuk találunk - javasolta.

A szürkéssárga homokban mély nyomokat hagytak az előttük arra járók. Nem okozott különösebb nehézséget rátalálni Számtu Titkos Tárnáira.

Késő délutánig dolgoztak, amíg eltemették a szerteszét heverő holttesteket. Még Svedberget is megtalálták egy mély szakadék alján. Dolguk végeztével Watson és Drygat felpakolta magát drágakövel.

- Csak a gyémántokat érdemes elvinni, - ajánlotta Watson Morrisnak - azok a legértékesebbek.

Morris csak a fejét ingatta.

- Eddig is megvoltam nélkük, ezután is megleszek.

Nem volt babonás, de valami azt súgta, társai halála és a kincs között egyenes összefüggés van. Inkább lemondott a vagyonról, minthogy kihívja maga ellen a sorsot. És igaza volt.

Alig indultak el az űrhajó felé, amikor Watson, nem tudni hogyan és miért, éppen egy meredély szélén megcsúszott és lezuhant a mélybe. Morris azonnal utána indult, hátha megmentheti társa életét. Mikor elérte, Watson még nem halt meg, de zúzódásai halálosak voltak. Gerincoszlopa eltört, belső vérzés árasztotta el teste üregeit.

- Ötél! - hallott egy idegen hangot. Látni nem látta a hozzászólót, csak valami fekete ködöt érzelt. Üvegesedő szemeire lassan homály borult. De még pislákkolt benne az élet.
- Meg kell fizetned a gyilkosságért! Nem szökhetsz el a büntetés elől. A sors keze mindenütt utolér. Most úgy rendeltetett, én legyek az ítélet végrehajtója!

Számtu figyelte Morrist, amint leereszkedik a hegyoldalon a haldoklóhoz. A kellő pillanatban távozott el Watsontól. Várta őt Drygat. A Morris nevezetű földlakó tiszta volt, de Drygat! Még sosem érzett így félni értelmes lényt. Már-már megkegyelmezett volna neki. Amikor azonban átkutatta Drygat agyát, megismerte a szörnyű tömeggyilkosságot. Elnyomta magában az érzelgősséget, győzött igazságérzete. Megölte Drygatot is. Az Io elpusztult hősei miatt így kellett cselekednie.

Morris lehajolt Watsonhoz és megállapította a végzetes gerincsérülést. Láta, nem segíthet rajta.

- Mi a kívánságod? - kérdezte a haldoklótól. - Értesítsek valakit? Van hozzátartozód?
- Vigyázz!! - hörögte Watson és megpróbálta kinyitni a szemét.
- A marslakó... az ölt meg. Lelökött. Van élet a Marson! Vigyázz!! - Watson még formálgatta a szavakat szájával, de hangot már nem tudott kiadni többé.
- Miféle marslakó? - unszolta a folytatásra Morris, de Watson lassan elernyed.
- Halott - állapította meg végül Morris, feladva az újjáélesztési kísérleteket. Rátört a keserűség. - Egyedül maradtam - döbönt rá a nyers valóságra.

Felemelkedett térdeplő helyzetéből, s majdnem meghalt az ijedségtől. Hatalmas lény állt előtte. Értelmes szemeivel őt nézte. A lény a semmiből manifesztálódott szürkésfekete árnyként. Testének körvonalai vibráltak. Egyes részletek élesen kirajzolódtak, más részletek ugyanakkor elhalványultak.

Számtu úgy gondolta, véget ért nyomozása. Ő volt a Mars mesterdetektíve. Morris nem bűnös. Egyelőre. Mert ezek a földlakók, sajnos, hajlamosak a bűnre...

Örökkévalóságnak tűnő hosszú percekig nézték egymást, mozdulatlanul. Szellő se rezdült. Az idegen lény végül megszólalt.

- Ne félj! Megbüntettem őket. Megérdemelték.
- Ki vagy? - nyögte Morris.
- Igazságosztó Számtu vagyok. Aki mindig törekedett igazságos lenni. Ezért élek egyedül a Marson, mert népem nem bírta elviselni tökéletes jellememet. Ez a mondat esetleg enyhe túlzás volt részemről. Népem ezt a vidéket jelölte ki lakóhelyül. Munkámhoz tartozik a bolygó értékeinek őrzése is. Míg népem jólétben él, addig én itt didergek hosszú évmilliók óta. Népem új hazát keresett, de engem itt hagytak örködni - hangjában keserű árnyalat bujkált.
- Mit akarsz tőlem? - kérdezte rettegve Morris.
- Semmit. Nem kell tőlem félned. Nehéz az abszolút igazsághoz tartani magunkat, én csak tudom. Ezért élek egyedül, bár ... az utóbbi időben ... van egy vendégem. De te tiszta vagy.

Üldözött vagyok - mondta Morris. - Gyilkosságért ítélték el. Végezz hát velem. Úgy, mint végeztél társaimmal. Hiszen te a Mars hóhéra vagy!

- Nem! Más követte el a büntettet, amelyet rád fogtak. Tudom, engem nem lehet becsapni! - Számtu sötét alakja remegett a ritka levegőben. - Te ártatlan vagy!

Morrisban megmozdult a kíváncsiság.

- Honnan tudod? Honnan ismered az én történetemet? A bíróság elítélt, mint bűnöst!
- Előttem nincsenek titkok. Olvasok gondolataidban, látom tudatod legrejtettebb zugait is. Te nem vagy bűnös. Én aztán meg tudom ítélni, ki a gonosz és ki a tiszta, hidd el!

- Mit érek vele? - Morris keserű arccal leült egy kőre.

Számtu a Nap sugaraiban fürdőzött, a kellemes meleg átjárta tagjait. Ez a Morris olyan, mint a tudományos kutatók voltak Csak ne félne tőle annyira. Testének kipárolgásai bűzlöttek a félelem molekuláitól. Nincs oka a félelemre.

- Nem öltelek meg. Ha tudok, segítek neked - ajánlotta fel jóakaratóan.
- Köszönöm. Nem tudsz segíteni - válaszolt Morris.
- Dehogynem. Az én népem jó - folytatta Számtu. - Mégsem tudtak elviselni maguk között. Talán bennem van a hiba. Úgy látszik, az abszolút igazságra senkinek sincs szüksége. De titeket, embereket, sajnállak. Mert ti földlakók az igazságot nagyon nehezen tudjátok kideríteni. Szinte sosem mehettek biztosra.

Képtelenek vagytok visszamenni az időbe, a tett idejébe. Csak a helyszínre. Itt vagy például te. Még a drágaköveket sem vitted el... Számtu nem fejezte be mondatát.

Mindketten az égre tekintettek, ahonnan mély, dübörgő hang hallatszott. Űrhajó ereszkedett alá az égből. A kalózűrhajó közelében szállt le a talajra. Az űrörség cirkálója volt.

- Most el kell mennem - mondta a marslakó. - Te meg menj a tiedhez.
- Elfognak! - válaszolta Morris.
- Van más választásod? Sorsunkat nem kerülhetjük el - a lény lassan köddé foszlott, majd a köd is eltűnt. Egyszerűen elpárolgott.

Morris szomorúan baktatva, megadva magát a sorsnak, a most érkezett cirkáló felé indult.

Graff őrnagy gúnyosan nevetett Morrisra.

- Ez a história bekerül a legvadabb űrmesék közé! Azzal együtt, hogy maga ártatlan, hehe! Majdnem egy tucat halott mellett. - Aztán dühösebb hangon folytatta:
- Ne játssza a bolondot itt, mert megbánja! Tizenegy halott, többségük lőtt sebeikkel, és még azt állítja, maga semmit sem csinált? Jó, elhiszem. Nem mindet maga ölte meg, de benne volt a harcban. Életben maradt, mert volt egy kis szerencséje, és mert maga ölt és nem magát ölték. Eddig világos, nemde?
- Nem öltem meg senkit, soha életemben. Kérdezze meg a marslakót! - mondta csendesén Morris. - Ő tanúsítani fogja.
- Hah! - horkant fel dühösen az űrőrség tisztje. - Már megint ezzel a süket képzelgéssel bosszant? Azt hiszi, szétpukkadok mérgemben? Nem, barátocskám! Annyira azért nem tud felbosszantani. Mondja el őszintén, mi történt a valóságban. Könnyítsen a lelkén. Vagy talán lelke sincs, amin könnyíthetne?
- Ártatlan vagyok - makacskodott Morris.
- Na gyerünk! Társai holtteste mellett talán megoldódik a nyelve. Mozgás!

A cirkáló felé mentek, ahol az űrőrség tagjai nyüzsögtek. A tizenegy holttestet, miután Morris elbeszélése alapján összeszedték, sorba fektették a talajon.

- Ismeri a törvényeket? - kérdezte Graff. - Ha nehezíti a munkámat és nem ismeri el bűnösségét, akkor lelövöm magát.
- Milyen törvény ez? Ártatlan vagyok, nem öltem meg semmit. Ha lelő, ön egy közönséges gyilkossá válik.

Graff szúrósan Morrisra nézett, de hallgatott.

Morris végignézett halott társain. Nem ismerte mindegyikük halálának körülményeit. De ez most nem számított. Ő is hamarosan közejük fog kerülni. Ártatlanul. Mit mondott a marslakó... sorsunkat nem kerülhetjük el...

- Értse meg, semmit sem csináltam. A marslakó ölte meg egyik részüket, a többiek egymást lőtték halomba. Mind bűnös volt, csak én nem, ezért hagyott életben.
- Nincsenek marslakók.
- A saját szememmel láttam őt. Képes láthatatlannak lenni. Tud olvasni a gondolatainkban. Szerintem most is itt van valahol. Lehet, hogy éppen az ön háta mögött áll.
- Az őrnagy lassan elővette fegyverét. Morrisra emelte és célzott. Nem akarta lelőni a foglyot, de meg akarta ijeszteni, vallja be tetteit. Az úrörség többi tagja dermedten figyelte őket. Egy nő felsívított: - Ne tedd!
- Beismeri gáztetteit?
- Nem! Nem vagyok bűnös! Értse már meg végre... - rimázkodott Morris.
- Akadályozza a munkám! Maga egy tömeggyilkos - mordult föl az őrnagy.

Ebben a pillanatban óriási ütés érte Graff fegyvert tartó karját. A pisztoly messze repült, a tiszt karja gyakorlatilag lebénult.

- Ez itt a Mars! - zengett egy idegen hang. - Itt minden bűnügyben a marsi törvények alapján kell eljárni! Morris pedig nem bűnös!

Az emberek kövé váltan meredtek a semmiből materializálódó idegen lényre.

- Obádi Számtu vagyok, az igazságosztó - mutatkozott be a marslakó.
- A Mars főbírája és első nyomozója. Továbbá más funkcióim is vannak - tette hozzá szerényen, de az ügyészi, ügyvédi, ítéletvégrehajtói, sírásói és más feladatairól inkább hallgatott.

Az emberek csak álltak és nézték a jelenséget.

De végül is elsimultak a dolgok.

Így történt meg a kapcsolatfelvétel a marsiakkal.

Azon a helyen ma hatalmas márvány palota áll, marsi stílusban építve: az Igazság Palotája. Benne a világ legigazságosabb bírósága.

A legfontosabb földi ügyeket, kibogozhatatlannak tűnő rejtélyeket ide hozták a Marsra. Az Igazság Palotájában Számtu volt az úr. Gondolatolvasó képességével, azzal, hogy belelát az emberi agyakra, minden bűnesetet kiderít.

Amióta Számtu megjelent az emberiség történelmében, megszűnt a bűnözés. Minden bűnügyre fény derült, a bűnösök megkapják méltó büntetésüket. Kemény, igazságos büntetésüket. Azóta nincsenek téves ítéletek, amit maga a főbíró személye garantál.

- Hölgyem, megyünk az Ambodára vacsorázni? - Valahogy így kérdezte meg Számtu Miss Cliffont, hogy marad-e vele, vagy visszatér a Földre?
- Tíz éve él velem, Amber. Teljesen meggyógyult, ha akar, távozhat, ha akar, a Nyugalom Háza úrnője lehet. Ott az a rengeteg drágakő, ásvány, kellene kezdeni valamit velük. Nem gondolja?
- Hány Amboda típusú bolygóra van kijárás a Nyugalom Házából?
- Van néhány. Ott van Atryl, Trasnta, Brunguz és mások...
- Igen?... Nagyon érdekes...

Jelentkeztek az ősi Mars urai is. Megbocsátottak Számtunak is, az emberekkel felvett kapcsolatáért. De nem követi őket a csillagokba.

Csupán azért, mert jól érzi magát az emberek között. Meg a Nyugalom Házában.

Ő, az utolsó hivatalosan is elismert marsbéli őslakó.

MANÓLYUKAK A HEGYEK ATYJÁN

Amikor Várdai megfordult a magas kaptatón, egy manót látott fenn a sziklák között. Kölcsönösen egymásra meredtek, Várdai a megdöbbenéstől meg sem tudott mozdulni. Aztán a manó lebukott a szikla mögé és eltűnt. Várdai nehézkesen felmászott a sziklához, ahol imént a manót látta, de a manó eltűnt, látható nyomokat sem hagyott. Talált ugyan egy szűk barlangbejáratot, ami mögött a manó elbújhatott, de nem volt valószínű, hogy a manó a barlangba húzódott be előle. Inkább a sziklák között surranhatott el, és már messze jár a hatalmas csúcsok között. A megrögzött hegymászó ezután visszatért a táborba, ahol mindenkinek elmesélte élményét.

Mintegy ötezer méter magasan voltak, a Lotsze oldalában. Tucatnyi magyar hegymászó és féltucat magar segítő volt a táborban, felettük a magasban a Lotsze, vagyis eredeti nevén a Lóczy oromlott. A környékbeli népek hűen őrizték a nagy magyar geográfus emlékét, aki köztük is járt és a Föld egyik legmagasabb hegycsúcsát nevezték el róla. Ezt a csúcsot ostromolták a hegymászók, amikor Várdai Péter váratlanul előállt fantasztikus meséjével.

- Lehet, hogy egy yetit láttál - simogatta szakállas állát Kovács Ákos, a hegymászók vezetője. - Azt mondják a magyarok meg a serpák, a yeti tényleg létezik, ők elég gyakran találkoznak velük. Emberfélék, de testüket szőrzet borítja és beszélni is tudnak.
- Nem, ez nem yeti volt, hanem manó - ragaszkodott állításához Várdai. - A fülei hegyesek voltak és szétálltak, a fejtetőnél magasabbra meredtek. Vöröses volt a haja, a szemei meg zölden villogtak. - Hogy jobban érzékeltesse a manó füleit, ujjával mutatta a saját fülei mellett a manó füleinek hosszát.
- Érdekes, Péter, érdekes - mosolygott Beregszászi Vilmos a hír hallatán. - Most a tábor hangulatát akarod feldobni, vagy tényleg láttál valami szörnyfélét?
- Persze, hogy láttam! Egy manót láttam, de csak a válláig, mert egy szikla mögött kuksolt. Nem yeti volt, az egyszer biztos!

- Miért, talán már láttál yetit is? - kérdezte Lantos Szibilla, aki a csapat egyik kísérője volt, és aki a csúcsra most biztos nem fog feljutni, a többséggel egyetemben. Még fejlődnie kell, talán pár év múlva képes lesz valamelyik nyolcezres legyőzésére.
- Ha akarsz tudni, akkor megmondom. Nem, nem láttam yetit, de ez a lény akkor is egy manó volt - mondta dühösen Várdai Péter. - Nem hisztek nekem, de ez legyen a ti bajotok.
- Állj! - kiáltott fel Kovács Ákos. - Én hiszek neked, de a manó már messze jár. Meg különben is, más dolgunk van. Vár a csúcson bennünket!

Ez az esemény elkísérte Várdai Pétert az elkövetkező években. Makacsul kereste a manók népét a magas csúcsok környékén, de sose találkozott velük többé. Ellenben kitűnő hegymászó vált belőle, akit nem riasztott vissza egyetlen szakadék, egyetlen meredek lejtő sem, a csúcsok meghódítását sportszerűen üzte, mint olyan sok más társa is.

Amikor elfogytak a legnehezebb földi csúcsok, akkor a közeli Hold következett. Mivel jó állása volt, az energiaiparban volt vezető, az anyagi feltételeket elő tudta teremteni. Kétszer volt a Holdon. Egyszer a Piton-csúcsot mászta meg egy kitűnő európai csapattal, másodszor az Alpeshazakadékon keltek át, óriási nehézségek közepette. A holdbéli Alpok amúgy is nehéz akadály, hát még a szakadék! Csak az a szerencse, hogy a Hold nehézségi ereje jóval kisebb, mint a Földé, ezáltal a hegymászói feladatokat is könnyebb megoldani, mint a Földön.

Várdai Péter, hosszú évek alatt begyűjtött sok hegymászói diadala után, eljutott a végső cél teljesítésének kapujába. Szilárdan elhatározta, megmássza a Hegyek Atyját, a Naprendszer legmagasabb tűzhányóját.

A csapat vezetőjének önmagát nevezte ki. Nem az önhittség vezérelte, hanem a szakmai ismeretekben való kiváló jártassága. Az egyik legjobb magyar hegymászó hírében állt, amit szakmai diadalai alapultak meg. Rengeteg csúcsot meghódított már, de rengeteg csúcs várta még a meghódítást. A Holdra tett kirándulásai tovább öregbítették hírnevét.

A Mars egyik gigászának meghódításával szerette volna pályafutására feltenni a koronát. Ha az Olimpia Hegység csúcsát sikerül elérni, megnyugszik, mert ennél a csúcsnál magasabbra nem lehet expedíciót vezetni. Egyszerűen azért, mert nincs a Naprendszerben az Olimpiánál magasabb csúcs.

Kis csapatát hosszú évek alatt szedte össze. Elsősorban Kovács Ákost, régi mesterét, szervezte be a csúcsot támadók közé. Tudta, Kovács Ákosra mindig támaszkodhat, ha a dolgok rosszra fordulnak, akkor is. Aztán Pándi Lajos és Sarkadi Aladár, két kitűnő hegymászó mellé három hölgyet választott: a szintén kitűnő Lantos Szibillát, aztán egy újságíró és egy tévést, Rónai Ágotát és Téth Titanillát. Szüksége volt a nyilvánosság támogatására, továbbá a sajtó és a tévé pénzére, amit megkapott, miután a két nem teljesen kiképzett lányt beválogatta a csapatba.

Fél évtizedig tartott a szervezőmunka, ami után összegyűlt a megfelelő anyagi fedezet. A kis csapat Kazahsztánba repült, majd Bajkonurról, a rendes újrátállal elhagyta a Földet.

Az előkészületeket titokban tartották, de miután az ürrepülő felemelkedett a földről, a sajtó szétkürtölte az expedíció célját. Várdai Péter tartott tőle, hogy értesülve csapata szándékáról, mások is megkísérlik az Olimpia Mons bevétele. Már sok csapat megmászta a hatalmas hegységet, de Várdai pontosan tudta, nem tartották be a szabályokat, ezért teljesítményük, a nagykönyv szabályai szerint, érvénytelen. A csapatok nem mászták meg a hatalmas hegy alsó peremén emelkedő sziklafalat, elsősorban a rettentően nehéz marsbéli feltételek miatt, de a szenzációs hír szétkürtölése után bizonyára több tucat csapat fog a nyomukba eredni. Régebben a hegymászók rakétarepülővel a hegységet körbevevő szakadék felső pereméhez repültek, és onnan indítottak támadást a hegy ellen. Várdai könyörgött a médiának, legalább addig hallgassanak, amíg az Olimpiához érnek, de a média gurui szerint még fantasztikusabb lesz az esemény, ha több csapat fog versenyezni az Olimpia Mons meghódításának dicsőségéért.

Az űrrepülő kicsiny ablakain túlról a fekete világűr integetett feljűk. Várdai már kétszer járt a Holdon, a csapatból még Kovács Ákos, Pándi Lajos és Sarkadi Aladár is megjárta a világűrt, de a három hölgy most utazott először a kozmoszban. Elragadtatott kiáltásokkal kísérték a világűr csodáinak megpillantását.

Előttük a Hold úgy szikrázott a fényben, mint egy ezüst tányér. Nem a Holdra repültek, hanem a Hold-1 űrállomásra, ahol át kellett szállniuk egy marsjáróra, amelyik majd a Marsra repíti őket. Várdai Péter gondterhelten közölte Kovács Ákossal:

- Képzeld, jelentkezett Beregszászi, hogy szeretne ő is a csapattal repülni. Mondtam neki, hogy nincs több pénz, erre azt válaszolta, hogy akkor a Hegyek Atyjának lejtőin fogunk találkozni.
- Kitelik tőle, vedd komolyan, amit mond. De engem az zavar elsősorban, hogy a média, Ágota újságja és Titanilla tévéje, nem tudta tartani a száját. Csak egy kis ideig kellett volna befogniuk a lepcsest, amíg el nem indulunk a hegy megmászására - mondta Kovács Ákos.

A Hold-1 űrállomáson nem volt semmilyen fennakadás. A felszerelést átrakodták a Marsra induló űrbuszba, alig kellett várni néhány órácskát, az űrbusz máris elindult. Régebben fél évig is eltartott egy út a Föld és Mars között, manapság azonban, a nagy sebességű űrbuszoknak köszönhetően, az utazás 2-3 napra rövidült. Az űrbusz mintegy ezer utast szállított, akiknek egy része a Marsra tartott, de sokan a Mars-1 űrállomástól tovább repültek a külső térségek felé. A Marson is több nagyobb város létezett, ők a Tharsis nevű városba tartottak.

A két bolygó közötti távolságot zökkenőmentesen hidalták át. Útközben a világűr látványa minden esetleges unalomért kárpótolta őket. Apró látcsövek segítették az utasokat a szemlélődésben, amelyek sok ezerszeres nagyításra voltak képesek. Egy másik rendszer segítségével meg egy kis képernyőn keresztül az egész Naprendszerre rápillanthattak.

A Mars-1 állomáson kiszálltak az úrbuszból és a Tharsis városba induló kisebb járműre szálltak át.

- Egyre nagyobb a forgalom a bolygók között - csodálkozott Pándi Lajos.
- De mihez képest - kérdezte tőle Kovács Ákos. - Ha ötven év múlva jársz majd erre, bizonyára még sokkal nagyobb forgalmat fogsz tapasztalni.
- Igen, a fejlődés. De jó ez nekünk?
- Ha nem lenne fejlődés, mi sem lehetnénk itt. Na menjünk, barátom - és Kovács Ákos a Mars-1 állomáson gondosan ügyelve lépéseire, megindult a Tharsisba vivő repülő felé.

Tharsis városa öt nagy kupola alatt épült fel, a városrészeket további alsó kupolák védelmezték egy esetleges űrből érkező meteor rombolása ellen. Minden lakóház saját védelemmel is rendelkezett, ami miatt a város lakói majdnem olyan biztonságban éltek, mint földi testvéreik. A város csodáinak megtekintésére néhány órát engedélyezett Várdai, majd összegyűjtötte kis csapatát az északi városkapunál.

- Hölgyeim és uraim! A bérelt terepjáró ránk várakozik, csomagjaink megérkeztek. Kérek mindenkit, öltözzetek be a védőruhába, teljes menetfelszerelést előkészítve és a málhát is szétosztva, terveink szerint. Csodálatosan szép a Mars, de mi most azért jöttünk, hogy megmásszuk a legnagyobb hegyét, a szépségekkel utána is ráérünk törödni. Öt év óta szervezzük ezt a sportvállalkozást, és most itt vagyunk a siker kapujában. A legnagyobb fegyelmettséget követelem meg mindenkitől a továbbiakban. Heten indulunk a csúcs ostromára és hét fős csapatnak kell visszatérnie ide, erre a városkapu melletti térre. Azt hiszem, mindenki megértette utasításaimat. Akkor induljunk, barátaim.

A csapat tagjai beszálltak a terepjáróba. Hamarosan átzsilipeltek a bonyolult kapun, majd a jármű dübörögve indult a végtelen vörös sivatagnak.

- Liu Csi vagyok - köszöntötte őket a terepjáró helyi vezetője. - Társam Peng Li, mindketten nagy rokonszenvvel figyeljük az önök hősiek erőfeszítését. El kell mondanom, csak nagyon kicsi előnyük van a többi csapattal szemben. Barátommal, Peng Livel, legalább húsz hegymászó csapat híréből hallottunk, akik meg akarják előzni önöket.
- Milyen csapatokról van szó - kérdezte Rónai Ágota, aki a hírt azonnal továbbítani akarta újságjának.
- Vannak amerikaiak, legalább öt csapattal, aztán angolok, skótok, németek, franciák, lengyelek, oroszok, továbbá mongolok, koreaiak, japánok, kínaiak, indiaiak, peruiak és mások. Csak a megfelelő felszerelés összegyűjtésével bajlódnak, aztán indulnak önök után.
- De miért nem lopták el a mi felszerelésünket? - szólt közbe Pándi Lajos.
- Mert mi nem engedjük. Azt is tudniuk kell, a fél Naprendszer önök mellett áll, a csalás és ámtás ezért most sokkal nehezebb, mintha a sajtó nem verte volna fel az egekig az Olimpia megmászását.

A terepjáró zötyögve haladt, előttük az országút egészen jól ki volt taposva. Az utasok megtudták, legalább naponta járnak erre terepjárók, mert északi irányban, a nagy hegytől nyugatra, egy másik marsváros terül el.

A hatalmas hegy lassan kibontakozott előttük a vibráló lila levegőből. Elképesztően hatalmas volt. Átmérője ötszáz kilométer, teljesen betöltötte az északi horizontot. Magassága a marsi egekbe ért, 27.000 méterre emelkedett az átlagolt szint fölé. Igaz, a déli három vulkán is megközelítette ezt a magasságot, de a terjedelmük jóval kisebb volt, mint a Hegyek Atyjáé.

A Nap még fénnel öntözte a vörös tájakat, a krátereket, síkságokat, magas sziklákat, amikor megérkeztek a hegyláb közvetlen közelébe. Liu Csi javasolta, hogy rádiób keresztül kellene tartani egymással a kapcsolatot.

Ő Peng Livel visszatér Tharsis városába, de amint jelzést kap, ismét kijön az Olimpia közelébe. A két terepjárósofőr jó utat kívánt, de végül megvárták az éjszakát, és csak másnap reggel tértek vissza a városba. A hegymászók csapata a hajnal első fénysugaraira ostrom alá vette a hatalmas vulkánt.

Tudni kell, aki az Olympus Mons szabályos megmászására törekszik, először egy rettentően magas sziklafallal találja szemben magát. Ez a sziklafal különböző magasságú. Néhol akár 2.000 méteres, néhol csak 500 méterre emelkedik a felszíntől a hegy valódi lábáig. Várdai Péter természetesen egy ötszáz méteres függőleges falat választott csapatának.

Más hegymászók már megmázták az Olympus Mons csúcsát, de ezek a csapatok egyszerűen átugrották a kezdeti meredélyt, ezért a Hegymászó Szövetség, egy nemrég lezajlott vita után, nem fogadta el eredményüket. Nem lehet rakétarepülővel felszállni a hegy alsó részére, aztán onnan, viszonylag nem nehéz terepen, felmászni a csúcsra. Az igazi hegymászó a hegy láb legalsó szintjétől, serpa nélkül, hódítja meg a hegyet. A serpák csak a Himalája környékén jelentenek túlzó segítséget, a Marson egyelőre még nincsenek serpák. De hamarosan megjelenhetnek.

Képzeljünk el egy ötszáz méteres meredek sziklafalat. Ezen a meredek sziklafalon kell felkapaszkodni mind a hét csapattagnak. Csak az a szerencse, hogy a Mars tömegvonzása sokkal kisebb, mint a Földé, ezért a mászás is jóval könnyebb feladatot jelent.

Várdai Péter és Kovács Ákos kitűnően képzett hegymászók voltak, ők biztosan meg tudják hódítani a sziklafalat. A Pilis nehéz falai edzették őket, meg a Tatra és az Alpok meredélyei. Lantos Szibilla előtt sem jelenthet akadályt ötszáz méteres függőleges fal.

Pándi Lajos nem tartozott közvetlenül baráti körükbe, de jó nevű sportember volt. Kisportolt alakja állítólag arany szívet rejtett. Sarkadi Aladárról meg az a hír járta, hogy bivalyerős, amit a testfelépítése is igazolt.

A gyenge láncszem Rónai Ágota és Téth Titanilla lehetett.

- Figyeljetek ide, lányok. Csak pár éve gyakoroljátok a hegymászás tudományát, amióta megtudtátok, hogy csapatot vezénylek az Olimpia ostromára - Várdai nehezen talált szavakat mondandójához.
- Ti is tudjátok, a sziklafal megmászása rettentően veszélyes, könnyen tragédiába fulladhat a kísérlet. Hívok egy rakétarepülőt, ami felvisz benneteket az Olimpia hegylába fölé. Ott megvártok bennünket, és együtt meghódítjuk a csúcsot.
- Erről szó sem lehet - jelentette ki a dühös Titanilla. - Nem fogunk bekerülni a hegy valódi meghódítóinak névsorába, csak egy másodlagos névsorba. Én az életemet is kockáztatom, hogy bekerülhessek a valódi meghódítók csoportjába. És te, Ágota?
- Én is! Megyek megmászni a falat! - jelentette ki szenvedélyesen Rónai Ágota.
- Jól van - morogta Várdai, közben azon gondolkodott, hogyan fogják ezt a rendkívül nehéz feladatot megoldani. A két hősnő lezuhanása az egész expedíció kudarcát is jelentené. Ezért gyorsan összehívta a többieket és megbeszélték a feladatokat. Mindkét médiasztárra ketten-ketten fognak vigyázni a függőleges falon. Kovács Ákos viszont teljesen egyedül, olyan gyorsan, amennyire erejéből futja, megmássza a sziklafalat. Amint fenn van, kötelet ereszt le, amely segítségével előbb az egyik, aztán a másik lány kerül fel a hegylábra.

Megkezdték a mászást. Félelmetes volt a sziklafalra csak ránézni is, olyan megdöbbenően magasnak látszott. A fal alján, a logika alapján, törmeléknek kellett volna lennie. De nem volt. Az egész hegy alsó, függőleges része olyan benyomást keltett, mintha egy óriási dugót gyömöszöltek volna bele a Mars vörös talajába. Ez a dugó volt az Olimpia Mons. A dugó alja függőlegesen meredezett a lila égbolt felé, feljebb azonban legömbölyített formákat mutatott, egyáltalán nem volt meredek a felszín.

Két hármas csoportot alkottak, amelyek egymástól függetlenek voltak. Várdai és Lantos Szibilla csapatába Téth Titanilla, Pándi Lajos és Sarkadi Aladár csapatába Rónai Ágota lett beosztva. A két csapat külön vezérkötélen mászott. Várdai Péter mászott felül, mögötte a beülőben Téth Titanilla, akit Lantos Szibilla biztosított alul. A másik vezérkötél csapatának vezetője Pándi Lajos volt, a beülőben Rónai Ágota függött, a csapatot Sarkadi Aladár zárta. Bár mindegyiküknek volt beülője, a csákányokkal és szögekkel való munka főleg az elsőkre hárult. A kitűnő minőségű acélsodronyok megtartották az emberi testet, ha jól voltak rögzítve a szögek.

Szépen haladtak felfelé, méterről méterre. Kovács Ákos hamarosan elhagyta őket, szinte eltűnt a távolban. A fal néhol nagyon nehéz volt, néhol viszont egészen könnyen lehetett rajta felfelé haladni. Délelőttre a két csapat mintegy kétszáz méter magasan járt. Visszapillantva messze be lehetett látni a marsi tájat. A távolban több nagy, és sok kisebb vulkán kúpját láthatták a vörös vasoxidtól színezett mezőkön.

Ekkor üzent a magasból Kovács Ákos rádión, hogy megérkezett. Néhány perc, és ereszti az acélkötelet, csak megfelelő támpontot keres.

Téth Titanilla enyhén kilengett a beülőben, elvesztette egy pillanatra lába alól a sziklát. Alig két méternyire lengett csak ki, amikor megkapaszkodott egy enyhén, alig negyven centire kiemelkedő sziklában. A szikla túlsó oldalán egy nagyobb barlang bejárata ásitott felé. A barlangbejáratot messziről, a Mars talaja felől, alig lehetett észrevenni, mivel a szájadék éppen Titanilla felé, oldalra irányult, csak oldalról lehetett jól látni a nagy nyiladékat.

- Péter, egy barlangot találtam! - kiáltotta a vezetőnek.
- Hagyd ott, gyere tovább utánam. Nem hallottad, Ákos már felért a meredély tetejére.
- Szűz Máriám, szent egek! Egy manó van a barlangban - sikította magából kikelve Téth Titanilla. - Segítség, segítség!

- Fogd be, Titanilla, ha lehet, ne visíts! Miféle manó? - Várdai Péter pontosan tudta, hogy társai ismerik a Lóczyn megesett történetet, ezért először arra gondolt, hogy Titanilla viccelődik vele. A hasonló vicceknek már számtalanszor volt a célpontja, ezért nem vette komolyan a tévés lány kiabálását.
- Segítség, segítség... - hallatszott Titanilla elhaló hangja, aztán megszűnt a könyörgés.

Várdai Péter pár percig morgolódott a nők hihetetlen leleményes bosszantási képességeiről, de szölongatására nem kapott választ, ezért nagydühösen ereszkedni kezdett Titanilla legutolsó tartózkodási helye felé. Mintegy húsz métert kellett ereszkednie, közben az alulról biztosító Lantos Szibilla is megérkezett. Pillanatokon belül megtalálták a barlang bejáratát, a sziklás talajon Téth Titanilla acélkötele egy kőbe akadva lógott.

- Kioldotta a kötelet a karabinerből, különben nem tudott volna bemenni a barlangba - gondolkodott hangosan Várdai.
- Mindenki hallotta, hogy egy manó volt a barlang bejáratánál. Te is találkoztál már manóval, és pont te nem akarsz hitelt adni Titanilla szavainak? - Szibilla arcán a dühös vonásokat a sisak burkolatán keresztül is jól lehetett látni.
- Én tényleg láttam egy manót a Himalájában, amin annyit szoktatok gúnyolódni. De azt nem hinném, hogy a manók a Marson is jelen lennének. Szerintem ez teljesen lehetetlen.
- És miért lenne lehetetlen? - Szibilla hangjából enyhe gúny csendült ki.

Tényleg, miért is lenne lehetetlen - gondolkodott magában Várdai.

- Titanilla eltűnt, elment, vagy behurcolták a barlangba. Én mindenképpen utána megyek. De te nem jössz velem - nézett Szibilla felé.

- Oda nézz - mutatott Szibilla a távolba. - Egy, kettő, három, sőt hat jármű közeledik felénk. Az elsőn amerikai jelzés, a másodikon talán brit, ha jól látom. Megjöttek az üldözők.

Várdai Péter átgondolta a helyzetet. Nehéz ügy, annyi biztos. Csapatársát nem hagyhatja elhurcolni a Hegyek Atyja gyomrába, de a többieket sem hagyhatja magukra.

- Figyeljetek, új helyzet állt elő. A csapat vezetését Kovács Ákos veszi át. Előbb Rónai Ágotát húzzátok fel a felső peremre, aztán Pándi Lajos és Sarkadi Aladár menjen föl. Amikor mind a négyen fenn vagytok, teljes erőből rohamozzátok meg a csúcsot. Egy percet se pihenjete, mert jönnek az amerikaiak, a britek és még egy csomó csapat. Mi ketten bemegyünk a barlangba, megkeresni Téth Titanillát. Nem adtuk fel a küzdelmet, de nem hagyhatjuk társunkat magára. Ákos, most már a te kezében van az irányítás. Bízom benned. Ha nem kerülnék elő, akkor a csúcs legyőzésével bizonyítsd, hogy áldozatunk nem volt hiába való.
- Süket duma - jött a telefonon Kovács Ákos válasza. - Mi leszünk az első, abban biztos lehetsz. De ti hozzátok vissza Titanillát a hegy gyomrából. Egy csapat vagyunk, ezért egy csapatként kell győznünk is.

A másik vezérkötél három tagja, lassú mozgással, de végül felérkezett a peremre. Sok időt vesztek, de Várdai Péter azt közölte a többiekkel, addig nem indulhatnak a barlangba, ameddig a többi csapattárs nincs viszonylagos biztonságban. Nem hagyhatja cserben csapata másik, nagyobbik felét sem, mivel ő a vezető.

Közben három-négy rakétarepülő is megérkezett a Hegyek Atyja légtérébe. A jelzések alapján a világ legnagyobb televíziós társaságainak a gépei voltak. Egyenes adásban közvetítették a Hegyek Atyjának meghódítását. A vörös porfelhőt felferő terepjárók közben megközelítették az Olympia Mons alsó hegy lábát.

A rádióban Várdai Péter és Lantos Szibilla is jól hallotta a rakétarepülők adását. Azt magyarázták, hogy a versenybizottság a szabálytalankodókat azonnal kizárja a versenyből. Az a csapat, amelyik a másiknak árt, nem lehet győztes, és törlik a nevezettek lapjáról is.

- Szibilla, azt hiszem, indulnunk kellene - Várdai Péter kezével intett társának. - Ákos és csapata biztonságban van, meghódítják a csúcsot. A rakétarepülők ellenőrzik a verseny tisztaságát. Talán már az egész világ ide figyel. Alant jönnek az üldözők, akiknek nem jutott eszébe a Hegyek Atyjának szabályszerű meghódítása. Mi meg induljunk Titanilla megkeresésére.
- Azt, ugye, nem is gondolod, hogy teljesen elszúrtad az egészet? Azonnal be kellett volna mennünk Titanilláért a barlangba, de te csak az erkölceiden rágódtál. Felelősség meg hasonlók, közben az a manó meg elhurcolta a lányt. Bár szerintem hamarosan menekülni igyekszik tőle, akkora nagy szája van a tévés csapattagnak - Szibilla magában kuncogott.
- Bocsáss meg nekem, Szibilla, de nem tehettem mást. A nagykönyvek is ezt írják elő. Nem hagyhattam leesni Rónai Ágotát akkor, amikor a falon függött. Ha akkor leesik a falról, mindenki engem tett volna felelőssé a balesetéért, pedig én a hegy mélyében jártam volna. Ezt nem engedhettem meg, ezért Titanilla ügye több órás késést szenvedett. Én most indulok, te jössz, vagy maradsz?
- Megyek, de, ha a barlang csak tíz méter hosszú, akkor valamit ki kell találnod! Különbösen sisakon foglak, és kényszerítelek a józan gondolkodásra! - Lantos Szibilla tényleg nagyon dühös volt a késlekedés miatt.

Bár a nagy szájú Téth Titanillát nem szívelte különösebben, de csapattársa volt, akiért kötelessége mindent megtenni, akár az élete kockáztatásával. Lantos Szibilla nem olyan lány volt, aki cserben hagyta volna társát bárhol is. Pláne nem a Hegyek Atyja függőleges meredélyén.

Várdai Péter és Lantos Szibilla óvatosan megkezdte a barlang felderítését. Néhány lépés után teljes sötétségbe kerültek. Amint befelé haladtak a barlangba, a sötétség úgy sűrűsödött egyre töményebbre körülöttük. Mindkettőjüknek volt két kicsi lámpája, amiből csak egyet használtak, közös megegyezés után.

A barlang nem ért véget tíz méter után, és nem ért véget száz méter után sem. Úgy tűnt, a végtelenbe hatol be a járat. A manó létezése ezentúl bizonyosra vehető, mert nem csak Várdai Péter látta a Lotsze, vagyis Lóczy oldalában, hanem a Hegyek Atyján is megjelent, és elrabolta a szépséges, ám nagyszájú tévest, Téth Titanilla kisasszonyt.

Mivel a barlangjárat nagyjából egyenletes átmérőjű volt, Várdai Péter feltette a kérdést társának, a felettébb csinos, de hűs vérű Lantos Szibillának: - Mit gondolsz, ezt a barlangot a természet hozta létre, avagy valakik kifűrták? Talán éppen a manók népe furkál barlangokat az Olimpia Monsba?

- Ez a barlang nagyon régi, több millió éves. Csak nézz rá a falakra, de a lámpa fényével nagyon takarékoskodj. A vulkánikus kőfalakon még néhol láthatóak az ősi szerszámok nyomai. Ezt a barlangot értelmes lények vájták a kőzetekbe - Szibilla a falakra mutatott, jelezve az ősi szerszámok lenyomatait.
- Tényleg - nyögte ki Várdai Péter. - De te honnan tudsz ilyen fantasztikusan érdekes dolgokat? Valamilyen iskolában szerezted meg a szükséges tudást?

Lantos Szibilla nem válaszolt, hanem csak a lépteit szaporázta. A fekete barlang hosszasan kígyózott a vulkán belsejében. Mindenütt tökéletes sötétség honolt, de ők mégsem csak a tapintás érzékszervre hagytakoztak. A kicsi lámpák fénye segítette őket útjukon előre. Ezek a lámpák akár több hónapig is kielégítő fényt árasztanak, ezért egyikük sem aggodalmaskodott, hogy teljes sötétségbe kerülhetnek a hatalmas hegység gyomrában.

Sisakjuk infravörös és ultraibolya fázisait már az út kezdetén bekapcsolták, ezért a barlang előttük lévő szakaszát az első lépésektől kezdve jól látták. A talaj tele volt kötörmelékkal, a falak durva csiszolási nyomokkal. Itt valakik nagyon régen, az emberiség kifejlődése előtt, fontos munkálatokat végeztek.

Lassan haladtak előre, ha nem éppen araszoltak csak a kötörmelékeken. Nehéz út volt, annyi bizonyos.

Teljes sötétségben keresni Titanilla nyomait, szinte lehetetlenségnek tűnt volna, de a lámpák segítettek rajtuk. A barlang hosszan kígyózott a tökéletes sötétségben. Pontosan lehetett érzékelni, a talaj nyomvonal a felfelé halad, egyre magasabbra, felfelé, a hatalmas vulkán felszíni rétegei alatt.

Várdai és Lantos, teljesen elmerülve a hegy gyomrában, óvatosan lépkedve haladt előre. A barlangban felfelé kapaszkodtak, ami miatt néha szuszogni kezdtek. A falak többnyire természetesnek tűntek, ám némely szakaszon világosan látszott a sziklafalak megmunkálása. Néha kiöblösödésekhez érkeztek. Ezeket a kitágulásokat termeknek nevezték, amely termékből több járat bejárata sötétlett a vulkánikus kőzetekben.

Órák óta haladtak előre, amikor egy kiszögellésben vörös szőrzetet találtak egy kiálló sziklán. - Ez a manó szőrzete, akár elhiszed, akár nem - bizonygatta Várdai Péter.

- Elhiszem, a végén még azt is, hogy te is egy manó vagy - Szibilla csendesen vihogott magában.
- Na, megállj! Szibilla, gyerünk a manó nyomába. Engem már sok éve nyomaszt a létezése. Mindenki dilinyósnak néz, amikor mesélek róla. De most itt az ideje, hogy elkapjuk ökelmét. Csak annyit kérek, hogy segíts, a manók a kezünkben lesznek hamarosan.

Mindketten csörtetve haladtak a hosszú járatban. A manó, aki elrabolta Téth Titanillát, keményen küszködött áldozatával. Egy ideig a hátán cipelte, de miután a lány a hátát olyan nagyon összerugdalta, a hóna alatt vonszolta tovább. Lassan haladtak, de a manó a lassú haladástól nem izgatta magát.

Soha, senki se követte őt a hegység mély útjain, ezért fel sem tételezte, hogy valaha bárki is nyomára bukkanhatna, és üldözésébe foghatna. Ilyen előítéletek foglyai voltak a manók.

De Várdai és Lantos kitartóan követte a nyomokat és Titanillát. Mivel sok kilométeren keresztül nem volt elágazása a járatnak, könnyű volt a manó és foglya követése. Az első elágazások, újabb barlangjáratok mellett gyorsan tovább haladtak. A nyomok egyértelműen kijelölték Titanilla vonszolásának irányát.

- Ez a hülye liba nem érdemli meg tőlünk az erőfeszítéseket, amiket megmentése érdekében teszünk - dühöngött Szibilla, amikor látta a nyomokat.
- Eredj vissza a barlangnyíláshoz, légy oly szíves, vagy fogd be a nagy szádat, ha velem akarsz tovább haladni - morgott vissza Várdai Lajos. - Mi lenne, ha te lennél Titanilla helyében? Talán foglyul ejtetted volna a manót?

Szibilla befogta a száját inkább, mint, hogy konfliktusba keveredjen a csapatvezetővel. Természetesen, ő elkapta volna a manót és harcképtelenné teszi néhány másodperc alatt. De még lehet, hogy lesz erre alkalma. A manó nem túlzottan erős, mert a nyomokból ítélve, alig bír Titanillával, aki folyamatosan ellenáll, szabadulni próbál. Csak ériék utol őket, majd ő ad annak a manónak olyat, hogy nem teszi zsebre.

A folyosó falán néha feliratokat pillantottak meg. Szibilla lefényképezte a feliratokat, hátha majd később fontos értéknek minősülnek.

Egy kanyar után a barlang eltűnt előlük, az út egy hegyi ösvényben folytatódott. Egyik oldalukon meredek sziklafal emelkedett a magasba, a másik oldalon mély szakadék ásítózott az utas felé. Szerencsére az út továbbra is széles volt, ha óvatosak, és gondosan a lábuk elé néznek, nem lesz bajuk. De mi lehet a szakadék irányában? A hatalmas vulkán belsejében milyen üres térségek rejtőzködköhetnek, és ezek a nagy terek hogyan keletkeztek?

Óvatosan lépkedtek a sötétben, a vulkán gyomrában. Váratlanul a szakadék felől óriási csattanás hallatszott. A hang a sisakon keresztül is jól hallatszott, Lantos Szibilla enyhén megremegett a váratlan és erőteljes hangeffektustól.

- Mi volt ez? - kérdezte Várdai Pétert.
- Nem tudom. De maradjunk csendben, mert még lehallgathatják telefonos beszélgetéseinket.

Folytatták az üldözést. Egy nagy és díszes kapuba futott az útvonal, ahol számtalan felirat volt a sziklába bevésve. Bementek a kapun, majd ismét egy barlangszerű járatba kerültek. Órákon keresztül folytatták az üldözést, közben megbizonyosodtak, a Hegyek Atyja belsejében járatok futnak, hatalmas termek rejtőzködnek és titokzatos események zajlanak.

Titanillát elkapta a manó. Lecsatolta a karabinerről és vonszolni kezdte a járatban. Az elkapott tündérlány rúgkapált, verekedett, rugdalódzott, hevesen ellenállt, de mit is várhatna egy rendes manó egy beképzelt tündérlánytól. Bár többször is biztosította, hogy nem esik bántódása, a lány nem hitt neki. Néha rövid pihenőt tartott, mert sok erőt kivett belőle az elrabolt tündér ellenállása, ilyenkor beszélni próbált vele. Megnyugtatta, nem esik bántódása, de a király látni óhajt egy valódi tündért. A Földön a manók nem merészkednek be Tündérhonba, mert egy ilyen akció nagyon kockázatos lenne, csak Tibet környékén tartanak fenn néhány bázist, de mivel valódi tündérek érkeztek a Hegyek Atyjára, a király kijelentette, itt az alaklom, szeretne beszélni legalább egyetlen egy tündérrel. Olyan régóta nem látott egyetlen rokont sem, hogy lassan elfelejti, milyenek a tündérek valójában.

A tündér dögvészt meg a manó felmenőit emlegette, bizonyára csúnya káromkodások közepette, amit a manó többnyire nem értett. A tündérek nyelve is megváltozott, meg ők maguk is. A régi szép időkben nem is tudtak káromkodni, de ez a tündérlány olyan gyalázkodásba kezdett, ami miatt az elrabló manó befogta a fülét. Kétségtelenül a manót szidalmazta, aki nem tudta, a tévés lányoknak meglehetősen gazdag a szókincse.

Hosszú út után végül megérkeztek, a manó egy zölden megvilágított palotába vonszolta Titanillát. A király éppen valamilyen űrhajózási feladaton dolgozott, de amikor hírül adták neki, Szelem egy tündérlányt hozott magával, azonnal befejezte a munkát, mérnökeit pihenésre buzdította, és a tündér fogadására sietett. Szent Világegyetem, Szelem tényleg egy tündérlányt hozott a palotába, ismerte fel a király, amikor kikukucsált egy függöny mögül a királyi fogadóterembe. Ezután bevonult kísérő harcosaival és mérnökeivel a díszes fogadóterembe és helyet foglalt trónján.

- Ki vagy, te leány, és miért jöttél színem elé?
- Jött ám a színed elé a frászkarika - itt Titanilla egy pillanatra megakadt, mert mégis felismerte, hogy egy király előtt áll, akinek nem illik túlzottan nagyon csúnyákat mondani - vagyis nem jöttem színed elé, ó király, hanem ide hurcolt ez a fenevad szolgád. Akaratom ellenére jöttem.
- Igaz ez, Szelem? - kérdezte a király.
- Igaz, fenséges uram. Elkaptam ezt a tündérlányt, hogy a palotádba hurcolhassam.
- Derék, nagyon derék, - akarom mondani, régóta nem láttam igazi tündért. Ugye, megbocsátasz nekem és a harcosomnak ezért a kis kellemetlenségért? De már régóta nagyon szerettem volna találkozni egy igazi rokonnal, beszélgetni egy kicsit vele ...
- Nem vagyok fenséged rokona és nem is akarok beszélgetni fenségeddel. Tudja, ki vagyok én? A Tévé Négy vezető szerkesztőjével beszél most fenséged, és jaj legyen minden manónak, ha engem most azonnal nem engednek el, de tüstént!

A vörös hajú manókirály mintha nem hallotta volna, mit mond neki a tündérlány.

- Na és mi a neved, szépséges hercegnő?
- Téth Titanilla vagyok, és nem vagyok hercegnő. A szépséges jelzőt fenségedre bízom, mondja-e máskor is.
- Nem hercegnő, kedves Titanilla? Mi azt hittük, minden tündérlány hercegnőként kezdi, aztán csak emelkedik a ranglétrán felfelé, egyre feljebb - a király egészen meg volt döbbenve. Vagy talán csak gúnyolódott a vendéggel?
- És nem vagyok tündér sem - mérgelődött a tévés lány.

- Azt csak bízzad ránk, hogy valakiről megállapítsuk, kiféle-miféle - mosolygott a király a trónszéken. - De azt is szeretném tudni, kedves Titanilla hercegnő, mit keresel a Hegyek Atyján a Marson, és mit keresnek itt a társaid? Ez a vidék a mi birtokunk!
- Meghódítjuk a Hegyek Atyját! Hegymászók vagyunk, igazi sportemberek, akik előtt csak a cél lebeg. Szabályos körülmények között elérni a csúcst, és elsőnek lenni azok között, akik a Hegyek Atyja csúcsának ostromára indultak. Érti ezt, királyi fenség? - közben Titanilla szája gúnyos mosolyra húzódott.
- Titanilla hercegnő, a tündérek közül! Ez a hegy a manók úrhajója. Nem tűnt fel az alapzatnál a magas meredély? Ilyen meredély nincs a természetben. Sok ezer év óta süllyesztettük be ezt a hegyúrhajót a Mars felszínébe, a domborulatokat kőzetekkel takartuk be. A nagy marsi viharok port hintettek a szerkezetre, amiről ma már egyetlen manó sem mondaná meg, hogy valójában hatalmas hegyúrhajó. A meredélyről milyen elképzelésed volt eredetileg, ha szabad megkérdezmem?

Titanilla mérges volt, de türtőztette magát.

- Arra gondoltunk, a hegy egy nagy dugó, aminek a kőzetei összeálltak és túl súlyossá váltak, a vulkáni kitörések nem voltak képesek az egész hegyet a világűrbe kilökní. De a nagyobb kitörések megemelték a hegy kőzettömegét, ami miatt kialakult a szakadékos meredély a hegy lábánál. Mi ezt az elméletet dolgoztuk ki a rejtély megoldására.

A manókirály elgondolkodott. - Nem rossz elképzelés, nem rossz. - Körülötte a harcosok, mérnökök és még százféle nép szintén csendbe merülve gondolkodott. Ezek mind bolondok, jutott a bölcs felismerésre Titanilla.

- Elengedne királyi fenség, hogy meghódíthassam a csúcst? Szeretnék én is a győztesek között lenni, engedelmével - a tévés lány reszketett a türelmetlenségtől.

- Tündérhercegnő, maradjon közöttünk, meg fogja látni, milyen jó dolga lesz...
- Fenséged adasson nekem egy üveg málnalekvárt - vágott a király szavába Titanilla.
- Minek az a málnalekvár? - kérdezte a király.
- Mert a málnalekvárt a fejedre fogom borítani, amitől még vörösebb lesz a hajad! - Titanilla szinte rikácsolva a dühtől, mondta ezeket a szavakat.
- Ah - sóhajtott a király. - Ilyen menyasszony kellene málé fiamnak. Egy tündérfeleség a családba, de bizony jól jönne. Ez a nő olyan, mint egy oberoni vipera, feldobná a királyi családot.

Ekkor repült az első tárgy a manókirály koronás feje irányába. Titanilla térden rúgta a két mellette álló manót, azután minden keze ügyébe eső tárgyat a trón felé hajított. A király alig tudta elkapkodni a fejét a felé repülő dolgok elől. Végül a manók lefogták a kezeit, nem tudott tovább dobálni, de rugdalni annál inkább. A rúgások célpontjai természetesen a manók különböző testrészei voltak.

- Édes fiam, itt ez a tündérlány, udvarolj neki. Hátha megszerzed a kezét, és hátha nem fog mindig rugdalózni, harapni és karmolni. Egy tündérhercegnő a családukban, biztosan a javadra fog válni. Ezek a nők nagyon tudják ám, hogy miként kell a Galaxis urainak lenni.

Szegény manó herceg a nagy lordok közül botorkált apja elé.

- Atyám, nem gondolnád, hogy békén hagyhatnál az ilyen rugdalkozó tündérlányokkal? A magam részéről manó leányt szeretnék feleségül venni. Nem szeretnék a kérdésről vitát nyitni veled.
- Na igen - mondotta a király. - Persze - tette hozzá. - Engedjétek el a tündérlányt. Mehet vissza, televíziózni. A fiamnak nem tetszik. Miniszterek, intézkedjétek, azokat a hegymászókat meg segítsétek, nehogy valamilyen világbotrány legyen az úrhajóm tetején.

A király lelépdelt trónjáról, és mérnökeivel visszavonult annak a kérdésnek a kidolgozására, ami megoldaná a kilenc párhuzamos világegyetem és a tizedik világegyetem közötti átjárhatóság mikéntjét.

Szelem megfogta Titanilla karját. - Kedves hercegnő, visszavinnélek a tiéd közé, ha megengeded.

Titanillából eltűnt a harci kedv. Láta, a manó király elbocsátotta színe elől. Társai minden szavát majd hazugságnak fogják tartani. Az egész elrablást egy nagy kalandnak tudhatja be, de ebből a kalandból egy szót sem fognak elhinni neki. Legyen így, mert ilyen a világ.

Szelem után botorkált az alagutakban. Szűk járat, széles járat, zölden megvilágított járat, teljesen sötét járat, csak mendegéltek a Hegyek Atyja járataiban. Szelem százszor is kimutatta segítőkészségét irányában, de ő legtöbbször rávert a manó kezére.

- Bugris - ez volt a kedvenc szava járása, amit Szelemre alkalmazott legszívesebben, a legutóbbi néhány órában. A felé nyújtott segítő kézre igyekezett ráütni, emlékezve a hosszú alagutakban való hurcolására és a sok szenvedésre, amit a manó okozott neki.

Elég sokáig mentek az alagutakban ahhoz, hogy ne tudja bemérni az időt, mióta vándorolnak ismét a vulkánban. De a hosszú vándorlás egyszer csak befejeződött. Rabtartója, kísérője, ez a manó harcos, váratlanul Titanilla elé térdelt.

- Úrnőm, tündéri hercegnőm, megérkeztünk - jelentette ki, térdeplő helyzetben. - A nyílás közelében halad barátaid csapatának egyik része. A másik rész, két fővel, a barlangok hálózatán közeledik, ők is hamarosan itt lesznek. Csatlakozz hozzájuk, és érijétek el elsőre a Hegyek Atyjának a legmagasabb csúcsait. Ezt kívánja a manók királya.
- Te kis vörös hajú féreg! Miért támadtál rám a meredély veszélyes sziklájánál? Akár le is eshettem volna, és akkor most csak egy palacsinta lennék, akivel nem tudnál beszélni!

- Manó vagyok, és nem féreg, hercegnő. De, mivel kegyed nagyon tetszik nekem, ezért elhatároztam, hogy bemutatom apámnak. Apámnak jó véleménye volt kegyedről, ezért is most, a búcsúzás alkalmával, megkérem kegyed tündéri kezét. Hozzám jössz feleségnek?
- Egy francot, te bugris. Én egy tévés lány vagyok, te meg egy bugris. Engedj el, hogy csatlakozhassam a csapatomhoz, te bugris. - Téth Titanilla szájából a szavak úgy törtek elő, mint egy vulkán szájából a kilövellő tűzoszlop.
- Természetesen, úrnőm, mehatsz vissza a csapatodhoz. Talán emlékezni fogsz rám, aki örökké epedni fog utánad, tündéri hercegnő.

Ekkor Titanilla egy kicsit meglepődött. Tündér, hercegnő, úrnő, meg hasonló titulusok, nem is rossz. Meg örökké epekedni fog utána valaki. Ez lenne a nagy szerelem? Össze kell szednie a gondolatait. A világúr, meg a jól fizető tévés budapesti állás. De, a szerelem hol fog megjelenni sívár életében?

- Szabad az út - közölte vele a manó, akinek a nevét is tudta, akinek a neve Szelem volt.
- Akkor engedj utamra.

Felettük a kőzetek csikorogva arrább mozdultak. Egy nagy kijárat tűnt fel, lassan növekedve, szélesedve. A növekedő nyílásban előbukkant a Mars lilás égboltja, mögötte a szikrázó csillagokkal.

- Hölgyem, itt a kijárat. Búcsúzom tőled.

Erre a közlésre Titanilla fejében százféle gondolat futott végig. De hiszen az elrabló az előbb valami olyasmiről beszélt, hogy bemutatja apjának. Csak nem a király volt az apja?

- Szelem, volna még egy kérdésem. Azt már mondtam, hogy egy bugris vadász, vagy valami hasonló vagy a manók között. De mégis megmondhatnád nekem, ki az apád? Mert a király nem lehet, mert az ő fiát láttam az urak között.

- Na igen, de a királynak nemcsak egy fia van - mondta Szelem, és eltűnt a homályban.

Titanilla szólomatni kezdte a manót. Akkora úrhajó, mint a Hegyek Atyja? Galaktikus királyságok? Hercegek, lordok, királyfiak, aztán tündérek, manók, meg ki tudja, még milyen rejtélyes népek? És ő minimálisan hercegnő lehetne köztük? - Hogy én milyen hülye vagyok! - mondta hangosan, és sírni kezdett dühében.

Rövid idő múlva rázogatni kezdték őt. Várdai Péter és Lantos Szibilla végre rátalált a tévés lányra, akit alig tudtak magához téríteni.

- Miért sírsz, Titanilla? - kérdezte óvatosan Lantos Szibilla.
- Most kérte meg a kezemet a manók királyának a fia, és én nemet mondtam!

A Mars hatalmas vulkánjának felszínén Kovács Ákos és csapata gőzerővel haladt a cél felé, vagyis az Olimpia Hegy csúcsa felé. A talaj többnyire vulkánikus kőzetekből állt, amelyen nem volt túl nehéz átjutni. Csak ritkán volt előttük olyan útszakasz, amelyen nagy vulkánikus kőzetdarabok terpeszkedtek. Az ilyen szakaszokon nehéz volt átjutni, az igaz, de utánuk a terep, többnyire ismét könnyen mászhatóvá vált.

Ne képzeljen senki sem maga elé egy olyan legyőzhetetlen hegyet, amelynek a falai meredeken ívelnek az égboltozat felé. Inkább arról van szó, hogy a hegycsúcs lankás emelkedők sorozatán keresztül közelíthető meg, nem túlzottan nehéz körülmények között, ha leszámítjuk az úrruha által okozott terhelést. Az Olimpia Mons ilyen hegycsúcs. Magasan a marsi felhők fölé tornyosul, de a perem és a csúcs között 250 km-es távolság terpeszkedik. A lejtője alig 12 fokos, néhol 15 fokos is lehet, a sziklaviszonyoktól függően.

Ha marsvihar jönne, az igen nagy baj lenne. A látásviszonyok megromlásának, a repülőket nehezen boldogulnának a por miatt. A marsvihar rettenetesnek tűnik távolról, de közelről nem annyira félelmetes, mint azt gondolnánk.

Aki ezt a természeti jelenséget már átélte, jól tudja, a marsvihar rettenetes is tud lenni, de a ritka légkör miatt nem hasonlítható a földi viharokhoz, a Neptunusz ezer km/h sebességgel száguldó légköréhez még úgy se.

Kovács Ákos és csapata, megállás nélkül, haladt fölfelé a csúcs irányába. Erőfeszítésük eredményeként a kis csapat megnyerte a versenyt, elsőként érkezett a csúcsra. Az üldöző csapatok lemaradtak, a világ televíziós társaságai a magyar csapat győzelmét hirdették a Naprendszer emberek által lakott területein.

Az üldözők is, komoly erőfeszítések után, meghódították a Mars legmagasabb csúcsát, teljesen szabályszerű körülmények között. Megérdemelten kerültek a győztesek folyamatosan bővülő névsorába, amelynek az élén Várdai Péter és csapata állt.

Kovács Ákos felszínen menetelő csapatához a csúcs közelében csatlakozott Várdai Péter három fős részlege. Amikor felértek a legfelső szintre, kitűzték a magyar zászlót, mégpedig több pontra. Kell tudni, a Hegyek Atyja csúcsán egy hatalmas kráter öblösödik. A kráterben még két nagy kráter rejtőzködik, az egyik északkeletre, a másik északnyugati irányban. A győztes csapat tagjai több helyen is kitűzték a magyar zászlót, a mellékráterek tetején is, bár ezt nem írta elő a nemzetközi szövetség. Jobb megelőzni a felesleges kérdéseket, a csúcst a magyar hegymászók hódították meg először, amiről vitát nyitni nem lehet.

Amikor a 27.000 méter magas hegycsúcson sétáltak, az egyik kisebb kráter alján nyiladék képződött, amelyen keresztül egy űrhajószerű valami surrant ki a világűrbe. Olyan gyorsan zajlott a művelet, hogy alig érzékelték néhányan, de akik látták a repülő tárgyat, később megesküdték, valóban űrhajót figyeltek meg. Persze, csak csapattársaik előtt vallottak színt, idegenek előtt letagadták az esemény érzékelését. Mit lehet tudni, még a végén mások is lyukakat fognak fúrni a Hegyek Atyja oldalába, megtudni, mi van odabenn, a réteg vulkán szikláin alatt.

Visszafelé nyugodt körülmények között ereszkedtek le a Hegyek Atyjáról. A manók nem bukkantak fel többé. Liu Csi és Peng Li már várták őket a hegy lábánál. Odafenn marsrepülők köröztek, a győzelmüket közvetítették.

Amikor a terepjáró Tharsis városába érkezett, nagy embersereglet ünnepelte őket. Új feladatok köszöntöttek rájuk, a manók emléke meg lassan halványulni kezdett.

Várdai Péter és társai hosszú időre a média kedvencei lettek. Diadaluk valóban világraszóló volt, de az igazi sportember egyformán elviseli a kudarcot és a győzelmet is. Beregszászi Vilmos gratulációját is örömmel fogadták, akinek szintén sikerült legyőzni a Hegyek Atyja irdatlan magasságát. A köztársasági elnök is fogadta őket, a miniszterelnök pedig igen magas állami kitüntetéssel jutalmazta eredményüket.

Az igazi sportember, amikor elérte pályafutásának legmagasabb pontját, nem vonul vissza azonnal. A legtöbbször tanítani kezd, utódokat szeretne nevelni, akik majd követik őt és új diadalokat aratnak segítségével. Befejezi aktív szereplését, de a háttérből segíti tanítványait. Átadja pénzzel nem mérhető tapasztalatait, funkciókat vállal a sportszövetségekben és közéleti életet él.

Az egyik rendezvényen, amelyen Várdai Péternek több csapattársa is jelen volt abból a csapatból, amelyik meghódította a Hegyek Atyját, egy igen érdekes esemény történt. A manókról beszélgettek a rendezvény utáni álló fogadáson. Közepesen rossz ételeket fogyasztottak, sokkal jobb italokkal kísérve. A hangulat sem volt valami jó, mert a beszédek rendkívül unalmasak voltak. Udvariisan végig kellett hallgatni a felszólalók értekezéseit, miközben be kellett mutatni az érdeklődés netovábbját, ülő helyzetben. Végül mégis befejeződtek az előadások és a hallgatóságot meghívták az álló fogadásra, amelyen mindenki azt evett és azt ivott, amit akart.

Nincsenek manók, vagy vannak, erről vitatkoztak néhányan, elsősorban a beavatottak közül. Várdai Péter és Lantos Szibilla mellett Téth Titanilla volt a legfőbb hangadó a kis társaságban.

- Nem hiszitek, de a Marson, a Hegyek Atyjában, egy manó megkérte a kezemet - közölte a többiekkel.
- Én pedig elhiszem - közölte Várdai Péter. - Emlékezz, Titanilla, jelen voltam az ügylet nagyobbik részében.

Lantos Szibilla is kinyilvánította véleményét. - Amikor a manólyukakban rád találtunk, igen össze voltál törve. Azt állítottad, egy manóherceg megkérte a kezedet, de te olyan ostoba voltál, hogy nem mondtál neki. Emlékszem a dologra. Ezután rohamoztuk meg a Hegyek Atyja tetejét.

Az emberiség és a manók kapcsolatáról beszélgettek, meg a tündérekről, akiket Téth Titanilla említett elbeszéléseiben, igen következetesen, amikor hajlandó volt beszélni egyáltalán a manólyukban eltöltött időről.

- Az elrablóm? Nem volt agresszív. Egyszer sem ütött meg, pedig jól összerugdaltam. Azt hittem, valami szőrös fenevad, aki meg akar enni. Nagyon féltem. Ott, a Mars tetején, ti mit tettetek volna a helyemben? Én bizony a manó király fejéhez is odavágtam pár dolgot. A fia meg milyen volt? Vörös hajú, izzó zöld szemű, meg hasonlók. De azt hiszem, ismeritek a manókat. Vagy nem? - Titanilla sokat komolyodott az eltelt idő és események hatása miatt.
- Na és az elrablód legalább jóképű volt? - kérdezte Szibilla.
- Azt hiszem, igen - válaszolta Titanilla.
- Egy idő után a dolgok megszépülhetnek - bölcselkedett Várdai Péter.
- A rablóból hős lovag lesz, a ronda majomemberből meg jóképű sztár

Rónai Ágota, a hősök újságírója tűnt fel, egy fiatalemberrel az oldalán, akit a karjánál fogva vezetett maga mellett. A fiatalembernek sűrű vörös haja volt, szikrázó zöld szeme, egyéb viszonylatokban teljesen megfelelt a megjelent vendégek átlagos kinézetének.

- Titanilla drágám, ez a fiatalember téged keres - mondta mosolyogva Rónai Ágota, Titanilla legjobb barátnője, Szibilla mellett.
- Hölgyem, emlékszik még rám egyáltalán? Egy nagy hegyen, vagyis egy nagy hegyben találkoztunk, emlékszik? Én mondtam bizonyos dolgokat, meg Ön is nekem ...-a fiatalember szerényen várakozott.

- Bugris! - Titanillának elállt a lélegzete, de aztán magához tért: - Bugriskám! - kiáltotta, majd egy pillanatnyi habozás után a vörös hajú fiatalember nyakába ugrott. Amikor egy pillanatra lecsillapodott heves ölelkedésük, Várdai Péter megkérdezte:

- Te volnál az a titokzatos Szelem?

Amikor az ifjú igent bólintott, akkor Várdai is megölelte, mondván:

- Isten hozott Budapesten. De, ha nem tartod a szádat, honnan jöttél, akkor bizony itt ragadhat sz örökre. Pedig én és a társaim, szeretnénk a jövőben néhány utat tenni a távoli csillagok közé. Lehet róla szó?

- Távoli csillagok? Miközben itt vannak a közelben az igazi csillagok?
- a manó fiatalember megint megölelte Titanillát, majd érdeklődve Várdai Péterre tekintett - Te vagy a győztes csapat vezetője - ismerte fel a hegymászt. - Azt hiszem, lehet néhány útról szó.

- Akkor megkezdem a szervezést - örült meg a hegymászás királya.

- Állj! - toppantott a lábával Titanilla. - Nem fogjátok tőlem elrabolni Bugrist, az egyszer biztos! Ha nem hagyjátok abba a tolakodást, akkor nem fogtok vele többé találkozni, úrbéli utakról meg ne is álmodozzatok - mondta hevesen, védelmező karral óvva elvesztett, de most újra megtalált álomlovagját.

- Íme, a tündérhercegnő - mutatott Szibilla Titanillára.

- Igen - értett egyet vele Szelem. - De te is az vagy, meg itt még olyan sokan! Mint példának okáért Rónai Ágota!

- Ezt a kérdést igazán megbeszélhetnénk - szólt közbe Kovács Ákos. - Sok kérdésünk lenne a manókról, amire kétségtelenül világos és es helyes válaszokat adhatnál.

- Bocsánat, de hol itt a manó? - kérdezte Szelem, és körül nézett. - Mert én ember vagyok - és hosszú vörös haját elhúzta füle mellől. - Mindenki láthatja!

- Szelemnek valóban olyan füle volt, mint bármely embernek. Nem volt hegyes, amint az egy jóra való manó fülétől elvárható lett volna.
- De álljunk meg egy percre - mosolygott magabiztosan Várdai Péter.
 - Ki mondta azt, hogy a manóknak hegyes füle van? Mert én láttam egy manót valóban a Himalájában, akinek hegyes füle volt, de lehetnek olyan manók is, akiknek hasonló a füle, mint nekünk, embereknek.
- Mennyit tudtok voltaképpen a manókról? - kérdezte Szelem.
- Gyakorlatilag semmit - állították a többiek.
- Akkor sok időre lesz szükség, amíg a legelemibb ismereteket megszerzitek rólunk. De én vállalom a felkészítést, a gyümölcsöző együttműködés jegyében. Akár meg is kezdhetnénk a munkát. Csak menjünk el ebből a tömegből.

Otthagyták a fogadást, sétálva haladtak egy tágas úton.

- Első kérdés - mondta Várdai Péter. - Miért nevezted Titanillát meg a hölgyeket tündéreknek? Válaszolni erre?
- Miért, talán nem azok? - válaszolt kérdéssel a kérdésre új manó barátjuk.

CERESZ

BETELEPÍTJÜK A CERESZT!

A hatalmas, nyolcmillió város, élte megszokott életét. Egyáltalán nem zavarta lakóit az a világkonferencia, amelyet egyik ódon, klasszikus stílusban épített palotájának falai között tartottak. Itt, a Duna két partján a világkonferenciák mindennaposak voltak.

Az újságok ugyan hírül adták a nemzetközi találkozók tényét, sőt, a témáról is írtak egy keveset, de a nagy város lakói többnyire csak legyintettek:

- Csak a pénzt viszik ezek a kutatások. Semmi haszna a munkájuknak. Hóbortos népség az űrkutatók fajtája. Nem szabad bízni egyetlen szavukban sem.

Eme kedvezőtlen megjegyzésekkel el is intézték a témát.

Az ódon középületben, a városi Saturnia Csillagda nagy előadótermében, az összegyűlt társaság viszont nagyon is tudatában volt fontosságának. A vendégek Brisbane-től Mexikóig, Oszakától Kairóig, a világ minden táját képviselték.

Nevezetes esemény zajlott ugyanis az űrkutatásban. Valójában ez a nevezetes esemény hozta össze a konferencia néhány száz főnyi résztvevőjét, akiknek leghőbb vágya az volt, hogy tanúi lehessenek az emberi tehetség és alkotóerő legújabb világraszóló diadalának.

A terem egyik falát hatalmas képernyő alkotta. Ez állt rajta:

Kisbolygó program – 3. És alatta:
BETELEPÍTJÜK A CERESZT!

Hivalkodó felirat és célkitűzés, mondhatná bárki. És mondták is sokan.

Éppen szünet volt a programban, ezért halk moraj zsongott a nagy teremben. A konferencia tagjai halkan beszélgettek asztalaik mellett. Sokan sétálgattak, mások frissítőket fogyasztottak. Ilyen mondatokat lehetett hallani:

- A Földnek minden területre szüksége van – vélekedett egy gazdasági államtitkár, úgy tűnt, Indiából.
- Inkább születésszabályozást kellene bevezetni azokban az országokban is, ahol még nincsenek születésszabályozó törvények. Rettentően gyors az emberiség egyes részeinek szaporodása. Le kell állítani a népesség növekedését, mert katasztrófa felé haladunk – állította egy vaksi szociológus.
- Itt az ideje, uraim, hogy valamilyen komoly eredményt mutasson fel az úrkutatás. Sokan csak pénzfaló népségnek tekintenek bennünket, meg fantasztáknak. Itt az ideje egy csattanós válasznak – zsörtölődött a hírneves rakétamérnök.

Hirtelen elcsendesedett az előadóterem. A Ceresz-terv vezetője méltósággal az emelvényre vonult, ahonnan a képet kamerák tucatjai közvetítették tovább. A halk zsongás lecsillapodott, a szemek a tervezetőjére irányultak.

- Hölgyeim és uraim! Egy kis figyelmet kérek! – Várt néhány másodpercig, majd meggyőződött a csendről, meg arról, ő van a figyelem középpontjában, és folytatta: - Önök jól tudják, bolygónkat, a Földet, a túlnépesedés veszélye fenyegeti. Naponta közel félmillió újszülött születik, akik felnövekedve majd autót, lakást, magas életszínvonalat szeretnének magukénak tudni. Igen. Ezt a hatalmas embertömeget legalább élelmezni kellene, de autóval, magas életszínvonallal ellátni egyszerűen lehetetlen. A Föld készletei végesek, a népességet nem képes magas életszínvonalon eltartani.

Az iszonyúan gyorsan növekvő népességet, természetesen, még a mai színvonalon sem lehet majd ellátni. Katasztrófa közeledik, amit el kell hárítani az emberiség feje felől. Ezért gondoltuk úgy, hogy az élelem termesztéséhez szükséges területeket nem csak a Földön, hanem az űrben is növelni kellene, ha lehetne. – Kis szünetet tartott, amely alatt meggyőződött, mindenki őt figyel.

- A Hold és a Mars mellett számba vettük a Cereszt is, amelynek felszíne négymillió négyzetkilométernél is nagyobb. Majdnem egy fél Európa! Akár milliárdnyi ember is áttelepülhet a Cereszre.
- Professzor úr! – kiáltott közbe egy csillagász. – A Cereszt vizsgáló műhold megkezdte leereszkedését a kisbolygóra.

A terem hatalmas képernyőjén megjelent az űrből közvetített kép.

- Hölgyeim és uraim! Kilenc milliárd aranyba került eddig a Ceresz-terv. A Ceresz műhold, amint azt önök is látják a képernyőn, lefelé ereszkedik a bolygó felszínére. Amint leér, felnyílnak az oldalán elhelyezett kapszulák és kiszabadulnak a gondosan összeállított moszattenyészetek. Ezek a moszattenyészetek hivatottak arra, hogy néhány év alatt emberbarát környezet és légkör jöjjön létre a Ceresz felszínén. A kiválogatott moszatok ugyanis rendkívül gyorsan szaporodnak. Tevékenységük nyomán megindulhat az áttelepedés.

Egy biológus aggódalmasan szólt közbe:

- Egészen bizonyos a Ceresz-terv vezetősége abban, hogy lakatlan és élettelen égitestet szemeltek ki az áttelepítések számára? Engedjék meg nekem, hogy kételkedjem. Nem végeztek előzetes feltáró munkát, a Föld népessége nagyon megharagudna, ha cereszi fajok halnának ki a betelepítés hatására.
- Joga van a kételkedésre – mondta a Ceresz-terv vezetője – annál is inkább, mert tényleg nem derítettük fel a Ceresz kisbolygót megfelelően. Nagyon megnövelte volna költségeinket az előzetes tételes és teljes feltárás.

- Annyit azonban tudunk, hogy a kisbolygó felszíne halott. Légköre rendkívül ritka, de az éghajlati viszonyok tűrhetővé alakíthatóak, a moszatok segítségével.
- De, ha netalán értelmes lények rajta? – firtatta a biológus.
- Akkor leállítjuk a programot – mondta szemrehányóan a professzor, a Ceresz-terv vezetője, majd folytatta: - De, ha ez nem derülne ki, akkor is néhány év múlva ötszázmillió ember otthona lehet a Ceresz. Vagy talán önnek nem fontosabb mindennél embertársai sorsa?
- De igen, viszont nem szeretném elpusztítani a Ceresz autochton élővilágát, még kevésbé az esetlegesen létező értelmes lényeit!

A Cereszre indított szatellita eközben lágyan landolt a bolygó felszínén. Olyan könnyedén ült meg a sziklás talajon, mint egy parlagi sas a fészken. A Teremben minden szem a hatalmas képernyőre szegeződött. A küldöttek arcán feszült várakozás tükröződött. A szatellita külső kamerái tökéletes képminőséggel közvetítették a leszállás perceit.

Amikor a műhold leereszkedett a talajra, oldalfalai automatikus mozgással működésbe léptek. Lassú mozgással rekeszajtók tárultak fel. A rekeszekből, vagy fiókokból, tartályok lökődtek ki. A tartályokban kékeszöld, zöldeskék, sárga és vörös színű, kocsonyás anyagok lapultak. A tenyészetek.

Taps csattant a teremben. A felcsattanó tapsvihar elnyomta a megkönnyebbülés sóhaját. Többen gratuláltak a professzornak. Még a biológus is elismerését fejezte ki, csupán halkán fűzte hozzá gratulációjához, fenntartja véleményét, felelőtlenység volt megfelelő felderítés nélkül végrehajtani a Ceresz-programot. Előkerült néhány üveg pezsgő is. A tudományos küldöttek egymásnak gratuláltak, arcukon széles mosoly honolt. A siker mosolya...

A boldogan sugárzó professzor éppen felemelte poharát, arcán a „na ugye, előre megmondtam” kifejezés ült. Tósztot akart mondani a cereszi küldetés sikerére.

- Nézzék! – rikoltotta váratlanul a főtechnikus. – A képernyőt!

A leereszkedett műhold kamerája cereszi közelképet közvetített a felszínről. Köröskörül nagy, vulkanikus eredetű, sötét színű sziklák heverték. Az élettelen világ ezerszer látott képe. A sziklák között azonban kék színű fonalak gombolyagokká fonódva tenyésztek, világosan demonstrálva az élet jelenlétét. Meghökkenítő látvány.

Távolabbról, a kamera által befogott kép alapján, mintegy másfél méter hosszú testű, hat rövid lábacsokan tipegő, disznószerű állat közeledett a műholdhoz. Hosszú, földimalac-formájú ormányával a sziklák között szimatolva, módszeresen haladt előre. Fejéről négy csőszzerű fül meredezett oldalra, feje tetejét, mintegy sapka, sűrű sörény borította.

Az általános megdöbbenés mellett – mármint, hogy élet van a Cereszen, méghozzá nem is akármilyen fejlettségű – az emberek arcán mosoly suhant át. Sokan vihogtak, mások valósággal felnyerítettek a cereszi furcsa szerzet láttán. Valóban, a megjelent cereszi lény bohókásnak tűnő állat volt.

- Látja, professzor úr, milyen magasrendűen fejlett élet van a kísérleti objektumon? – kérdezte rosszállóan a biológus szakértő.
- Mit akar ez a dög? – üvöltött fel kétségbeesetten a professzor. Szeme kidülledt kissé, arcára döbbszerű kifejezés ült.

Időközben az egyik küldött által Ceresz Csodájának elnevezett dög elérte a leszállt szatellitát. Négy kocsányon ülő szeme váratlanul előre lendült és megmerevedett. Az orra, ahol feltehetőleg a szaglószerve lehetett, mint egy porszívó vége, úgy rezgett. A guvadt szemű, szimatoló állat rátalált a tálkákra. Ormányából lapos, széles merítőkanál alakú nyelv bújott elő.

- Ne...! – hörögte a Ceresz-terv vezetője. Ne...! Ne...!

A furcsa cereszi lény nyilván nem hallotta a professzor kétségbeesett tiltakozását, mert gyors nyelvlapátolással bekebelezte a tudományosan megtervezett moszattenyészeteket. Közben csámcsogott is, amit ugyan nem hallottak, de kitűnően el tudtak képzelni a tudományos küldöttek. Miután bezabálta az egész tudományos anyagot, mint egy földi kutya, aki jól végezte a dolgát, felemelte egyik hátsó lábát és lespiccelte a szatellitát. Ezután komótosan, döcögve távozott a képből, hat rövid lábujjacsáján.

- Még ezt is meg kellett érnem – hörögte a professzor, majd lerogyott egy székre.

A biológus váratlanul magához ragadta a szót:

- Íme, a világ legdrágább díszebéde, tisztelt hölgyeim és uraim. Alig kilenc milliárd arany az ára. Így múlik el a világ dicsősége, a tudományos dicsőség is, ha moszatokra alapozzák egyesek – próbált szellemeskedni, de senki sem mosolygott rajta. – Más oldalról viszont Ceresz Csodájának felfedezése elévülhetetlen érdemet jelent.

Végül is, azt hiszem, jobb, hogy így alakultak a dolgok. A Ceresz élővilága frontális támadást szenvedhetett volna el részünkről. Ha sok millió ember áttelepedik a Cereszre, ott kő kövön nem marad. A Ceresz Csodája sem élte volna túl az emberek invázióját. Így viszont van esélyünk a Ceresz élővilágának megmentésére.

Időközben a professzor magához tért és felnyitotta a szemét. Éppen megértette a biológus utolsó szavait. Ennek hatására új gondolatok fogalmazódtak meg benne. Erőlködve felállt és szót kért.

- Na de uraim! Nincs veszve semmi. Ott van az orrunk előtt a Pallasz. Több, mint egymillió négyzetkilométer. Gondolják csak meg. Ha a Cereszt nem, akkor betelepítjük a Pallaszt!

JUPITER

Garamy alig akart hinni a fülének. Egy mindennapi, egyszeri űrhajós, aki a Föld - Hold és Föld - Mars közötti térségekben végzi munkáját, nem is gondolná, milyen veszélyes hely a Kallisztó. Illetve a Kallisztó és a környezete. Márpedig D' Annus helyettes éppen az elmúlt évtized különös baleseteit sorolta fel éppen, amelyek a hatalmas hold térségében történtek. Olyan térség ez, mint a jó öreg Földön a Bermuda-háromszög. Megmagyarázhatatlan balesetek, eltűnések, személyzet nélkül maradt hajóroncsok jelzik, valami nagyon nincs rendjén ebben az űrszektorban.

Garamy kapitány azonban nem átlagos űrhajós. A Vándorsólyom vadászűrhajó parancsnoka. Magasan képzett tiszt, a Naprendszer Véderőinek egyik legjobban felkészült egységének vezetője. Meghallgatta a jelentést, majd elismerően bólintott helyettese felé.

- Nos, uram..., tizenhét baleset az elmúlt évtizedben.

D' Annus helyettes szürke szemével kérdőn tekintett rá. - Mit gondol a sok baleset felől?

Garamy kivárt egy kicsit, mielőtt válaszolt volna. Meg kellett emésztienie a hallottakat. Kissé mellbe vágta a tények.

- Kítűnő összesítés, őrnagy! Megdicsérem. Az ön példátlan szimata és vaslogikája nélkül nehezen jött volna rá a Véderő, hogy valami nem stimmel a Kallisztóval. Annyira különbözőek az esetek! Első ránézésre nincs is összefüggés köztük. Csak a zord, kegyetlen tények árulkodnak a zavarról, ami a Jupiter nagyholdjának térségében rejteződik. Mennyi is az összes veszteség?

- Hetven halott, ötvenegy eltűnt - jött azonnal a válasz D' Annustól.

- A világűr nem sétatér. Máshol is előfordulnak balesetek. No, de ilyen sok? Nem tűnt fel másnak is, úgy értem, régebben, a Kallisztó-övezeten belüli túl sok baleset? Ilyen sok baleset az oknyomozó újságírók elé is kerülhetett volna!

- Nekünk tűnt fel először - mondta higgadtan D' Annus. - Az oknyomozó újságíróknak túl sok a dolga, az ürrel kevésbé foglalkoznak.

- És..., most mi a javaslata?

- Uram, Ön a kapitány!

Garamy jó képet vágott D' Annus tartózkodó magatartásához. Végiggondolta a dolgot. Az adatok összeállítása csakis D' Annus érdeme. Elvárható viszont, hogy a döntést ő maga hozza meg, elvégre ő a kapitány. Kinyilvánítva, hogy támogatja helyettesét. Ennyi segítségnyújtást mindenképpen megérdemel D' Annus, aki amúgy mindig jól ellátta feladatait.

- Azt hiszem, őrnagy úr, oda kellene mennünk. Szaglásszunk körül egy kicsit a Kallisztó körül, aztán majd meglátjuk, mi lesz?

- D' Annus őrnagy merev arcán mintha átsuhant volna valami mosolyféle.

- Engedelmeivel, akkor intézkedem. Cél a Kallisztó térsége! Nézzük meg a helyszínt, mi zajlik ott valójában. Nem hiszem, hogy szokványos dolgokat találunk arrafelé.

- Cél a Kallisztó - bólított Garamy, és távozó helyettese után nézett.

Példátlanul éles szimatával rájött erre a súlyos anomáliára. Kitűnő képességei vannak helyettesének, annyi bizonyos.

Vajon milyen rejtélyeket őriz a titokzatos nagyhold térsége? Jó helyettes az őrnagy. A jó helyettes, és bármilyen másik tiszt is, aki képes önálló kutatásokra, megérdemli a parancsnok támogatását. Ha a beosztottak kiváló elméletekkel állnak elő, akkor a jó főnök támogatja őket. Azért jó főnök, mert képes felismerni az elmélet, a javaslat kiválóságát.

Nem tart a beosztott eredményeitől, mert ő maga is eredményes. Ha sikerül megfejteni ezt a Kallisztó-ügyet, felterjeszti előléptetésre helyettesét. Hamarosan önálló űrhajós kapitány lesz belőle.

2

Aranyló gömbként lebegett előttük célobjektumuk. Szó szerint, valóban aranylott a Kallisztó. Mélysárgán verte vissza a ráeső napsugarakat. Felszínét kőzetek, és jég alkották, melyet a nem túl távoli Io számtalan óriás vulkánjának gigantikus kitörései festettek kénporral aranysárga színűre. A kénpor vékony rétegben rakódott rá a nagy hold felszínére, és adta aranyos tűző fényét.

Ahogy közeledett a Vándorsólyom, egyre inkább nyilvánvalóvá vált, a Kallisztó nem átlagosan kráterezett planéta. Teljesen elborították arculatát a sebhelyek százai, de inkább ezrei. A mérhetetlen sok kráter, nagyok, kicsik és egészen aprók, teljesen elborították a bolygó méretű hold felszínét. A kráterek sokaságának tényét ismerte az emberiség, csak a miértet nem tudta.

- Íme, előttünk a Naprendszer legkráteresebb bolygója - mondta Garamy kapitány a többi űrhajósnak. - Itt még annál is több a kráter, mint gondoltam volna a szakkönyvek és térképek leírásai alapján. Hátra lépett a képernyőtől, és szemügyre vette tisztjeit.
- Bode úr, jelezte a Kallisztó-lakóknak érkezésünket?
- Természetesen, ezredes úr! - válaszolt a híradóosztisz.
- Helyes. Nos, uraim, mint tudják, régimódi ember vagyok. Szeretem közvetlenül megvizsgálni a jelenségeket, amivel éppen foglalkozom, és ami az önök érdeklődésének is a homlokterében áll. Az űrhajónk feladata a veszélyes tényezők felfedezése, a Vándorsólyom most egy olyan térség felé halad, ahol a balesetek felettébb gyakoriak. A titkokat, rejtélyeket szeretném felderíteni, a Vándorsólyom legénysége segítségével. Remélem értik a szándékaimat!

D' Annus helyettes értette a kapitány mondanivalóját.

- Ha megengedi, parancsnok, szeretnék a vizsgálódók között lenni.
- Rendben, parancsnok-helyettes úr! - biccentett Garamy D' Annus felé. - Vegyen maga mellé három embert és nézzenek körül odalent, miután landoltunk. Felkészülni a leszállásra!

King, a navigációs tiszt, kérdően tekintett a többiekre.

- Van konkrét javaslat? Hová tegyem le az űrhajót? Odalenn számtalan síkságot látok, a térképek szerint rengeteg jó leszállási hely kínálkozik.
- Talán az a jókora, csaknem kör alakú hely megfelelő lesz - bökött Garamy a képernyőre, amin a nagy hold felszíne volt látható. - Innen a Walhalla és Asgard telepei több ezer kilométerre esnek. Ez egy jól eldugott hely. Éppen ilyen zugot keresünk.

A hatalmas égitest előttük terpeszkedett. Valójában bolygóméretű volt, a kisebb bolygók kategóriájába tartozott. A közelben uralkodó Jupiterhez képest kicsi volt, de a Naprendszer összes keringő objektumai között előkelő helyet foglalt el.

- Értettem! - pattogott King, és a vezérlőfalhoz ment. A Vándorsólyom irányt változtatott, majd ereszkedni kezdett a kijelölt kráter, a leszállóhely felé.

3

Garamy hátra lépett a panorámaablaktól, hogy nagyobb látószögéből csodálhassa a kéntől aranyló égitestet. Az arany színben fürdőző síksági területeket fekete körsáncok ezrei tarkázták. A Kallisztó valóban olyan felszínnel rendelkezett, amit millió évek óta a becsapódások tettek sebzetté, kráteressé. Egy szerencsétlen nagyhold, amibe sok ezer kisebb hold, meteor, üstökös csapódott bele. Így jött létre a Naprendszer keletkezése idején. De a többi bolygó és hold miért nem ennyire kráterezett?

- Uraim, a Kallisztó vidékén még nem járt a Vándorsólyom, meg egyik rokon úrhajónk sem. De más hasonló holdra már több tucatszor leszálltunk, amint ezt mindenki tudja. Van tehát valamennyi kevés tapasztalatunk az ilyen típusú égitestekről, ha ez a tapasztalat nem is túl sok. Mégis - kíváncsi vagyok - mi a véleményük a kráterek keletkezéséről? És azt is szeretném tudni, mi a szerepük az egyes kráterek középpontjában emelkedő hegyeknek? Remélem, mindenki látja az alanti képeket?

Az egyik fiatal tiszt, Kalpag hadnagy válaszolt.

- Talán minden krátert egyenként kellene megvizsgálni, hogy biztos választ kaphassunk. Valószínűleg a kráterek különböző eredetűek. Többségük vagy becsapódásos, vagy vulkanikus eredetű lehet. Az elmélet a kráterek keletkezéséről régi, de lehet valóságos magva. Nem gondolja, Uram?
- Van időnk, de azért nem vagyunk időmilliomosok - morogta Garamy. - Nincs arra idő, hogy a kráterek ezreit átvizsgáljuk, és megállapítsuk, ez a kráter becsapódásos, ez a kráter belső eredetű, vulkanikus.

Az úrhajó legénysége elhallgatott.

- Mennyi időt venne igénybe a Kallisztó átvizsgálása? Különösen a katasztrófákat szeretném felderíteni - közölte Garamy.
- Első becslés szerint néhány évet - válaszolta Kalpag hadnagy.

Garamy felhorkantott. Roppant sok idő a néhány év. Ebbe nem mehet bele.

- Kizárva! Túlzottan sok idővel nem rendelkezünk. A gyanúsán sok baleset miatt azonban egy-két krátert most is átvizsgálhatunk. A Naprendszer Véderői minden szokásostól eltérő jelenségre ráharapnak, tartva egy idegen hatalom támadásától.

A jó vizsla sokszor szagot fog ott is, ahol egy jó nyomolvasó csődöt mond.

Mivel a vadászkutyáknak rendkívüli a szaglása, képesek ott is követni a nyomot, ahol a nyomolvasók csődöt mondanak. Ezen elmélkedett a helyettes, gondolatait ki is mondta.

- Vizslák leszünk. Ha szerencsénk van, szagot foghatunk - D' Annus helyettes a hatalmas holdat nézegette.
- Igen, ha szerencsénk van - hagyta rá Garamy kapitány.

A Kallisztó felszínét sok ezer kráter borítja. A nagy hold vulkánjainak kitöréseiből is keletkeztek, meg a becsapódó égitestektől. Egyes kráterek közepén csúcsok emelkedtek, amelyek a becsapódás utáni körkörös anyagkiáramlás utáni visszaáramlás nyomán keletkeztek. A sima felszínű vízbe dobott kavics nyomán is látható a középső csúcs, ami aztán a vízben természetesen elenyészik. De vajon tényleg így keletkeztek a Kallisztó krátereinek középső hegyei? Az emberi telepек a két nagy koncentrikus körsáncban épültek fel. A nagy hold felszínének hatalmas területei teljesen ismeretlenek voltak.

4

Leszállt a Vándorsólyom. Orrát a fekete ég felé emelve, szilárd talajon nyugodott. A talaj recsegett az űrhajó súlyától, de a jég alatt valódi kőzetek adták a biztos alapot.

- Nyomasztó egy hely ez a nagyhold - jegyezte meg Garamy, a légkörtelen tájat figyelve. Mintegy húsz méterre lehetnek a vadászűrhajótól. Összesen tucatnyian voltak, akik búcsúztatták a kutatásra előkészített terepjáró személyzetét.
- Akkora a Nuada kráter, mint egy ország a Földön - forgatta D' Annus a fejét.
- De azért nehéz eltévedni benne - nyugtatta meg D' Annust és társait King. - Nézzünk körül. Ameddig ellátunk, a krátert láthatjuk, a hegyek a kráter falait képezik.
- Úgy száz kilométer az átmérője - közölte Kalpag hadnagy.

- A probléma az, hogy nagy a bolygó felszínének görbülete. Sokkal nagyobb, mint a Földé - mondta D' Annus. - A Kallisztó átmérője kicsivel az 5.000 kilométer alatt van, jóval kisebb, mint a Marsé és a Földé, de azért elég nagy ahhoz, hogy kihelyezett jelzések nélkül könnyen eltévedjünk.
- Fényrakétákat fogunk rendszeresen fellőni - nyugtatta meg a társaságot Garamy. - Induljatok, mert ránk esteledik a végén.

A terepjáró, szimatoló műszereivel, és négy emberrel eldübörgött a Nuada kráter jégmezőire. Ahogy távolodtak, egyre kisebbek lettek a kráter hatalmas térségében. A jég recsegését füllel nem lehetett hallani, de a műszerek pontosan közvetítették a hangokat, amelyek a jégben terjedtek tovább.

5

Rezgések keltek a Nuada kráter peremén, és az utolsó fázisban lévő bábállapotú lény felébredt. Három kilométernyi, hosszúkás és hengeres testében idegimpulzus futott végig. Izomhoz hasonló rugalmas rostkötegei megrándultak, azután ritmikusan összehúzódtak és elernyedtek. A felszínről érkező ingerek túljutottak az ingerküszöbön, az agyba is eljutottak. Hullámzó mozgás kelt életre az irdatlan behemót lényen, és mintha valamilyen kegyetlen tréfája lenne a természetnek, a rettentő tömeg, mint egy bőrizomtömlős sünféreg, mozgásba lendült. Feji végéről három tucat, párszáz méternyi hosszú tapogató eredt. Életre keltével tapogatói megmozdultak. Az irdatlan test egyes pontjain, különösen a feji vég körül, forrósodni kezdett az ektopáncél. Körülötte a krátert kitöltő jég gyorsan olvadni kezdett.

Kinyílt a csúcsi helyzetű száj. Kilencven méteres, iszonyatos fogak haraptak a kásásodó jégbe. A száját körülvevő nyílásokból előtörő forró gőzsugarak lassan elérték a kétezer Celsius fokot, a hőmérsékletük tovább emelkedett.

A kráterhernyó alig kétezer méter mélyen hevert a felszín alatt. Érzékszervei pontosan jelezték, merre jár a Nuada kráterben a terepjáró. A jármű motorja csendesen működött, de rengeteg hangot keltett a terepen a terepjáró tömege, amint a jégfelszínen tovább araszolt.

Megérezte a vas illatát. Halványan észlelte a réz kipárolgását. Élesen szúrt idegeibe a titán szaga. Rendkívüli helyzet.

Titánra pedig mindenképen szüksége volt.

Mint óriási gőzhajó, fűjtatva és bugyborékolva, megindult a szörny a felszín és a terepjáró felé. Elöl, a haladási irányban, elolvadt a jég, hátul, amint tovább haladt, összezárult mögötte az alagút, szilárdná dermedt ismét a víz.

Gyorsan haladt. Vonzotta a felszíni rezgések felől áradó finom fémillat. Ha megszerzi a hiányzó elemeket, befejezheti metamorfózisát.

6

- Mennyi a hőmérséklet? - kérdezte D' Annus, Stille-höz fordulva.
- Százötvenhat fok, uram.
- Százötvenhat fok? Stille, jó az a hőmérő? Huszonnyolc fokkal többet mutat, mint amennyinek szabadna lenni. Ha emlékezetem nem csal.
- Nézd meg magad, ha nekem nem hiszel - morogta Stille. Egészen megsértődött a kételkedő hang miatt.
- Figyeljétek meg ezt a hasadást! - Cash kevéssel a terepjáró előtt haladt és a kráter jegét vizsgálta.
- Úgy néz ki, mint egy rianás. Mintha beszakadt volna itt a jég és a mélyből kiömlő víz gyorsan megfagyott volna. A medence besüppedt a környéken, ettől keletkezhetett ez a repedés. - Cash a hasadást nézve letérdelt a jégre.

Laurentis, aki a terepjáróban ült a műszereket ügyelve, váratlanul felkiáltott:

- Rengés! Azonnal jöjjenek ide! Rengést jeleznek a műszerek és nem is akármilyet. Óriási rengés, az már biztos!

D' Annus őrnagy és két társa egy perc múlva a terepjáró mellett álltak. Laurentist figyelték, mit vizsgál a műszerek között.

- Látják uraim? Mozog a jég - kiabált Laurentis. - Nem éreznek mozgásokat a talpuk alatt?
- Én semmit - rázta tagadólag a fejét Stille.
- Én sem! - nyugtatta meg Laurentist Cash.
- Talán mintha elmozdult volna a talaj - D' Annus kérdően tekintett társaira.

Laurentis folytatta. - Az előbb még négyes és ötös fokozatú rengéseket mért a műszer. Nézzék, már túlhaladt a hatoson. Folyamatosan reng a jég talaj. A skálán hamarosan elérjük a nyolcas fokozatot.

- Szent ég! - ijedt meg Stille. - Egy nyolcas rengés képes eltörölni egy nagyvárost! Mi történik itt, ezen a nyavalyás Kallisztón?
- Csak nem tör ki a kráter? - szerencsétlenkedett Cash is. - Belső és külső eredetű kráterek vannak, de itt egy ismeretlen eredetű folyamat jelentkezik.
- Uraim, bajban vagyunk - mondta D' Annus. - Hívom a Vándorsólymot, és légi segítséget kérek.
- Itt Vándorsólyom - jelentkezett szinte azonnal King. - Sajnálom helyettes, Kalpag kint röpköd a Nuada kráter felett, de pontosan az ellenkező irányban, mint amerre önök vannak. Azonnal szólok neki, vegye fel magukat.
- Hány perc alatt ér ide?

- Gondolom, négy-öt perc alatt ott lesz - nyugtatta D' Annust King.
- Mondja meg Kalpagnak, hogy nagyon siessen. Életveszélyben vagyunk! - fejezte be a társalgást D' Annus őrnagy.

A jég most már láthatóan mozogni kezdett a lábuk alatt, a hőmérséklet további húsz fokkal emelkedett.

- Azt hiszem, helyettes, úgy járunk, mint azok a szerencsétlenségeket szenvedők, akiknek eseteit éppen maga vizsgálja. Az elmúlt tíz évben eltűntek sorsára fogunk jutni - állította Cash. Kétségbeesetten kapaszkodott a terepjáró ajtajába, mert lába alatt vitustáncot járt a jég.
- Hogyan, Cash?
- Eltűnünk, mint cé űrhajó a fénysebesség felett...
- Mit mond? Cé űrhajó?
- Aztán kereshetnek bennünket...
- Odanézzen! - kiáltott fel D' Annus meglepetésében. Kimeredő szemével jelezte az irányt a sisakja mögött, mert karjai szinte lemerevedtek a döbbenettől.

Talán egy kilométerre tőlük a jég felboltozódott és felhasadt. Hatalmas jégtömbök és jégoszlopok repültek jobbra-balra, míg közben, az aranyló kénporral keveredett fehér gőzfelhők között sötétvörös, irdatlan test emelkedett az ég felé. Százméternyi szörccsibókok lefekték gyűrűs testéről, mintha valóban egy rémfilmből kilépett óriási hernyó lenne. Gigantikus testével felemelkedett, csonklábaival előbb megtámasztotta, majd előre vetette magát.

Freccsent a megolvadt jég - röptében ismét jéggé dermedt - , süvített a forró gőz, regett a kráter jégfalaja. Az iszonyú súly alatt meghasadt a Kallisztó jege, s a szörny, húsz méterre a terepjárótól, kitátotta fél kilométeres száját.

Felnyílt a semmihez sem hasonlítható szakadék, a mélységes mély fekete torok, legmélyén méregvörös lángokkal. A torok talán a semmibe vezet. Iszonyú nagy, hegyes és fehér fogak meredtek előre a hatalmas szájüregből.

- Meneküljetek! - üvöltötte D' Annus helyettes parancsnok, teljesen magán kívül. Sebesen megiramodott a jégen. Láta, amint társai szétszpriccelnek, mindhárman különböző irányban. D' Annus futott, ahogyan bírt, de néhány másodperc után kifutott lába alól a talaj.

A szörny lecsapott. Úgy tűnt el szájában a terepjáró, mintha heringet kapott volna be egy kifejlett hím ámbrás cet.

D' Annus érezte a repülést. Hosszan repült, azután nekivágódott a jégnek. Szerencsére errefelé a tömegvonzás sokkal kisebb, mint a Földön, így csak megütötte magát, komolyabb baja nem történt. Az űrruha felfogta a becsapódás erejét. Megpróbált felállni, miközben iszonyodva nézte a szörnyet.

Ez lenne a sok baleset okozója?

Alig kétszáz méterre volt tőle. Tisztán látta, a száj körüli mezőről hatalmas, tíz méter átmérőjű sárgászöld szemek merednek rá.

- Gyorsan! - hallotta a sürgető hangot. - Kapaszkodj!

Felismerte Kalpag hangját, bár hangszórója kegyetlenül recsegett, talán a repülés utáni ütődéstől. Feltekintve meglátta a kötélhágcsót. Elkapta, jó erősen megszorította, s a kis rakétarepülő máris odábbszökkent. Éppen idejében.

Az előre lendülő barnásvörös tömeg csak a jeget haraphatta. D' Annus bemászott Kalpag mellé és fegyver után kapott.

- A többiek! Stille, Cash és Laurentis! - kiáltotta kétségbeesetten. - Meg kell mentenünk őket. Csak ez a géppuskánk van?

- Ez van rendszeresítve. A többieket láttam. Mind a hárman eltűntek abban a nagy pokoli szájban.
- Mind a hárman? Ez teljesen biztos? - D' Annus tüzeléshez készülődött.
- Teljesen biztos. Az a valami eltűnik. Lemerül a jégbe és megtámadja az űrhajót. Azonnal el kell hagyni a Kallisztót, ha jót akarunk.
- Előbb megvizsgáljuk a nyomokat. Ha csak a legkisebb remény van...
- Eltűnt a szörny - üvöltött fel Kalpag hadnagy. A gépet előre döntötte, majd leereszkedett néhány méterre a felszín fölé. Körözni kezdett a tragédia színhelyén.
- Semmi nyom - mondta szomorúan D' Annus. - Hihetetlen. Nem értem az egészet. Ilyen nincs!
- Visszamegyünk az űrhajóhoz - Kalpag azonnal ügyesen felemelte a gépet. - El kell mennünk innen, de gyorsan. Ez a dög bekapja a Vándorsólymot is!

7

Garamy kapitány ujjaival dobolt a vezérlőpulton. Vibrált körülötte a feszültség. Harmadszor nézte végig három társának elvesztését. A képanyagot automatikusan vette föl Kalpag gépének komputere. Ezért a leglényegesebb momentumok nem voltak megfelelően kiemelve, de azért a lényeg látható és értelmezhető volt.

- A bázistól atomcsapásra kértem engedélyt - közölte a társaival halkan.
- Nem hiszem, hogy megkapjuk - King hangja sírósan rekedt volt.
 - A Naprendszer Véderői nukleáris fegyvert még sohasem engedett bevetni. A Naprendszerben legalábbis nem.

- A Kallisztó lakott bolygó - jegyezte meg Kalpag hadnagy. - Három bányaváros van itt, vagy ötvenezer emberrel. De mind a három a felszín alá épült a hold túloldalán. Adlinda, Walhalla és Asgard atomcsapás esetén veszélybe kerülhet.

Garamy kapitány dúlt-fúlt mérgében. Nagyon elkeseredett volt három tisztje elvesztése miatt. Akármilyen módon, de vissza akart csapni. Meg kell bosszulnia emberei halálát. De a három város sincs biztonságban, amíg ilyen óriási szörnyetek rejtőzködnek a jég alatt.

- Ez a szörny megtámadhatja a városokat. Tömegkatasztrófát okozhat.
- Ezt nem hiszem - vetette közbe D' Annus. - Azt gondolom, a szörny felségterülete a kráter határáig terjed. Elképzelhető, a kráter fala olyan akadályt képez számára, amelyen képtelen átjutni. A kráterfal anyaga kőzet és jég, a kőzetek elég nehezen olvaszthatók.
- De az is elképzelhető - vetette ellene Garamy, - hogy igenis képes átjutni a kráter falán. Valahogyan felmorzsolja a kőzeteket. Akkor mi lesz? Egy Cobalt-bomba megoldaná ezt a kellemetlen szituációt.
- Lehetséges, egy Cobalt-bomba megoldaná - bólintott D' Annus parancsnokhelyettes. Kis szünet után töprengő arccal folytatta:
 - A Cobalt-bomba majdnem mindent megold...

A megbeszélés hosszan folytatódott. Garamy tépdeste a lelkét, mit kellene most tenni, ami helyes is lenne. De nem tudott dűlőre jutni, mint ahogy társai sem.

8

Sebhelyes, arany és fekete arcával Garamyra meredt a nagy hold. Mintegy húsz kilométer magasban lebegtek, szinkronpályán a Nuada kráter fölött. Garamy visszabámult a nagy holdra és a kráterra. Jól megfigyelhető, mintegy öt kilométer hosszú, fehéres heg csúfította az aransárga felszínt. Garamy csak meresztette a szemét, nem tudta, mire gondoljon, hogy ne zavarodjon bele saját maga állította agyi útvesztőibe. A tanult dolgok sokszor nem segítenek, új nézőpontot kell felvenni a tények megértéséhez.

Megdöbbszentően a váratlanságban, a hosszú, fehér heg felszakadt. A jég úgy spriccelt felfelé, mintha fehér vizet lövellő szökőkút működne a talajba építve. Garamy mintha színházi előadást nézett volna, úgy peregetek előtte az események.

- Riadó! - üvöltött fel váratlanul. Emberei a panoráma ablakra meredtek, mások a képernyőt bámulták. Többen szétfutottak és elfoglalták harcálláspontjukat.

A Kallisztó jege alól maga az iszonyat mászott elő. Kilométeres feje bukkant fel először, azután az irdatlan test nyomakodott elő, gigantikus lábain. Potroha szelvényei, mint a skorpióé, a test fölött előre felé irányultak. Szörnyű lándzsát tartott haladási irányában. Garamy szinte látta rajta megcsillanni a méregcseppeket.

Barnásvörös fémestestével előkecmergett a lény a fagyott felszínről. Rendezgette lábait, csápjait törülgette, első lábainak szörnyű ollóit csattogtatta. Amint Garamy figyelte, észrevette, hogy a lény háti oldalán valami megmozdul. Hamarosan látta is, hogy mi az. Lassan kibomlottak a gyönyörűen csillogó szárnyak. Mint átlátszó, nagy vitorlák, feszültek ki az űrben, s lassan megteltek a testnedvekkel, megemelték a behemót góliát testet.

Füstpamacsok jelentek meg a szárnyak körül, talán rakétameghajtás segítette a mozgásban? Néhány hatalmas szárnyecsapással a szörny felemelkedett a Vándorsólyom magasságába és közelébe. A sugárnyomás mellett bizonyosan más erők is segítették a mozgásban.

- Atomtorpedót a kilövő állásba - vezényelt higgadtan Garamy.
- Mint egy hatalmas skorpiófátyolka - súgta csendesen D' Annus helyettes.
- Vagy egy űrbéli szárnyas skorpió, nagyra méretezve - válaszolt Garamy.

A lény óriáskeréknyi sárgászöld szemeivel rájuk meredt. Megvizsgálta a vadászúrhajót, pillantása megakadt a panoráma ablak mögött álló emberi lényeken. Úgy tekintett az emberekre, mint az asszala pitonkígyó a nyúlra. De valami csodálkozásféle is ült a szemében.

- Esküdni mernék rá, hogy minket néz - suttogetta D' Annus helyettes. A rettenetes repülő űrlény mintha meghallotta volna a hangját. Egy örökkévalóságig bámulták egymást. D' Annus meredten nézte a szörnyet. Garamy arca megfeszült, a szája körüli parányi mimikai izmok rángatóztak a feszültségtől.

Garamy ujjá az atomtorpedó indítógombján játszadozott.

A feszültség nőttön nőtt. Mintha egy örökkévalóságig bámult volna a szörnyeteg. De végül meglebbentek a hatalmas szárnyak. Talán az űr setét anyagát kavarta azokkal a hatalmas szárnyaival? A fej elmozdult oldal irányban. Az űrbéli szörnyeteg távolodni kezdett. Minden szárnyzuhintás gyorsította mozgását. Néhány perc múlva már túlhaladta a harmadik szökési sebességet és csak gyorsított, gyorsított. Hatalmas fátylas szárnyai az ismeretlen anyagféleségen tolták előre a hatalmas testet.

- Elhagyja a Naprendszer - közölte szenvtelenül King.
- Az ekliptikára 72 °fokos szöggel távolodik.
- Figyeljék meg uraim - D' Annus a Nuada kráter felé mutatott. - Ott a kráter közepén a központi csúcs. Ahonnan ez a rémálomba való szörny kirepült. Elképzelhetőnek tartom, a sima felszínű kráterekbe a szörny anyja petéket rakott, ahol pedig már létezik a központi csúcs, ott kikeltek már az utódok és elrepültek. Éppen kirepülésük hatására keletkeznek a kráterek központi hegységei. Tehát vannak becsapódásos, vagyis külső, azután kitöréses, vagyis belső eredetű kráterek, továbbá ezek a titokzatos lények által létrehozott kör alakú medencék. Mit szóltok az elméletemhez?
- Túlteng a fantáziád - mondta Kalpag, - de ezekhez képest - intett a tovatűnő szárnyas skorpió után - azt hiszem, nem vagy képes megdöbbeneni. Bár, ha meggondolom, átvizsgálatnám az összes központi hegy nélküli krátert.

- Uraim! - Garamy körbe nézett emberein. - Sok kérdés és javaslat merült fel a jelenlegi eseményekkel kapcsolatban. Csak egyet emelek ki: milyen biológiai szövetekből épül fel ez a gyilkos lény? De most nincs időnk ezeket a roppant fontos dolgokat megbeszélni. Az a leglényegesebb kérdés, hová repül ez a rettenet, ez az apokaliptikus szörny. Azért, hogy ezt megtudjuk, készek engem követni? - kérdő tekintettel vizsgálta az úrhajósokat.

- Aki akar, kiszállhat, csak gyorsan jelentkezzen. Itt vannak a Kallisztó bányavárosai a közelben. Nagyon veszélyes vállalkozásra indulunk.

Senki sem mozdult.

- Rendben! - Garamy arcán megenyhült a vad kifejezés. Sőt, mintha mosolyféleség suhant volna át a szája szögletén.

- Parancsnokhelyettes úr! Kérem, gyorsítsa az úrhajót. Követjük azt a lényt. Minek is neveztük?

- Szárnyas skorpiónak, uram.

- Azt a szárnyas skorpiót.

PLÚTÓ

EGYEDÜL A PLÚTÓN

I.

A páncélüvegű ablakon át Steven Erdei kinézett az éles szegélyű sziklával tagolt fekete tájra. A Plútó felszínén barangolt szemével. John Holm lassan közeledő szkafanderes alakja apró pontnak tűnt a távolban. A szkafander néhány fényforrása megmutatta Holm mozgásának irányát a sötét háttérben.

Steven Erdei nem tudta, érzéksalódás, vagy csak idegi fáradtság tört-e rá, de odakint minden annyira térhatásúnak, kontrasztosnak, erősen háromdimenziósnek látszott. A nagy teljesítményű fényszórók tapintható közelségbe hozták a távoli fekete sziklákat, amelyek között a fény és az árnyék különös, bizarr formákat, képzelet szülte szellemalakokat jelenített meg. Amint John Holm közeledett a Főépülethez, mögötte, a háttérben mintha megmozdult volna valami. Nem lehetett látni pontosan, mi volt a mozgás okozója vagy tárgya. Alig érzékelhető fényvillanás lobbant a háttérben. Steven Erdei a szemét meresztette. Talán elmozdult az egész űrháttér? Vagy a bolygó mozdult meg? Nem, ez lehetetlen. A Főépület sem mozoghat. De akkor mi volt ez a furcsa jelenség? Mégis érzéksalódás? Steven Erdei nem tudta megállapítani a fényvillanás okát.

- Na, ezt is be kell jegyeznem az eseménynaplóba - mondotta önmagának.

Összehúzta szemét, úgy figyelte az ablakban látható csontfekete háttérret. Hosszasan, részletesen vizsgálta a tájat. Vad idegenség sugárzott a Plútó fekete égboltjáról, az élesen szikrázó csillagtengerről, a Plútó felszínének élettelen sötétségéből.

A Plútó a szervesetlen és szervezetlen természet és a fagy birodalma. Égboltja viszont a Naprendszer egyik legfényesebb látványosságát nyújtja, a Tejút aranyezüst szalagját és a nyílt űr pompás panorámáját. Néha turisták is érkeztek a Plútóra, akik néhány nap múlva távoztak, de közben megzavarták a munkarendet, ami miatt Erdei haragudott, de élményekben jelentősen gazdagodtak, ami miatt Erdei elviselte őket. Vigyék csak híret az itteni csodáknak, gondolta, mert a csodák, ha nem ismerik őket, nem is igazi csodák.

Erdei aranybarna szemét, mint már annyiszor, most is megigézte a plútói égbolt látványa. A Plútóról a Tejút és a Világegyetem sokkal jobban látható, mint a Naprendszer belső területeiről. Ezt csak az tudja, aki személyesen is megtapasztalta a Plútóról való vizsgálódást.

A Nap a fekete égbolton csak egy különösen fényes csillag volt, a legfényesebb csillag, távoli otthonának csillogó gyémántja. Tulajdonképpen ez a távoli fénypont, vagyis csillag, alig különbözött az égbolt többi ragyogó csillagától, amelyek tízezrével díszítették a sötét eget. A Nap csak egy volt a sok közül, mert olyan messze volt, de a fénye érezhetően fényesebb volt, mint a többi csillag fénye. Jóval élesebb. Az Állomás lakói feltűnően sokszor nézték a mélységes világúri csendben, ha éppen nem volt fontosabb dolguk, vagy éppen nem voltak ügyeletben. A Nap a hazát jelentette.

Óh, Nap! Te drága csillag! Minden földi élet szülőanyja, életetője és gondviselője! Vagy férfias vonások a te legfőbb jellemzőid? Erdei elgondolkodva nézte a távoli csillagot. Az ősi korok emberei sok mindent megértettek a valóságból, ami miatt istenként tisztelték, templomokban imádták a fényes, életteremtő Napot. Egyiptomban, Peruban és számtalanul sok más helyen. Egyes területeken államvallás színtjére emelték a napvallást, a Nap imádatát.

Steven Erdei megkísérelte tovább élesíteni a képet. Szerette volna megállapítani, hol van a Föld. A Nap erős sugarai elnyomták a bolygók gyenge fényét, de színszűrőkkel könnyen kimutathatta, hol vannak a Nap kísérői. A zöldeskék bolygó halovány, remegő és távoli pislákolása csakhamar feltűnt a Nap mellett. Erdei haza vágyott, a Földre, a távoli anyabolygóra. De tudta, még helyt kell állni. Nehéz napok várnak még rá és társaira a váltás megérkeztéig, az otthon viszontlátásáig.

Már nagyon szeretett volna megfürödni valamelyik földi hűsvízű tóban vagy lassú folyóban, de megtenné akár egy városi strand is, vagy melegvízű tengerpart, csak ne mindig, két év óta állandóan, ebben az ultraviola sugáráradatban kelljen zuhanyoznia. A Balaton, az igen. Olyan finom a vize, mint a selyem.

Erdei lassacskán álmodozni kezdett. Nagy volt a csend. Sebes, dübörgő szél által hajtott nehéz esőfelhőket látott, zuhogó esőcseppek kopogását hallgatta. Képzletben a Földön járt, emberek között, és tökéletesen jól érezte magát újra otthon. Hirtelen kiszakadt az álmoképekből. Mi ez? Látomásokkal akarnak behálózni? Steven Erdei rendkívül gyakorlatias és józan ember volt, ha nem ilyen lett volna, sosem kerülhetett volna a Plútóra.

- Meg akarnak babonázni? - kérdezte magától. - De ki?

II.

Az égbolton ragyogó különleges drágakő, a Naprendszer központi csillaga, váratlanul csúfolódva villogni kezdett.

- Mi ez? - riadt meg egy pillanatra. - A távoli Nap?

Ilyen nagy távolságból sugarai sem életet, sem világosságot, sem meleget nem adtak. Minden élet szülőanyja? Itt, ahol Egyiptom és Peru csodái sem jelennek meg, minden fekete, a szárnyas napkorong képze is elhalványul a fekete homályban, itt, a Naprendszer külső végbástyáján a Nap csak egy közönséges, hideg, bár nagyon fényes csillag.

Na de milyen magyarázatot tudsz adni Erdei, a távoli képek rezgésére? A villanásokra? Ne fantáziálj, kapd magad össze. Valami nagy dolog készülődik. Talán a hosszú elzártság tenné a képzelődést? Két évet a Plútón eltölteni nem akármilyen. Az egybefolyó szolgálatok végeláthatatlan sora kikezdik az ember állóképességét és idegeit. Ha esetleg idegkimerültség, idegösszeroppanás kerülgetne, azt már kimutatták volna az egészségügyi tesztek. Eddig nem volt semmi bajom, nem is lehetek beteg.

A rádiótelefonból Holm szólalt meg váratlanul.

- Helló, Steven! Főztél egy jó feketekávét? Hamarosan végzek a kinti munkával és jól jönne egy forró fekete.
- Mi a helyzet odakint, John? Nem tapasztál semmi rendkívüli dolgot? Valamilyen feltűnő, első pillantásra hihetetlen jelenséget?

- Ördögöd van, Steven! Honnan tudtad, hogy mire kérdezz rá? Képzeld, bedöglött a neutrínó számláló berendezés. Eddig óránként négy-öt neutrínót észlelt, most pedig hetvenhétet! Mit szólsz hozzá? De hogyan fogjuk kijavítani?
- Több, mint gyanús, öregfiú! - mondta Erdei. - A legjobb az lenne, ha mindent ott hagynál és azonnal bejönnél. Ide, a páncélzat alá. De sürgősen, olyan gyorsan, ahogy csak kapkodni tudod a lábad!
- Micsoda? - méltatlankodott John Holm. - Azt kéred, hagyjam itt a munkám? Még van egy kis elvégzendő feladatom, aztán bemegyek az Állomás biztonságába.
- Figyelj csak ide, John! Gyere be a páncélzat alá, de azonnal. Esetleg feketekávét is kaphatsz, csak indulj már, amilyen gyorsan csak tudsz. A műszerek rendkívüli helyzetet jeleznek.
- Mi ütött beléd, Steven? Történt talán valami?
- Lehet. Ne törődj vele. De tényleg ennyire nehézfejű vagy, ha azt mondom, azonnal gyere be a páncélzat alá? Az égbolt villózik, egyes műszerek új kozmoszi környezetet jeleznek. De indulj már, kérlek!

John Holm tovább botorkált odakint, a Plútó jeges felszínén, ellenőrizte a műszereket, feljegyzéseket készített és nem ment be az Állomásra.

Erdei az eget bámulta a páncélablakon keresztül. Feljött a Plútó egére a Charon, a Plútó ikertestvére, mellékbolygója, óriási holdja. Szürke tányérja látható sebességgel száguldott a csillagok között. A két égitest közti távolság 38.000 km volt, ami miatt mindkét planéta nagyobbak látszott a másiktól, mint a Föld és Hold esetében ezt megszoktuk.

A szürke Charonon túl a sárgásbarna Nix és a vörös Hydra keringett, még messzebb a Kerberusz és a Sztyx, a Plútó két távolabbi holdja.

A Kerberusz és a Sztyx messzebb keringett, alig lehetett észlelni őket. A Kerberuszon két társuk dolgozott, Nick Nicholls és Alberto Pallottino. Ketten tartózkodtak a Charonon is, Zoltan Hannich és Jurij Morozov, míg a Sas Kettesen, egy űrrepülőn Victor Paál és Ernest Lindh, éppen közeledett a Plútóhoz. Steven Erdei a Charont követte tekintetével.

Kegyetlen, ezüstösen szürke hold. Megőrjíti az embert, ha túl sokáig bámulja. Néma, mint a fekete űr, vagy majdnem annyira néma. Mert van légköre, igaz, nagyon ritka, amelyben hangok terjedhetnek. Ugyan mit tudhat a Charon, amiért érdemes faggatni? Itt hagylak én, Charon, itt hagylak, gondolta Steven Erdei. Megyek vissza a gyönyörű Földre.

- Még húsz nap, és vége a szolgálatnak! - Erdei riadva vette észre, hogy hangosan magában beszél. Ilyesmit még nem csinált soha.
- Mit mondtál? - érdeklődött Holm odakintről.
- Semmi, csak hangosan gondolkodtam. Mintha mondtam volna már, hogy azonnal gyere be az Állomásra? De azonnal! Vagy meghalsz, te ökör. Mondtam, vagy nem?
- De miért? - kérdezett vissza John Holm.
- Mert azt mondtam! Képtelen vagy felfogni? Valami nagyon zavaros és ismeretlen dolog zajlik az égbolton! Nem tudom, mi az pontosan, de nagyon félelmetes. A neutrínók úgy özönlenek, mint egy vízesés vize. Mintha világosabb lenne a Plútó ege, úgy érzem, de ezt a műszerek is megerősítik. Valami előzőnli a Plútó egét.
- Valóban? - Holm körbe nézett. - Nem látok semmi különöset. Csak képzelődsz, Erdei. Kérdezd meg a Sas Kettőt, ők látnak e valamilyen rendkívüli világosságot? Most bemegyek a Védelmi Központba, megnézem az adatokat és a gépeket. Egy kis ideig nem tudunk kommunikálni.
- Rendben, John, csak végezd a dolgod - Steven Erdei magára maradt. Ő is kedvelte Victor Paált, akit mindenki kedvelt.

Ő volt az, aki személyes szuggeszciójával képes volt egybetartani a nyolctagú plútói kutató személyzetet. Lassan vége felé közeledett a két éves plútói szolgálat, a legénység tagjai között nem alakult ki túlzott feszültség. Ezt Victor Paálnak köszönhették, aki minden összetűzést feloldott, nem maradt harag a fiúkban az összezördülések után. Kitűnő pszichológus volt, azt meg kell hagyni. Az Árész űrhajó már közeledett, túljutott a Neptunusz átlagos keringési síkján, nemsokára megérkezik. Steven Erdei hívni kezdte a Sas Kettőt.

- Ki az, mi az, vagy úgy - szólalt meg Victor Paál, idézve egy híres versből. - Te vagy az, Erdei?
- Itt Erdei. Aggódom értetek. Mintha enyhén fényesebb lenne az égboltozat. Neutrínó áradat tört ránk. Ti nem észleltetek semmit? Azonnal le kellene szállnotok.
- Ugyan, Steven, ne izgulj! Idefenn minden a legnagyobb rendben. Semmilyen fényesedést nem észleltünk. És milyen neutrínó áradatról beszélsz?
- Ahogy mondtam. Óriási áradat közeledik. Vagy már itt is van. Az ég mintha enyhén kivilágosodna, aztán elsötétülne.
- Várj egy pillanatra, Steven! Megkérdezem Linhet. Kattanás. Victor bizonyára Ernest Lindhet kérdezzeti. Steven Erdei feszülten várakozott. A páncélüvegű ablakon túl nem látta John Holmot. A Védelmi Központ agyával társaloghat a plútói mélyben. A Sas Kettő rövid idő múlva jelentkezett.
- Steven, itt vagy még? - érkezett a hívás.

Ez Lindh hangja, gondolta Erdei. - Helló, Ernie! Találatok valami különös jelenséget odafönn? Mert én igen.

- Meteoráram - közölte szenvtelen hangon Lindh. - Meteorraj a mélyűrből. Leginkább a Spica irányából közeledik olyan pályán, amely szinte teljesen kizárja a Naprendszerhez tartozását.

- Hallottál már ilyesmiről? Mert én még nem. Az ismert meteorrajok mind bolygóközi eredetűek, a Naprendszerből erednek. Mit szólsz hozzá? Érdekes jelenség, nem igaz?
- Megdöbbenő, Ernie fiú, megdöbbenő. Jobb lenne, ha azonnal leszállnátok és bejőnétek az Állomásra. Azt javaslom, sürgősen szálljatok le! - Erdei rosszat sejtett.
- Éppen ez az! - rikkantott Lindh. - Innen a magasból, ahol vagyunk, pompásan megfigyelhetjük ezt a rendkívülien ritka természeti tüneményt. Meteorraj a mélyűrből. Te talán kihagynád ezt az alkalmat?
- Én igen, és azonnal leszállnék, védelmet keresve. Valami pusztító áradat közeledik, ezt jelzik a neutrínók.
- Rendben van, Steven. Ha valamilyen veszélyt érzékelünk, azonnal leszállunk. Megnyugodtál? - kérdezte Ernest Lindh.
- Nem nyugodtam meg - Erdei szinte üvöltött. - Azonnal gyertek le, ha nem akartok meghalni!
- Majd leszállunk, ha szükséges - szólt közbe Victor Paál, majd kikapcsolta a rádiót.

Most hogyan tovább? Húsz nap múlva megérkezik az Árész úrhajó, hozza a váltást és ők visszatérnek a Földre. Addig azonban át kell élniük egy meteorraj támadását. A természet kivonta kardját az emberiség ellen. Legalább John Holm bejöhetne már a Főépületbe. Legalább nem lenne egyedül ezekben az órákban.

Erdi megnyomott egy gombot. Előtte a falon fényt kapott, majd kigyúlt egy monitor, rajta kékeszöld pont oszcillált gyors, szabályos mozgással. Holm szívének működését látta. A pont jobban ugrált, zaklatottabb volt, mint kellett volna. Tehát Holmot is nyugtalanítja valami. Vagy talán csak túlzottan izgalmas a sakkjátszmája, amelyet a Védelmi Központ számítógépével játszik?

III.

Végtelen, fekete mélyűr. Testem alkotórészei nagyjából egyenlő sebességgel száguldanak előre a térben, egyik csillagtól a másikig.

Nincs pihenést adó hely, nincs megnyugvás számomra ebben az egész irdatlanul nagy galaxisban. Itt minden ellenséges számomra, a csillagközi tér hidrogén atomjától, a legapróbb molekulájától a legnagyobb égitestekig, minden.

Ki menti meg Uzu-Reut? Uzu-Reu vagyok. Ősi értelem az univerzum születése idejéből. Vagy talán annak is előtte jöttem létre? Annak előtte jöttem létre?

Amikor ifjú voltam, a testemet alkotó részecskék száma még sok ezerszer több volt, mint ma. Tömegem is sokkal nagyobb volt. Értelmem alkotóereje teljében szőttem gondolataimat. Saját testemből alkottam meg azokat, azokat az eszközöket és energiákat, amelyekre szükségem volt. De testem szüntelenül sorvad, energiáim apadnak és nem találok megnyugvást. Nem találok értelemre, bárhol kutatok, keresek. Nem találok olyan értelemre, aki segíteni tudna hányattatott sorsomon. Hányattatott sorsomon. Néha ismétlem önmagam, mert kiterjedésem hatalmas, az egyes részek csak fáziskéséssel mondják ki központi akaratomat.

Duzu-Deu, aki utamra küldött a mi világunkból, azt mondta, addig ne menjek vissza, amíg értelemre nem találok.

De íme, előttem egy új csillagrendszer. Közepén szép aranysárga nappal. Súrolom a rendszer szélét, úgy irányítom röptömet. A rendszer szélén rengeteg égitestet találok. Át kell vizsgálnom mindegyiket, hátha találok valamilyen nyomot, ami értelmes lények jelenlétét igazolja.

Van ott egy planéta. Elégé kicsi. Sárgásbarna színű, legalább öt holddal. Olyan, mintha az idők előtti világból került volna ide. Ez a bolygó új reményt csillant fel bennem. Mert minden új bolygó új reményt csillant fel bennem.

IV..

A Plútó-2 állomás mindössze húsz négyzetméter területen helyezkedett el. Néhány megfigyelő teleszkóp, mintegy ötven fontos számláló és rögzítő berendezés és három nagy antenna alkotta a műszerparkot.

Az állomás lelke a P-2 nevű robotagy volt, egy nagy teljesítményű számítógép. Sosem aludt, sosem pihent, folyamatosan dolgozott. Regenerálódó telepeiről nyerte az energiát, állandóan készenlétben állt.

Pontosan észlelte azt a meteort is, amely a Gyík-tenger nevű térség Pikkelyvulkán nevű kiemelkedése felé tartott. Megfigyelte a becsapódást, lemérte a rengéshullámokat, észlelt és érzékelt, majd hamarosan nyilatkozatot tett közzé.

- Antianyag becsapódás a Pikkelyvulkánon! Riadó! Antianyag becsapódás a Pikkelyvulkánon! Riadó! - közölte folyamatosan, mert egy jó számítógép volt.

A Plútó-2 állomás riasztó szavára megbolydult a Naprendszer legkülső védelmi övezete. Idegen behatoló a Spica felől! Nem sok jót ígért a becsapódás a Pikkelyvulkán oldalában. Kiszakította a Pikkelyvulkán fél oldalát és a világűrbe röpítette.

Steven Erdei nyugtalanul járkált a páncélüvegű ablak oltalmában, fel és alá, s közben gondolkodott. Honnan jöhet ez a meteorraj? Talán az ismeretlen külső bolygók övezetéből? Amikor a rádiótelefon halk zenével hívást jelzett, összerezsent. Ki lehet az?

- Itt Jurij Morozov - jelentkezett a Charon Alfa. - Mi a helyzet nálatok az Állomáson? Hallom, riadót fűjt a Plútó Kettes.
- Erdei vagyok - válaszolt a hívott. - Nálunk minden rendben, úgy tűnik. Eddig antianyag még nem érte el a Naprendszer térségeit, remélhető, most sem lesz különösebb fennakadás. Bár, ha meggondolom, milyen nagy pusztítás érte a Pikkelyvulkánt, akkor nagy bajra kell számítani! A Plútó Kettes valóban antianyag riadót jelzett. Nálatok a Charonon mi a helyzet?

- Az előbb beszéltem a Kerberusszal. Nicholls azt állítja, hogy egészen óriási meteorraj közeledik a Plútó térsége felé. Ezért is hívlak elsősorban. Add tovább a tájékoztatásomat, és rejtőzködjetek el.
- Mi a csoda! Nicholls nem szokott tévedni. Azt javaslom, ti is bújjatok el. Menjetek az Alfa legmélyebb alagútjának legmélyebb pontjára. Már órák óta gyanítom, hogy valamilyen nagy támadást fogunk kapni a mélyürből. Valami olyasmit érzek, amit azelőtt még sosem. Nem is tudtam, hogy nekem ilyen megérzéseim is lehetnek.
- Érzed, vagy tudod?
- Először csak sejtés volt, ami egyre erősebben átalakult megérzéssé, a megérzés meg tudássá. A Plútó Kettes jelezte a baj okozóját. Az antianyagot.
- Csak nyugalom, Stevie. Most kikapcsolok, de majd hívlak még.

Morozov kilépett a vonalból. Biztosan dolga van. Közeledik a váltás, jön az Árész, hamarosan otthon lesznek mind a nyolcan. Csak ezt a meteorrajt éljük túl. Mert az érzései egyre erősödtek, amelyek szörnyűségeket jósoltak. Valami idegen tudat motoszkált néha az agyában. Mi lehet ez a tudati jelenség? Nem tudta, gőze sem volt róla. Felhívta a Sas Kettő ürrepülőgépet.

- Sas Kettő úrhajó? Gyertek le azonnal a bázisra. Addig gyertek le, amíg nem késő! Szemmel láthatóan kifényesedett az égbolt. Ezt pedig hatalmas mennyiségű idegen energia vagy antianyag okozhatja csak. A Pikkelyvulkán felét szétvitte egy antianyag becsapódás.
- Az utolsó szavakat már üvöltötte.

Victor Paál és Ernest Lindh két éves kutatási tapasztalataik összegzésére néhány napja egy Sztixre irányuló felderítő repülésre indultak. Körbe repülték a Sztixet, ezt a rejtélyes és érdekes, metán légkörű holdat, igyekeztek minél több tudományos adathoz jutni, azután száguldottak visszafelé.

A Sztix volt a Plútó legtávolabbi holdja. Nagyobb volt, mint a Charon, de messze keringett a Plútótól. A Plútó és a Charon alig 38.000 km távolságra volt egymástól, kettejük együttes vonzási ereje meghaladta a Sztixét.

A Nix és a Hydra csak 60 - 60 km átmérővel rendelkezett, a távolabbi Kerberosz nagyobb volt, míg a legnagyobb a metán légkörű Sztix volt. A Plútón túli Kuiper-övezetben rengeteg égitest keringett, köztük nem kevés bolygó nagyságú. A Sztixet rendkívüli tudományos rejtéllyé avatta metánlégköre, amelyet nitrogén vegyített, ez így együtt nagyon szokatlan jelenség egy ilyen kicsi és hideg égitesttel kapcsolatban.

Már közel jártak a Plútóhoz, a Sas Kettő talán már a bázis felett repült, csupán néhány percre az Állomás biztonságot adó páncélüveg ablakaitól.

- Jövünk Stevie, ne aggódj - szólalt meg Victor Paál.
- És ne üvölts ilyen felbőszülten, mert tönkre teszed a finom hallásomat - toldotta meg Ernest Lindh.
- Csak kaptunk egy kellemetlennek tűnő kíséretet - folytatta Paál.
 - Ha leráztuk, rögtön leszállunk.
- Milyen kíséretről beszélsz? Csak nem egy meteorrajról?
- Nem hinném, hogy meteorraj. A megtestesült félelem ez a kíséret. Mondhatnám kísértetnek is. De van vele egy hömpölygő ritka felhő, ezen ül a félelem. Tényleg megijedtünk tőle és nem tudjuk lerázni. Követi a Sas Kettőt Most játszunk vele egy kicsit, kitapasztalva, mire képes. Nem meteorok, az teljesen biztos, hanem ritka gázfelhő. Sas Kettő, szálljatok le!

De Victor Paál oda sem hederített, csak mondta a magáét.

- A meteoráramlások teljesen megszokott dolgok a Naprendszerben. Meghatározott időpontokban ellepik az űrnek bizonyos szegleteit, ha légkörbe ütköznek, tűneményes tűzijátékot produkálnak. Rendszeresen visszatérnek, újra és újra eljönnek, mint a Föld övezetében megjelenő Perseida, Cefeida, Cygnida és Aquarida rajok. Mindig augusztusban érik el a Földet, és mint hullócsillagok égnek el azok, amelyek becsapódnak a sűrű atmoszférába. A rajok egy része a külső űrből érkezik, onnan zuhan a Nap felé ...
- De mit akarsz ezzel mondani? - Erdei türelmetlenül közbevágott.
- Várj egy pillanatra - nyugtatta Victor Paál, majd folytatta.
 - Más rajok az óriás bolygók övezetében keletkeztek. A meteorok valójában üstökös vagy kisbolygó törmelékek, többnyire igen kicsinyek, de ha úgy alakul, rendkívül veszélyesek tudnak lenni. Ezért a Plútó Egy Állomást abszolút meteor biztosra építették. Annakidején, a tervezők számoltak a meteorokkal, és mint az űrben általában szokásos, tízszeres biztonsággal építették meg a falakat. Az Állomás mintegy négyszáz méter magas sziklaorom tövében rejtőzik, mélyen a kőzetekbe ágyazva. Továbbá ötszáz méter mélyre is lemehetsz, ha akarsz.
- Miért mondtad el most ezt nekem? - kérdezte meglepődve Erdei.
- Csak azért, mert arra gondoltam, így talán belátod, nincs veszély. Teljes biztonságban vagy. A minket üldöző felhő meg nem meteorokból áll, csak gázokból. Meg elég távol van, onnan nem árthat. Most dolgom van, közeledik ez a micsoda. Paál nem kapcsolta ki a rádiót.

Erdei egy ideig töprengett, mit tegyen, hogyan szóljon John Holmnak. Aztán eszébe jutott Sóskafej. Elkezdte keresni, három teremmel arrébb meg is találta.

- Sóskafej, figyelj ide! Hagyd abba, amit csinálsz és menj ki a Védelmi Központba. Ott megtalálod John Holmot. Megmondod neki, azonnal jöjjön be az Állomásra, mert riadó van. Indulj!

- Sóskafej lassú robot volt, a fejét rikító zöldre mázolták, innen kapta a nevét. - Nem vagyok Sóskafej - közölte, majd elindult végrehajtani a parancsot. Állandóan visszabeszélt, mert ezt a Sóskafej nevet valahogy nem fogadta el.

Kis idő múltával megszólalt Holm.

- Mi a helyzet, Stevie? Ide jött Sóskafej és azt állítja, riadó van.
- Riadó van, ez a helyzet. Gyere be az Állomásra.
- Riadó? A meteorok miatt? Máris megyek, csak előbb ló ugrik Cecil ötre. Na viszlát, öreg haver, ha elvonult a vihar, majd folytatjuk, most mennem kell - mondta Holm a számítógépnek, közben a háttérből beszűrődött Sóskafej zsörtölődése, miszerint ő nem Sóskafej.

Holm hamarosan feltűnt a jeges sziklák közt, mellette Sóskafej lépkedett. Amikor beérkeztek, Erdei a Sas Kettő hangjait figyelte, de nem lett tőle okosabb. Holm felé fordult.

- Teljesen szokatlan raj. Antianyagból áll. Egy kisebb kavics becsapódása is katasztrófát okozhat. A mélyürből jött, az ekliptika síkját majdnem merőlegesen szeli át - tájékoztatta Erdei Holmot.
- Nagyon érdekes. Odavagyok tőle - morogta Holm kelletlenül, közben kávé készített magának. - Nem csináltál feketekávé.
- Nem jöttél be időben.
- Jöttem, amikor Sóskafej szólt.
- Aztán itt van a sebességük kérdése. Figyelsz te rám egyáltalán?
- Miért, mi van azzal a sebességgel?

- A felhő részeinek a sebessége elképesztően nagy. De egyes igen kicsi részek sebessége eltérhet a többitől. Továbbá rendkívül kiegyensúlyozatlan az eloszlása. A ritka gázfelhőkben csomószerű sűrűsödések vannak. És az egész antianyagból áll. Jó lenne, ha folyamatosan informálnád a belső térségeket meg a Földet! Ez a felhő nem naprendszeri eredetű. De még csak nem is galaktika-béli.

Holm szkeptikusan felfelé meresztette a szemét: - Na és, ha nem a Galaktikából való? Akkor mi az ábra?

- Hát nem érted? Ez a felhő a Világegyetem keletkezésének idejéből való!
- Ezt azért bizonyítani is kellene - John Holm letette üres kávéscsészéjét és helyet foglalt a távközlő előtt. - Tételezzük fel, hogy valamilyen csillagászati objektumban keletkezett. Esetleg egy fekete lyukból került elő? Akkor nem kell ragaszkodnunk az extragalaktikus eredethez, nem igaz?
- Azt mondják, kezdetben, az ősrobbanás idején csak elektronok, ezek ellentétei, a pozitívan töltött pozitronok, meg különféle típusú neutrínók és fotonok voltak jelen. Ezek a részecskék szétsugárzódtak, majd tiszta energiából újra keletkeztek. Számukat a keletkezés és elmúlás egyensúlya határozta meg. Idővel a pozitronok majdnem eltűntek, kivesztek a világból. Volt még kevés pozitív töltésű proton és semleges neutron, amelyekből később hidrogén és hélium keletkezett. Ebből áll a világ. Erre most itt ez az antianyag felhő! - Erdei hümmögött egyet. - De te gyorsan értesítsd a Földet, meg az Árészt is. Belefuthatnak a rajba, és akkor nem tudom mi lesz velük. Meg velünk is. Ki visz haza bennünket a Földre?
- Van az Árészon védőpajzs meteorok ellen, meg nekünk is van. Csak semmi aggodalom! Túl sötéten látod a dolgokat.
 - Holm dolgozni kezdett a távközlővel.

Váratlanul, de jól érezhetően, megrendült a talaj. A rezgés egyértelműen becsapódást jelentett. Ezt mindketten megértették.

- Mi volt ez? - kérdezte Holm riadt hangon. - Ennyire érezni a becsapódást?
- Ennyire - vigyorodott el Erdei, látva Holm reakcióját. Egy kis elégtételt érzett társa eddigi flegmatikus viselkedése miatt.
- Vezérlő, mi történt? - kérdését a vezérlő számítógéphez intézte.
- Megsemmisült a Plútó Négyes kutató állomás. A Leguán-hegység oldalába volt építve. Helyén egy kráter keletkezett. A P-ötös kamerájával jó képet adhatok, ha kéri, uram - válaszolt szenvtelenül a gép.
- Add a képet, Vezérlő!

Megjelent a képernyőn a Leguán-hegység hármaskörből álló vidéke, közepén egy fekete kráterrel. Por és jégcszilánkok lebegtek a felszín felett, lassan úszva a bolygó vonzási terében. Az új kráter mély volt, peremén égett és olvadt törmelékből két körkörös sánc képződött.

- Telibe találta - álmélkodott Erdei. - Van ilyen véletlen? Ez a második nagy becsapódás, de ez teljesen megsemmisítette egyik fontos megfigyelő állomásunkat. Rendkívüli balszerencse. Szerinted létezik ilyesmi?
- Miért ne? Miért ne lehetne ilyen becsapódás? Véletlenül találta el az állomást. A pusztulást meg láthatod a saját szemeddel. - Holm idegessé vált. Csak meresztette a szemét a kráterre. Homlokán izzadság gyöngyözött. Láthatóan kezdett sokkos állapotba kerülni.

Erdei a Vezérlőhöz intézte szavait.

- Minden egységnek add ki a parancsot! Elsőfokú védelmi készség! Minden ajtót, kaput, nyílást lezárni. Csak a biztonsági összeköttetés vonalai üzemelhetnek. Megértetted?
- Megértettem - válaszolta a Vezérlő. - A feladat végrehajtását megkezdem.

A Plútó Egyes volt az Állomás. Hatalmas rendszer volt, amelynek felszíni kapuját, a bejárat körüli építményt nevezték Főépületnek. Steven Erdei arra gondolt, le kellene menni pár száz méter mélyre. Ehelyett a Sas Kettőt kereste.

- Sas Kettő!? Azonnal leszállni! Plútó Négy megsemmisült, a felhő közepe még meg sem érkezett. Hát nem értitek, milyen nagy veszélyben vagytok?
- Helló, Steven! Megkezdjük a leereszkedést. - Ez Victor Paál hangja, gondolta magában Erdei. - Bizonyára totális véletlen volt, hogy az a kóddarab olyan pontosan eltalálta Plútó Négyest. Innen fentről pontosan láttuk az eseményeket. Plútó Négy antennái szinte magukhoz vonzották a meteort. Eléggé ronda lett az a kráter.
- Gyertek le, Victor! - vágott közbe Erdei.
- Itt fenn kellene maradnunk. Azt hiszem, felbecsülhetetlen értékű megfigyelési anyagra tehetnénk szert. De megmondom, egy kicsit félünk is az antianyagtól - mondta szenvtelenül Victor Paál.
- Én meg azt hiszem, szabotáljátok az utasításaimat - kiabált dühöngve Erdei., de nem ért rá most veszekedni munkatársaival. Sürgette az idő. Tovább kapcsolt a Kerberuszra.

Alberto Pallottino szólalt meg a túloldalon, észrevehetően megörült Erdei hangjának.

- Komoly veszélyt sejtek én is - reagált Erdei ismertetésére.
- Sajnos, Nick kinn van a távcsőnél, adatokat próbál szerezni a rajról. Behívom és lemegyünk a Kerberusz tizedik szintjére. Az van a legmélyebbre építve. - Végezetül Charon Alfát hívta egy rövid beszélgetésre.

Zoltan Hannich és Jurij Morozov egyetértően nyilatkoztak Erdei érvelésére. Erdei majdnem könnyörögni kezdett:

- A jelenlegi helyzet már kicsúszott ellenőrzésünk alól. Az antianyag és normálanyag érintkezésekor olyan hatalmas energiák szabadulnak fel, amit jól érzékeltet a Leguán-hegység most keletkezett krátere. A Pikkely-vulkán felét meg egyszerűen lerobbantotta egy antianyag becsapódás. Értitek?
- Máskor is átéltünk már meteor betöréseket, Stevie - jegyezte meg Hannich.
- Ez tény. Csakhogy akkor tudtuk, mivel állunk szemben. Ismertük a meteorrajok legszükségesebb adatait. Szimulálni tudtuk a bekövetkezendő történéseket. Tisztáldozatot soha nem követeltek tőlünk az események. De most mintha mattot kaptunk volna! Ez az érzésem, ki kellett mondanom.
- Idegkimerültséged van - szólt közbe Morozov. - Elfáradtál a sorozatos megterheléstől. Nem gondolod?
- Nem gondolom. Láttam a fényfelvillanásokat a fekete égbolton. Volt bennük egy bonyolult ritmikusság. Mintha jelzések lettek volna. Éreztem egy idegen értelem kaparászását az agyamban...
- Na ez az! - kiáltott fel Hannich. - Végy be egy nyugtatót, biztosan jobban leszel!

Ebben a pillanatban a főképernyő elsötétült. A talaj hatalmasat dőndült, egészen a közelben borzalmasan erős becsapódás történt.

V.

Meg kell vizsgálnom ezt a bolygót. Meg kell vizsgálnom. Hideg, sárgásbarna felszín, csillogó, jeges páncélzat, barnás és fekete sziklák, anyagukban sok-sok vízzel. Van légköre, de milyen ritka! Halvány reményt ébreszt bennem. Mert engem csak a remény éltet. Csak a remény éltet.

Uzu-Reu repül a csillagok között. Egyiktől a másikig. Közben telik az idő. Nagyon sok idő. Hogyne csillanna fel a remény, ha bolygórendszer közelébe érek? Mert az űr kietlen némaságából ki tud erőt meríteni? Mert én nem.

Keresem a társaimat. Keresem a társaimat. Akik eltűntek előlem már nagyon-nagyon régen. Keresem az értelmet, hogy segítséget kérjek. Most eljött ismét a keresés ideje. A keresés ideje.

Közeledem a bolygóhoz. Öt holdat azonosítok. A legkülső akkora, mint a legbelső, de a legbelső mellett van egy másik nagy hold is. Meg kell vizsgálnom mind az ötöt. Hátha találok valamit. Mert nagyon érdekes biohullámokat érzékelek, de csak nagyon halványan.

Előre küldök egy Porcikát. Eltalálok vele egy kiszemelt vulkáncsúcsot. Magas vulkáncsúcs volt, de csak volt. Anyaga híg sárbazalt, vizes metánjég. Felfröccsent a tágas űrbe. Nagyon is tapintható ez a bolygó.

Meglátok egy fura szerkezetet. Szögletes, bonyolult minták, körívek, gömbszeletek. Csillogó anyag. Egy nagy hegység oldalában van. Porcikát küldök rá. Elemzem. Fémek tiszta állapotban. Üveg. Szilikátok. Szénszármazékok.

Ilyen nem létezik! Ujjongok. Talán valódi, igazi értelemre akadtam.

Keresem a többi hasonló szerkezetet. Fel kell tennem számukra kérdéseimet. A voltról, a vanról és a leszről. Nagyon kíváncsi vagyok, mit fognak válaszolni.

A hat égitestre hat Porcikát küldök. A Porcikák az én testem, de önálló akarattal bírnak. Öntörvényűek, de kötelesek beszámolni nekem. Keressenek fura szerkezeteket. Csapódjanak rájuk, az égetéssel eljárással állapítsák meg összetételüket, az adatokat továbbítsák hozzám.

Közben magam is közelebb nyomulok. Hangokat hallok a világűrben. Jeleket, értelmes jeleket. Megértik e kérdéseimet ezek a nehézkes, mozdulatlan, fém, üveg, közet lények. Nehézkesek? Inkább mozdulatlanok. És, ha megértik kérdéseimet, tudnak e válaszolni? Kérdéseim a világ keletkezéséről szólnak. A világ keletkezéséről szólnak. Istenről, életről értelemről. Tudnak e válaszolni kérdéseimre? Majd meglátjuk. Majd meglátjuk.

VI.

Erdei göcsörtösen szorította távbeszélőjét. Színes kép nincs, a képmező sötét. De a rádióhullámokat jól viszi az úr.

- Ha túléljük ezt a borzalmas időszakot, nem fogjuk egyhamar elfelejteni. Én, aki a tudomány végtelen hatalmát hirdetem mindig, most meghátrálok. Tudjátok miért? Mert láttam a Pikkelyvulkán pusztulását. És láttam a Leguán-hegység kráterének keletkezését. - Erdei nehezen vette a levegőt, annyira felindult érzelmileg. Megrendülése ellenére folytatta beszédét.
- Most akármit mondok, képtelenségnek hat számotokra. Azt hiszitek, képzelgek. Pedig a felhő kommunikálni szándékozik velünk. Nem örültem meg. Köszönöm a felém sugárzó együttérzést, fiúk. De húzódjatok bázisotok legmélyebb rejtekébe, ha túlélési esélyt akartok adni magatoknak. Magunknak. Sas Kettő, ti pedig ...

Hirtelen éktelen zaj nyomta el hangját. Zörgések, sistergések, csattanások, membránzörejek. Azután Hannich sípoló hangja hallatszott.

- Találatot kaptunk. Reng az egész Charon. Itt kucorgunk Charon Alfában, Charon Béta megsemmisült.
- Plútó Négynek volt meteorelhárító berendezése - nyögte Holm Erdei felé. - Egészen erős meteorpajzs - suttogetta maga elé.

Hannich odafönn a Charonon meghallotta Holm megjegyzését és hozzáfűzte a magáét: - A Charon Béta is rendelkezett meteorpajzzsal. Mégis eltűnt. Nincs többé.

Erre aztán döbbsent csend üledett a beszélgetőkre. Feszült két óra szaladt el úgy, hogy szinte észre sem vették.

Az automata állomások folyamatosan küldték vészjelzéseiket. Riadót sugároztak. A fekete égbolt lassan tényleg villogni kezdett. Antianyag ütközött normálanyag részecskékkal.

Bár a Plútó körüli világűr üres volt, mégsem teljesen anyagnélküli. Ez a nagyon kevés anyag elég volt ahhoz, hogy az égbolt halványan kivilágosodjon az antianyag áramlása hatására.

A felhő megérkezett.

VII.

Erdei Holmhoz fordult, aki a Föld irányába küldött fontos adatokat.

- Meg kellene javítani a képernyőt. Van valamilyen javaslatod?
- Szólj Sóskafejnek, hátha meg tudja javítani a rendszert. Én nem értek hozzá. Ha a becsapódó antianyag központi egységeket semmisített meg, akkor a képernyő nem fog feléledni. - Holm tovább folytatta munkáját.

Erdei utasította Sóskafejt, javítsa meg a kommunikációs rendszert.

Sóskafej rövid vita után beadta derekát és munkához látott. Neheztelően dűnnyögött magában, de folyamatosan javígtatta a vezetékeket. Egyszer csak befejezte a vezetékek távoli részei között a kutakodást és közölte:

- Uram, a vezetékek szétégtek, javíthatatlanok. Robotokat kellene hívni, hogy megjavítsák. A javítás után újra jó képet lehetne kapni az állomásokról.
- Rendicsek, Sóskafej. Felmentelek a kötelezettségeid alól. Tedd hasznossá magad, ahol jónak látod. Nagyszerű munkatárs vagy. Arra gondoltam, menj le az Állomás legalsó szintjére, ott sok hasznos dolgot művelhetsz - Erdei meg akarta menteni a robotot.
- Indulok, uram - mondta Sóskafej.
- Vezérlő, jól vagy? - kérdezte Steven Erdei.
- Vezérlő még él, csak félig bedöglött - érkezett a válasz. - Vezérlő megvakult és megsüketült. Vezérlő dolgozik, szeretne látni és hallani, láttatni és hallatni.

- Igyekezz Vezérlő - mormolta halkan Erdei, miközben az ablakon át a külvilágot nézte.

A hatalmasnak látszó Charon ott függött a fejük felett. Szürkés színű ikerbolygója volt a Plútónak. Felszínén főleg szürke, ezüstös és fekete kráterek látszottak, enyhén fehéresszürke foltokkal átítatva. Szemmel is láthatóan néha aranyos sziporkák jelentek meg rajta, amikor az antianyagfelhő részecskéi becsapódtak a felszínébe.

Úgy érezte, megfájdult a szeme az éles villanásoktól.

A Charon a napfelőli oldalán halványan derengett, a külső oldalán teljesen sötét volt. De a sötét oldalon is villanások látszottak. Az antianyag felhő ádáz támadásba kezdett. Vajon mi fog történni a társaikkal? Túlélík ezt az alattomos támadást, amely ellen semmivel nem tudnak védekezni? Erdei ezen töprengett, amint az élő képet nézte, amit a valóság nyújtott számára a páncélüveg mögött. Vagyis a kinti világtérben létező valóságot.

- Vezérlő jelentkezik - reccsent meg az Állomás Vezérlőjének hangja.
- Charon Béta elpusztult, de Charon Alfa még él. Nagy bajban van. A Kerberusz állomásai nem válaszolnak. Űrvédelmük megsemmisült, az űrhajósok nem válaszolnak. Hogyan tovább, uram?
- Nyugalom, Vezérlő, nyugalom - mondta Erdei száraz, megbicsakló hangon. - Nézz utána Sas Kettőnek, a kerberusziaknak és a Charon Alfa embereinek. Folyamatosan keresd őket. Biztosan csak ideiglenes probléma merült föl az információáramlásban. Talán megtudhatunk további adatokat róluk.
- Igen, Vezérlő továbbra is dolgozik.
- Jól van. Itt vagyok, ha segítségre szorulsz - mondta Erdei. - Azonnal értesíts, ha bármilyen változást tapasztalsz - aztán leült egy székbe, ahol egy kicsit ellazult. Nagyot sóhajtott, és felkészült az elmúlásra.

VIII.

Először csak egy narancsszínű lángcsóva jelent meg a fekete égen. Azután kivilágosodott az Energia Telep környéke, a sziklás felszín. Vibráló fehér és rózsaszín tüzeső szökött az égbolt felé. A becsapódás helyén mindig üreg, vagyis kráter képződik. Ez történt most is. A talaj megrendült, de nagyon. A talaj vergődött, felnyögtek a sziklák, a környék magas hegyei leomlottak.

- Becsapódást kapott az Energia Telep - közölte Erdei Holmmal. Az Energia Telep helyén egy kráter éktelenkedik, a kráter egy antianyag rész becsapódása útján keletkezett.
- Oda az Energia Központ - rebegte iszonyodva Holm. - Mindjárt mi is kapunk egy nagy találatot. Úgy foszlik szét a testünk a tűzben, hogy nem marad nyom sem utánunk! Még egy atom sem!

Erdei rá sem hederített Holm siránczó szövegére. Sas Kettőt próbálta hívni.

- Sas Kettő jelentkezz! - kérte kétségbeesetten.
- Sas Kettő nem válaszol - tájékoztatta őt Vezérlő. - A Főépület nincs jelenleg veszélyben.
- Merre van most Sas Kettő? - kérdezte Erdei.
- Leszállást kísérel meg az űrkikötőben - válaszolt a Vezérlő.

Valóban, az űrrepülőter felett a magasban megpillantotta az ereszkedő űrhajót. Lángcsóvát vetett ki időnként, ilyenkor úgy nézett ki, mintha egy csóvás kóbor üstökös táncolt volna a magasban. Közeledett a felszín felé, termete egyre növekedett. Hamarosan láthatóvá vált az űrhajó testén az orr is, ahol a két űrhajós foglalt helyet. Folyamatosan ereszkedett, végül leszállt az űrrepülőtéren. Sikertől.

Az égbolt halványan derengett. Hatalmas mennyiségű energia okozta ezt a halvány derengést. Apró fénylő csillag tört elő a derengő űr mélyéből.

- Egy meteor! - üvöltött fel Erdei.

A meteor kanyart írt le. Változtatta röppályáját, mintha a célt keresné, majd becsapódott a felszínbe. Pontosan ott, ahol az előbb a Sas Kettő leereszkedett.

- Védelmi Központ! - ordította Erdei. - Hát semmit nem vagy képes csinálni? Mi a fészkes fenének vagy ott?

Vakító fényoszlopok repültek az ég felé és a fekete égboltba martak. Sűrű anyagfelhő emelkedett fel a becsapódás helyéről, a felszínre fagyott gázok és jég megolvadva freccsentek a magasba a hő és a becsapódás ereje hatására. A Plútó Egy bázis környékén szinte nappali világosság lángolt. Megmozdult a talaj, a Főépület nyikorgott, a felszín morajlott.

- Végük van - suttogta Erdei tehetetlenül. - Nem lehet másként.
- Lassan alálibegtek a becsapódás által kivetett részecskék. A fényjelenségek megszűntek. Oszladozott a robbanás felhője.
- Hihetetlenül hangzik, de az antianyag meteor megkereste Sas Kettőt és telibe találta. Nem hinném, ha nem láttam volna. Érted ezt Holm? Fel tudod fogni? - Ránézett Holmra, aki teljesen kikészülve kucorgott a sarokban. - Szedd össze magad és menj le az alsó szintekre. Én most kimegyek és megnézem, mi történt a Sas Kettővel. Hátha él még egyikük. Segítenem kell.
- Ne menj ki, megölnek - vacogta Holm. - Érzem, ez egy gonosz meteorfelhő. Ránk vadászik, miránk, emberekre. Ne menj ki, mert megöl.
- Itt is megölhet - legyintett Erdei. Felöltötte szkafanderét. - Vezérlő! Teremts kapcsolatot a Charon Alfával és a Kerberusszal. Tudd meg, mi van velük.

Kilépett a szabadba. Nehézkesen botladozott az éles jég és kőzet sziklák között, de kitartóan haladt az ürrepülőtér felé. Emeletnyi kőtömböket kerülgetett és a frissen megolvadt és újra megfagyott törmelék szilánkjaitól óvakodva lépkedett előre. Apró villanásokat látott folyamatosan a fekete égen, mintha a meteorfelhő letapogatná az előtte lévő teret. Mintha bombazáporban haladna az ember, néma, dörej nélküli golyózáporban, szüntelenül viaskodva a leselkedő halállal.

Megtalálta a repülőgép roncsait. Megtalálta két társát is, felismerhetetlenségig összeroncsolódva. Victor Paál szakállas arcára ráfagyott a fájdalom. Ernest Lindh arccal előre dőlve guggolt, hátán borzalmas égési nyomok, bal csípőtájéka hiányzott. Meghaltak. Itt nincs mit tenni - mondta Erdei magának.

Visszafelé kezdett botorkálni. Ha időben leszállnak, nem szegik meg a fegyelmet ... , talán életben maradhattak volna. Talán.

Ekkor egy ívben haladó fénycsík, kikerülve a magas hegy védelmét, visszafelé ívelő röppályán az Állomásba csapódott. Megsemmisítő csapás volt Megrendült a talaj, nagy kőtömbök mozdultak ki helyükről. Az Állomás elpusztult.

Felocsúdva a dermedtségből, a Sas Egy űrhajó felé botorkált. Nincs Állomás. Nincs biztos menedék. Átrepülök a bolygó túloldalára, hátha jobban védett a túlsó félteke? Beült a Sas Egybe és repülni kezdett.

IX.

Én vagyok Uzu-Reu. Megnézem a két legkisebb égitestet. Mindkettő élettelen. A legkülső nagy is élettelen, de érdekes, bár ritka gázburka van. Tőle befelé, de a két kicsitől kifelé is találok egy gömböt. Furcsa dolgokat észlelek rajta. Lehallgatom az űr hangjait és Porcikákkal megvizsgálom a felszínét. Különös egységeket találok. Különös egységeket.

Sajnos, megsemmisülnek, miután hozzájuk érek porcikáimmal. De gyűjtöm az anyagot, analizálok és szintetizálok.

A két legbelső közül a kisebbiket kezdem vizsgálni. Az űrben üzenetek száguldanak, többet elfogok belőlük. Ezek bizony értelmes jelsorozatok. Majd szétvet az öröm. Rádöbbenek, itt hasonló tárgyakat találok, mint kívülről a másodikon. Akkor ezek az értelmesek tudnak a világűrben mozogni. Nagyszerű. Megvizsgálom a tárgyakat, de sajnos, ezek is elpusztulnak. Ez bizony sajnálatos. Ez bizony sajnálatos. Az égés alatt számtalan adathoz jutok.

A középső a legnagyobb égitest. Szintén találok rajta összetett tárgyakat, amelyek értelmet jeleznek. Némelyik mozog a világűrben.

Meg akarom vizsgálni, ezért több Porcikát is kiküldök az égitest felé. Kilőtt letapogató Porcikáimat megsemmisítik. Szent világűr! Uzu-Reu értelemre bukkant. De az értelem megsemmisül, ha meg akarom vizsgálni. Talán így védekezik? Talán ezzel a Porcika módszerrel ne vizsgálódjak, mert nem jutok semmire?

Ez a nagy gömb három Porcikámat égeti el sorban. Tudok anyagot szerezni és Porcikát készíteni, de akkor is meglepő. Védekeznek a kis vacakok. De én nem akarom bántani őket! A védekezés is az értelem bizonyítéka. Meg kell óvnom őket. Meg kell óvnom őket.

Látok egy űrbéli mozgó tárgyat. Menekül előlem. Leszáll, összekapcsolódik a belső legnagyobb égitesttel.

Megvizsgálom. A tárgy szétporlik szegény. Nagyon sajnálom, mert annyira érdekes felépítésű volt. Csak igen apró Porcikával értem hozzá, mégis elporladt.

Uzu-Reu, az ősrobbanás idejéből jövő irdatlanul nagy kiterjedésű, antianyagból álló részecskefelhő, rádöbrent végre, mivel került szembe.

- Értelmes lények. Értelmes lények - suhant az információ az egyik dúctól a másikig. - Értelemre leltem. Értelemre leltem. Van egy mozgó valami a felszínen. Nem merem letapogatni. Tartok tőle, ez is porrá válik. Nem nyúlok hozzá.

Most már nem tudok a röppályámon változtatni.

X.

Az Állomástól a Plútó Kettő irányába repült. A magasból jól rálátott a felszín domborzatára. Elhaladt a Plútó Három fölött, majd a Leguán-hegységhez ért. Szemügyre vette a krátert, amely a Plútó Négy helyén éktelenkedett. Nagy volt. A Sas Egy hamarosan a Plútó Ötöshöz szállította. Leereszkedett az állomás mellett és kilépett az űrhajóból. A közelben húzódott a Zöldkristály-szakadék. Arra gondolt, leül egy kicsit a szakadék szélére, és onnan figyeli az eget. Kétségtelen, ezen a féltéken az égbolt nem villódzott úgy, mint odaát. Egy kicsit nézelődött a szakadék peremén. Tudta, szörnyű pusztítás zajlik a világűrben, az antianyag normálanyaggal ütközik, és mindkettő megsemmisül.

Hirtelen észrevette a közeledő végzetet. Apró meteor száguldott felé a mélyfekete űrből. A rendkívül ritka Plútó-légkörben a meteor lilásan villogott, amint sebesen közeledett. Erdei a szakadékba menekült. Gyorsan ereszkedett lefelé a szakadék szikláiba kapaszkodva. Egy fészekszerű beugróhoz ért, amely előtt a szakadék felé nagy kiszögellés hegyesedett az üres térbe. Rálépett a sziklakiszögellésre, majd behúzódott az üregszerű mélyedésbe. A meteor világító szikraként közeledett. Világító pontnak látszott a fekete égen, mint egy világító bogár a trópusi éjszakában.

A mélyedésben ücsörögve várta a becsapódást. Meg volt róla győződve, a meteor tudja, hol rejtőzködik.

Amint várakozott, a szakadék szembeni oldalában halvány lumineszkáló fényt vett észre. Mi lehet az? A sejtelmes zöld fény villódzva ugrált, többszöröződött, ide-oda mozgott. Sok zöld dolog a szakadék mélye felé vonaglott, mások kihunytak és a szakadék falába olvadtak. Az egész jelenség nem tartott tovább tizenöt másodpercnél.

Ezután a szikla megmozdult. Apró, zölden foszforeszkáló, rezgő kis alaktalan valamik rohantak rá. Lehúzták az üregbe, tucatszám borították el szkafanderét. Hosszúkás, szürkén és zölden világító dolgok voltak, a kőből nőttek ki és a kőbe olvadtak bele.

Erdei várta a becsapódást. De a fénylő meteor kétszer körbe került a Zöldkristály-szakadékot a magasban, kétszer hosszában oda-vissza repült a szakadék mélyebb részeit, aztán elszállt a fekete űr felé. Nem történt becsapódás.

Erdei felült az üregben. A különös valamik visszahúzódtak róla. Ekkor tudatosult benne, a Plútó különleges bolygó, valamilyen életforma lakozik rajta. Eddig azt hitték, hideg, élettelen világ a Plútó, de most csoda történt. Hihetetlen dolog zajlott le az előbb. Hosszúkás, angolnaszerű lények, amelyek különös energia segítségével léteznek, testük átlátszó vagy olyan, mint a kő. Ezek mély szakadékokban élő szervezetek, amelyek kétségtelenül értelmesen cselekednek, ők a bolygó valódi lakói. Megmentették Erdeit az űrből érkező meteortól. Tudták, mit akarnak tenni, egységesen cselekedtek nagy tömegben. A meteor nem látta meg Erdeit, nem is csapódott be, hanem elszállt oda, ahonnan jött.

Ezzel azonban nem volt vége a különös és megmagyarázhatatlan jelenségeknek.

- Minden működő állomásnak - adta ki az utasítást Erdei. - Vegyék fel az összes jelenséget, amit érzékeltek. A meteorvihar elvonulása után a felvételeket elemezni fogjuk. Rögzítsétek a jelenségeket, bármilyen eszközzel.

Az égen öt, kötelékben repülő fénylő test közeledett. Erdei megigézve bámulta az égi jelenséget. Az öt részecske különböző formációkat hozott létre. Amikor a szakadék fölött repültek, bukfcencet vetettek, majd újra alakzatokat hoztak létre.

Ezután fényvillanások következtek. Különböző színek rétegződtek egymásra a fénykilövellésekben. A fényminták rendezettek voltak, egyik sorozatot követte a másik. Mintha kaleidoszkópba nézett volna. Gyönyörű, csodálatosan színes képek váltakoztak. Az öt részecskehez még öt másik részecske csatlakozott, az ábrák bonyolultabbak lettek. A Zöldkristály-szakadék fölötti fekete égbolton színorgia zajlott, geometriai minták alakultak és szűntek meg. Ez így ment egészen addig, amíg az utolsó részecskék is el nem távoztak a Plútó térségéből. Előbb öt, majd megint öt meteor távozott, az előadás befejeződött.

Az égbolt ismét mélyfekete volt, a felhő eltávozott. Visszatért a Tejút szokásos látványa, csillogó és lenyűgöző panorámája.

- Tudtam, tudtam, tudtam - mormolta maga elé Erdei. - De ki fogja ezt nekem elhinni? Remélhető, a felvételek jól sikerültek. Ha időben megjön az Árész, életben maradhatok. Van oxigén, élelem. A Védelmi Központ épségben maradt. Talán az Állomás alsó részei sem sérültek meg. Ott lapulhat Sóskafej, sok víz és élelem mellett. Ha ott nem tudok fűteni, átmehetek a Védelmi Központba, vagy az épségben maradt állomásokba. Életben kell maradnom, hogy elmondhassam az eseményeket. A Spica meteorfelhő viselkedését, meg a Zöldkristály-szakadék hihetetlen titkát.
- Egyedül maradtam tehát. Egyedül a Plútón, néhány robottal. Társaim halottak. Megölte őket a felhő. Engem is majdnem megölt, de nem talált rám. Elrejtettek a zölden fénylő sziklalények. Most csak várok és várok az Árészra, miközben bámulom azt a távoli, gyémántként ragyogó csillagot, amit Napnak neveznek.

XI.

Nem tudok a röppályámon változtatni. Nem tudok megállni. Repülök a távoli űr felé. Keresni fogok egy útba eső csillagot. Gravitációs terét felhasználva megperdülök, megfordulok és jövök vissza. Beszélni akarok ezzel a különös értelemmel. De még milyen különös értelemmel. Vissza fogok jönni. Hamarosan vissza fogok jönni. Készíték egy rakás Porcikát. Feltöltöm magam antianyaggal, mert a veszteségeim most is nagyok voltak. A nyílt űrben tudok antianyagot készíteni. Készíték is elegendő mennyiséget. Nagy jókedvem kerekedett.

Az idők kezdetétől fogva egyfolytában repülök. Rengeteg anyagot vesztettem. Keresem a társaimat, de nem találom. Sorvadok, egyre csak sorvadok. Magányosan élni nem a legjobb. Veszteségeimet nem szüntettem meg, testemet nem töltöttem fel. De most feltöltöm magam. Jövök vissza hamarosan.

De addig, búcsúzóul, mutatok ennek a különös értelemnek valami szépet. Lássá, én sem vagyok alacsonyrendű. Fogékony vagyok a művészetre. Azért, hogy emlékezzen rám. Mert sok időbe fog telni, amíg én ide visszatérek, és hogy el ne felejtsem, hogy el ne felejtsem!

Megdöböntő, de az értelmes lény elszökött előlem, helyette egy szakadékban zölden foszforeszkáló lényeket találtam. Ezek a zölden foszforeszkáló lények közvetlenül tudtak kommunikálni velem. Azt mondták, hagyjak fel a vizsgálatokkal, mert minden élőlényt megölök. Óh, sajnálom nagyon, sajnálom nagyon.

Üzentem, jövök majd vissza, jövök majd vissza. Milyen hatalmas szerencse! Két értelmes formát is találtam. Máris megüzenem Duzu-Deunak, mit találtam. Örvendezzen ő is.

XII.

Egyelőre senki sem tudta, hogy az antianyag meteorfelhő a Spicából huszonhétezer földi évnél megfelelő idő múlva, jelenlegi utazósebességével számolva, vissza fog térni a Naprendszerbe. Mert találkozni akar az ott talált értelemmel. Mindkét értelemmel.

Uzu-Reu évmilliárdok óta kutatott értelem után. Talán, hogy megsemmisítse? Vagy felvegye vele a kapcsolatot? Most végre megtalálta az értelmes lényeket.

Lehetséges, amikor Uzu-Reu visszatér, óvatosabban fog viselkedni. Óvatosabban fog észlelni és vizsgálni. Remélhető, hogy így lesz. Mert ha nem, akkor nagyon nehéz napok fognak várni a Föld nevű bolygó értelmes lényekre.

MÚLT

GILGAMES ÉS GARAMY

Garamy Nándor gondterhelten járkált meglehetősen szűk parancsnoki szobájában. Éppen az imént kapott az Admiraltástól egy rendkívül rövidnek minősíthető utasítást, amiben az állt, hogy időugrással menjen vissza Gilgames idejébe. Keresse meg a nagy királyt, és kérdezze meg tőle, mivel bénította le Kis város hatalmas hadseregét. Az akció titkos. Senki nem tudhat róla, a feladat végrehajtása után kizárólag az Admiraltásnak tartozik beszámolni az eredményekről. De a Vándorsólyom űrhajó, aminek Garamy a parancsnoka volt, nem az Admiraltás tulajdona, gondolta Garamy. Hanem az emberisége. Az Admiraltás és az emberiség közé mégsem lehetett egyenlőséget tenni, de nem is akart. Nagyon óvatosan kell ebben az ügyben eljárni, mert nem lehet tudni, az Admiraltás valóban az emberiség érdekeit szolgálja-e ebben az ügyben, vagy valamilyen másik hatalomét. Különbözik miért titkosítanak az akciót?

- King hadnagy, ide hozzám! - adta ki a parancsot.

Amikor King megjelent, Garamy gondterhelten bámult rá. Aztán feltette a fontos kérdést.

- Tudja ki az a Gilgames?

- Parancsnok úrnak jelentem, fogalmam sincs. Talán valamilyen disznó politikus?

King navigációs tiszt válaszan Garamy kicsit elgondolkodott. Tényleg, Gilgames is politikus volt, a maga módján. Elvégre a királyok és a félistenek is sokat politizálhattak, hogy megszerezzék, és utána megőrizték a hatalmat. Különbözik a harcosok könnyen fellázadhattak, ha nem kaptak elég koncot, mert a király túl emberségesen politizált.

- Egy király, és nekünk fel kell keresni őt a birodalmában. Kapja össze az embereit és készüljenek fel egy időugráásra. Először Krisztus előtt 3.600-ra megyünk, de ha ott nem találjuk Gilgamest, akkor keresgélnek fogjuk. Lassan jövünk visszafelé a mi korunk irányába, majd amikor Uruk városfalainak építését látjuk, akkor belőjük pontosan az időpontot. Remélem, megértette a feladatot?

- Természetesen, uram! - King szalutált, majd távozott.

Vajon élő személy volt valóban Gilgames? Miféle ember lehetett, hogy a híre sok évezreden keresztül is élő maradt? Hamarosan megtudjuk - gondolta Garamy kapitány.

Az időugrásra rövid időn belül felkészültek. Amikor King hadnagy jelentkezett, hogy kész a Vándorsólyom az időugrásra, Garamy kiadta a parancsot.

- Időugrást végrehajtani!

Az úrhajó sok évszázadot hasított át a téridőben, közben nagy sebességgel K.e. 3.600 felé közeledett. Amikor lassított az időben és a világúrból Mezopotámia fölé szálltak, akkor a felszínen láthatóvá váltak a települések. Mint a hangyabolyok, úgy sorakoztak egymás közelében, minden város közepén nagy hegy, szigkurat emelkedett.

- Rendkívül érdekes táj - mormogta Garamy, a városokat figyelve.
- Engem is lenyűgöz, uram - mondta King hadnagy.
- Nagyszerű. Akkor keressük meg a királyt.

Unug városfalai elkészültek. Óriási munka volt a falakat felépíteni. A lusta csőcselék nem akart dolgozni, ezért Gilgamesnek sok trükköt kellett bevetnie, hogy rábírja a lusta csőcseléket a munkára. Könnyebb lett volna őket levágni, de akkor kinek a számára épült volna fel a városfal?

A rablóhordák miatt kellettek a falak. A rablók elsősorban éjszaka támadtak, megölték az embereket, majd a zsákmányolt javakkal elmenekültek. Amikor reggel az őrség ráébredt a támadásra, már nem volt mit tenni. A rablók messze jártak.

Gilgames kifundálta a falak felépítését. A falakon keresztül semmilyen rablóhorda sem tudott áthatolni, ami miatt a város népe nyugodtan alhatott éjszaka.

De a falakat fel kellett építeni, rengeteg emberi munka árán. A falak álltak, a csőcselék morgolódása ellenére, az ellenség nem törhetett be egykönnyen.

Történt, hogy Kis város hatalmas ura, Agga, értesült az erősítési munkálatokról. Meglehetősen felháborodott, mivel úgy gondolta, Gilgames ellene építi a falakat, nem szándékozik Unug elismerni Kis elsőbbségét. Ezért elrendelte a hadsereg mozgósítását. A hadak lassan összegyűltek, Agga megindult Unug ellen.

Gilgames értesült Agga mozgósításáról, ezért ő maga is intézkedéseket tett a közeledő háború miatt. Éppen palotája tróntermében tanácskozott barátaival, amikor Szumuta, a ház őrsegének előjárója, izgatottan rohant be az ajtón. Gilgames biccentett, hogy mondja, mi gyötri a lelkét.

- Uram, valami rendkívüli történt - hajolt meg Gilgames előtt Szumuta.
- És mi az a rendkívüli? - kérdezte nyájasan Gilgames.
- Istenek szálltak le az égből, uram. Kinn vannak a főtéren. Valamilyen hatalmas égi hajóval érkeztek, ami csillog, és ajtó van rajta.
- Ez bizony érdekes hír. Gyertek barátaim, nézzük meg az isteneket!

Unug főtere hatalmas térség volt. Vásárokat tartottak rajta, továbbá az ünnepségek egy része is ott zajlott. A hadsereg ifjainak versenyeket rendeztek, és gyakran gyakorlatoztak a füves térségen. Most azonban egy csillogó égi hajó ücsörgött a tér közepén. A nép elbűjt a környező utcák házaiban, egyesek rémülten leskelődtek az égi hajó irányába.

Gilgames kilépett palotája ajtaján, amely egy kisebb térre nyílt. A kisebb tér egyik oldala nyitott volt, közvetlenül a főtérbe torkollott, a többi oldalon további paloták sorakoztak. Megpillantotta a hajót, szívét öröm szállta meg. Elindult a hajó felé.

Garamy kapitány a Vándorsólyom ajtajában állt, mintegy öt méterre a földtől. A lépcső a talajra vezetett, ő lépkedni kezdett lefelé, amint megpillantotta a közeledő előkelőségeket. Mert előkelőségek voltak, annyi bizonyos, amit a rajtuk csillogó arany ékszerek jeleztek. Az előkelők az úrhajó közelébe értek.

- Ki vagy idegen, aki az égből érkezél? - kérdezte az előkelőségek vezetője.
- Garamy kapitány vagyok. Azért jöttünk, hogy Gilgames királlyal találkozzunk, mert lenne néhány kérdésünk hozzá.
- Izdubár a nevem, de édesanyám, Ninszuna, valóban Gilnek, meg Gisnek szólít ma is. Pedig nem vagyok galambocska. - A közlésen Gilgames és a társai vidáman nevetni kezdtek, amit Garamy és a társai természetesen nem értettek. - De te honnan tudod titkos nevemet? És hol tanultál meg ilyen szépen beszélni a nyelvemen?
- Van egy fordítógép, az javítja ki a beszédemet. A titkos nevedet meg mindenki tudja a jövőben, mert mi onnan érkeztünk - mondta Garamy.

Gilgames elgondolkodott a dolgon. A többiek egymás között suttogtak, élénken megvitatva a hallottakat. Aztán a király ámulva megszólalt.

- Tehát a nevem fennmarad a jövőben?
- Mint nagy hős - válaszolt Garamy kapitány.
- De ti, akik a jövőből érkeztek, miért jöttetek hozzám? Most éppen nem érek rá, mert háborúra készülődök. Megtámadták a városomat, és meg kell védenem magam és az embereimet.
- Azért jöttünk, hogy megnézzük, hogyan véded meg magad Kis királyától és hadseregétől. Megengeded ezt nekünk?

- Mivel arra gondolok, hogy ti is segíteni fogtok a harcban, megengedem, hogy maradjatok. Gyertek velünk a palotámba. Adok egy lakomát a tiszteletetekre, közben beszélgetni fogunk. Hányan jöttök velem?
- Talán nyolcan, ha megengeded. Tudod Izdubár, engem megdöbbsent, hogy nem ijedtetek meg tőlünk. A hajónk, a Vándorsólyom, egészen félelmetes jelenség. Társaim közül többen azt hitték, majd isteneknek néztek bennünket, és a rémülettől a porba vetitek magatokat.
- De nem így történt. Mi ennek az oka? - Garamy kíváncsian várta a választ.
- Elég gyakran járnak erre látogatók a jövőből. Megszoktuk az égi hajók látványát. Azt pedig, hogy ti istenek lennétek, senki sem hiszi el. Ugyanis az isten én vagyok. - Majd látva az égből érkezettek megdöbbenését, sietve hozzátette: - Csak kétharmad részben, nem kell megijedni. Van bennem emberi rész is.

Hosszú asztalok mellett ültek az étkezés során. Sokan voltak. Gilgames ült a fő helyen, mellette Enkidu, másik oldalán Urnungal, a fia. A lakoma gondosan meg volt szervezve. Ceremóniamester jelentette be a fogásokat, dicsérte az étek tulajdonságait, megnevezte a szakácsokat. Hárfás dalnokok gyönyörű zenét játszottak, a felszolgálók lebegve suhantak az asztalok között, kecsesen hordozták terhüket, ami sosem volt nehéz.

A vendégek Garamy körül csoportosultak. Bode, King és Kalpag hadnagy mellett még Bikov, Szaparin, Anda és Schimmer eszegette az ételeket.

- Kiváló ez a leves - dicsérte Garamy kapitány a tájában illatozó étket.

Enkidu, akit Luhungának is neveztek, valamit odasúgott a mellette ülő királynak, majd kajánul elmosolyodott.

- Gyíkleves, répával és sáfránnyal dúsítva - közölte Gilgames.

Garamy kapitány megütközve tolta arrébb a tányérját, de a többi úrhajós kezében is megállt a kanál. A vendégek arcára kellemetlen undor ült.

- Csak vicceltem, barátaim, csak vicceltem. Tyúkhúsleves az a javából! Nem ismeritek fel a tyúkhúst? - Gilgames szeme csillogott, arca bocsánatkérően mosolygott. - Vannak, akik befalják a gyíkokat is, de mi nem. Ebből is látom, hogy rokonaim vagytok. Mellesleg a madarak a gyíkoktól származnak. Vagy nem?
- Bölcs király, megdöbbenesz tudásoddal - mondta Garamy kapitány.
 - A madarak tényleg a dinoszauruszoktól származnak. Melegvérűek.
- Meséljétek el, hogy találtatok ránk az idő tengerében - kérte Gilgames.

Garamy nem hitte volna, hogy az ősi korban ilyen értelmesek az emberek. Ezért nem is gondolt arra, hogy dajkamesével tájékoztatja félre vendéglátójukat.

- Meghatároztunk egy időpontot, ahol megjelentünk az időben. Attól az időponttól lassan haladva Unug falainak látványát kerestük. Azután kerestünk egy hadsereg vonulását, ami Kis városa felől Unug városa felé irányul. Amikor ezt megtaláltuk, már tudtuk, hogy közel járunk Unug, vagy Uruk, ostromának idejéhez. Így találtuk meg ezt az időpontot, amiben éppen jelenleg is vagyunk.

Gilgames csak bólintott. Az asztalokon minden aranyból volt. A kések, villák és kanalak csillogtak a terem szűrt fényében. A tálak és tányérok mellett díszes mívű serlegek és kupák sorakoztak az italok részére.

- Érdekes ez a villa - mondta Garamy kapitány.
- Aztán mitől érdekes - vonta fel szemöldökét Gilgames.
- Azt mondják a jövőben, hogy villa nem létezett régen.

- Tévednek, amit magad is láthatsz - válaszolt Gilgames.

Ekkor keménykötésű férfiak három sült kecskét hoztak be a tálalóasztalra, ahonnan a lányok arany tányérokba szeletelték a húst, mellé frissen illatozó búzakenyérből aranyló héjú szeleteket helyeztek, majd felszolgálták az asztalokra.

- A te neveid közül, Garamy kapitány, még mi fontos? - kérdezte Gilgames.
- A Nándor.

Ekkor Gilgames felállt asztalától, Garamy kapitányhoz sétált, aki szintén felállt, nem tudva, mi következik most. Gilgames megölelte Garamy kapitányt, kihirdetve, hogy az égből jöttek előljárója valóban az ő testvére, hercegi rangban. Nándor, aki nem Andor. Az étkezők, akiknek száma talán ezer fő lehetett, kivétel nélkül mind harcos, felállva tapsolt Gilgames bejelentésének. Amikor Gilgames visszament asztalához, Garamy megkóstolta a sült kecskét, amit finomnak talált.

A továbbiakban még sokféle ételt szolgáltak föl, köztük zöldségeket, gyümölcsöket és húsokat, majd az étkezés végén nagy marcipán figurák és torták érkeztek. A lakmározás közben Gilgames megkérdezte:

- Akkor ti milyen eszközzel fogtok nekünk segíteni az Agga elleni harcban?
- Semmilyenel. Tiltja a szabályzat, hogy beavatkozzunk a dolgok menetébe - válaszolta sajnálkozva Garamy kapitány.
- Azt a szabályzat nevű egyént nagyon szívesen megsanyargatnám - válaszolta erre Gilgames.
- A szabályzat lefektetett szabályok gyűjteménye, amitől tilos eltérni - sajnálkozott Garamy.
- Rendben - nyugtázta Gilgames. - Majd Enkidu, akit Luhungának is neveznek, leveri Kis seregeit, Agga királyt pedig lábaim elé veti. Így lesz Enkidu testvérem?

- Testvérem, holnap Aggát a lábaid elé vetem, seregeit szétkergetem - bólintott a szőrös harcos.

Miután kellemes sereket és borokat is fogyasztottak, Gilgames felállt fő helyéről, amire a többiek is felálltak. Kölcsonös üdvözlések után a harcosok tömege elvonult, a díszvendégeket pedig nyugvóhelyükre vezették.

- Bárdolatlanság volt megtagadni a segítséget a királytól - mondta Garamy a többieknek. - Valamiképpen illene honorálni a szívélyes vendéglátást.
- Kapitány, ne is törődjön vele. Gilgames nem szorul rá a segítségünkre, amit Enkidu, vagyis Luhunga, kifejezésre is juttatott. Aludjunk egyet, aztán holnap meglátjuk - magyarázta King, de Garamy mégis gondterhelten aludta át az éjszakát. Reggel viszont teljesen megdöbbenek a szükség elvégzésére kialakított vizes blokkok tisztaságán.

Unug, amely város nevét Uruknek is mondták, pirkadat idején felébredt. Az éjszakai őrség pihenni ment, a nappali őrség váltotta őket a falakon. A város hadserege is gyülekezni kezdett, vezérük Enkidu, a tisztekkel veszekedett. Parancsokat osztogatott, közelében Gilgames álldogált, jóváhagyva Enkidu intézkedéseit. Urnungal a város ifjainak csapatával foglalkozott. Gilgames ekkor fellépdelt egy emelvényre és széttárta karjait. A nagy tömeg elcsendesedett.

- Ti vének, mit tanácsoltok, Agga seregei ellen háborút kezdjünk, vagy hódoljunk meg?

A vének külön csoportban álltak. Egyikük, aki tekintélyes vezető lehetett, hangosan válaszolt.

- Hódoljunk meg Agga előtt. Vessük nyakunkat a porba, talán majd megkíméli életünket.

Gilgames rövid ideig hallgatott. Úgy tett, mintha megfontolná a vének vezetőjének javaslatát. Enkidu mérhetetlen haragot mutatott, egy hatalmas karddal fe-le csapkodott, mintha az ellenséggel harcolna. Gilgames újra felemelte karjait.

- Ti ifjak, gurusok, kurucok, mit tanácsoltok, Agga seregei előtt hajtsuk nyakunkat a porba, vagy harcoljunk ellenük?

Fia, Urnungal akart válaszolni, de az ifjak serege óriási tombolásba kezdett. Fegyvereiket rázták, előre rontottak soraikból a vének felé, dühük nem akart csillapodni. Végül Urnungal mégis megszólalt.

- Verjük le Agga seregeit. Vessük Agga nyakát a porba - kiáltotta. Közlése után az ifjak még jobban tombolni kezdtek, óhajtva a harcot.

Gilgames ezután a vendégeit a falakra vezette. A legalább 12 méter magas falakat tornyok erősítették. A falak belső oldalán deszkákból ácsolt feljárók álltak, amelyeken harcosok közlekedtek.

A falakon kívül nagy hadsereg alakulatait lehetett megfigyelni, amint körbe veszik a várost. Kis királya mozgósította több más város hadait is, amelyek uralkodói neki tartoztak engedelmisséggel. Elegendő csapata volt Unug bekerítésére. Agga csapatai lassan vonultak, egyik egység a másik után. Nehéz pajzsot hordoztak a katonák, fejükön sisakot viseltek, kezükben lándzsát és kardot vittek.

Gilgames unokája, Utulkalama vitte nagyapja parancsait az unugi haderőnek. Szőszke haja és kék szeme volt, lelkesen szaladgált Gilgames és Enkidu között, pedig a két vezér csak alig ötven méterre állt egymástól. Szükséges volt feladatot adni a kis unokának.

Gilgames intett a vendégeknek, hogy húzódjanak az egyik torony mögé, ő maga is csatlakozott hozzájuk. Endur nevű fegyverhordozóját küldte a falra, akit megfigyelhetett a felvonuló hadsereg. Emberei Endur parancsainak engedelmeskedve, egy szerkezetet vittek fel a falra. A szerkezet fémes csillogású tükörféle volt, amelyet faállványra szereltek. Amikor elkészültek, Gilgames intett egyik tisztjének, Girishurturrának, menjen követségbe Aggához, és kérdezze meg tőle, mit akar.

Girishurturra kísértált a kapun és Agga felé közeledett. Az ellenség harcosai durván földre lökték, és Aggához hurcolták. Agga, Kis királya, arcon vágta, majd megkérdezte, miért nem nyitják meg előtte a város kapuit. Girishurturra azt felelte:

- Gilgames, a királyom kérdezteti, mit akarsz Unug város falai alatt?

Agga a falakat vizsgálta. Meglátta Endurt, és megkérdezte Girishurturrát: - Az a harcos Gilgames, másként Izdubar, aki a falon áll amellet a fatákolmány mellett:

- Agga hatalmas úr, Enmebarageszi fia, Kis királya, az ott nem Gilgames, hanem Endur, magas rangú tiszt a hadseregéből. Ha az ott Gilgames lenne, akkor seregeid a porba omlának.

A válasz hallatán Girishurturrát ütni-verni kezdték, húsát tépték, amíg arcát végül elborította a vér. Ezt látva Gilgames kilépett a torony árnyékából. Intett Enkidunak, aki a közeli városkapunál állomásozott, meglehetősen hatalmas hadsereggel. A katonák fején bronz sisak csillogott, hatalmas pajzsokat emeltek maguk elé, a lándzsaerdő felettük szórta a fényt.

Agga megint megkérdezte a követet, ki az a városfalon, aki most jött elő egy torony árnyékából. Girishurtra a szemét meresztgette, kitörölve szeméből a vért, végül válaszolt.

- Gilgamest látom a falakon, az az ember ott a királyom.

Ebben a pillanatban, mielőtt Girishurturrát ismét verni kezdték volna, megdöndültek Unug harcidobjai. Kinyílt a városkapu, Enkidu kilépett a városon kívülre. Kezében kard, amit magasba emelt. Mögötte a kapuból kizúdultak, mint a megvadult folyam, Unug harcosainak tömegei. Rendezett tömbökben ömlöttek a mezőre az egységek. Előbb a hatalmas pajzsos, dárdás nehézfégyverzetű ezredek, azután az íjászok, a parittyások, majd a közelharc bajnokai, a kardos egységek. A nehéz harciszekerek csak ezután következtek, a szilaj lovak nyihogtak és prűszköltek, amint kimentek a síkra.

Úgy látszott, Unug hömpölygő hadserege szétzúzza Kis hadait, amelyeknek többsége amúgy is a város bekerítésével volt elfoglalva. Gilgames a faállvány mögé állt, valamit babrált a szerkezetben. A fényes kerek felületről fény villant, aminek hatására Kis hadseregének tömegei összeroskadva a talajra omoltak.

Kicsit mozgatta a kerek eszközt, más irányba állítva be fókuszát, majd ismét villanások következtek. Az ellenséges hadsereg egységei, egyik a másik után, hangtalanul terültek el a földön.

Enkidu rohama mindent elsöpört volna, ha lett volna ellenállás. De Kis harcosainak ezrei a földön elterülve, mozdulatlanul heverték. Enkidu parancsot adott az ellenség fegyvereinek elkobzására, majd a kisi katonák kezét és lábát is összekötözték. Azok a kisi egységek, amelyek a városfalak bekerítésével voltak megbízva, megkísérelték az ellenállást. De hamarosan feladták a harcot, megtudva Agga foglyul ejtését.

Az egész kisi hadsereg elveszett. Csak a legtávolabbi egységek, utászok, szakácsok vették nyakukba a lábukat, akik a menekülésben reménykedtek, hogy életüket megmentse a csata forratagából. De Gilgamesnek nem volt szándékában az ellenség lemészárlása. Inkább foglyokat ejtettek, mint halottakkal akarták volna betéríteni Unug falai előtt a síkságot.

Gilgames a közelében tartózkodó úrhajósokhoz szólt.

- Elégedettek vagytok a korszerű és emberséges hadviseléssel? Nem én támadtam meg Kist, hanem Kis támadta meg Unugot.

Garamy kapitány bólintással fejezte ki elégedettségét.

- Gilgames, valóban nagy király vagy. A levert ellenséget megkíméled, ami csak a legnagyobbak sajátja. Sok kegyetlen és aljas király a legyőzött ellenségét halomra gyilkolta, bűnös eszméktől vezérelve. De te nem ezt az utat követed.
- Aggát nem gyűlölöm, nem óhajtom halálát.
- Szép tőled. De minket mégis az a lencse érdekelne, amit mozgattál az előbb.

- Nándor, most van egy kis dolgom még, mert Enkidu testvéremet segítenem kell néhány jó tanáccsal, meg Aggával is van egy kis dolgom, de a csata végének elrendezése után beszélgethetünk égi kérdésekről. Addig szabadon járjatok-keljetek, vizsgálódjatok, amint az illik hozzátok.

Gilgames intésére néhány katona felragadta a faállványra szerelt tükrös lencsét, és sebesen elszaladtak vele a nagy paloták irányába.

Garamy kapitány és emberei kísérták a csataterre, szemrevételezték a bénult ellenséget, mindent megfigyeltek, hogy majd később összeállíthassák az események valódi menetét. Gilgames és vezérei rendkívül elfoglaltak voltak, nem tudtak rendelkezésükre állni, számtalan kérdésüket illetően.

Aggát maga Enkidu győzte le és vetette fogságba. Enkidu nehézpáncélosainak rohama elsöpörte a gyér ellenállást, amivel a kisi harcosok királyukat védték. Gilgames Aggára nem irányította rejtélyes sugarait, ezért a közvetlen környezetében lévőket nem taglózta le a titokzatos csapás. Katonáit azonban Enkidu hamar elsöpörte, legfőbb tisztjeit legyőzte. Agga nem adta meg magát, hanem kardot rántott.

Enkidu félelmetes gyorsasággal csapkodta Agga pajzsát. Arra is vigyázott, ne sebesítse meg Kis királyát. Egy váratlan gánccsal és pajzsának lökésével a földre taszította Aggát, majd gyors lépéssel lábát Agga karjára helyezte. Agga kezéből kihullott a kard, Enkidu intett harcosainak, hogy kötözzék meg a királyt. Várták Gilgames érkezését, de közben kiszabadították Girishurturrát, aki a kínzástól erősen vérzett.

Gilgames egy harci szekéren érkezett. Két pompás lovát királyi színei, a vörös és zöld díszítették, kocsijának hajtója Badtub, az egyik legjobb kocsis volt. Méltóságteljesen leszállt a harci szekérről, majd Enkidu felé közeledett.

- Enkidu testvérem, milyen hírekről tudsz beszámolni?

- Gilgames testvérem, elfogtam számodra ezt a királyt, aki a városodra tört és az ellenséges seregek vezére. Valami Aggának nevezi magát.

Gilgames úgy tett, mintha csodálkozna Enkidun, hogy nem ismeri Agga nevét.

- Enkidu testvérem, te nem ismered a híres Kis város királyának, Aggának a nevét? Nem is akarom elhinni!
- Pedig nem ismerem ezt a királyt. Követünket megverette, megtépte, megszaggatta, a követ megveretése nem királyhoz méltó. Talán tévedsz, Gilgames testvérem, ez az Agga nem is király, hanem valamilyen alsóbbrendű útonálló rabló.
- Nem, nem rabló. Király bizony, de rossz útra tért. Uralni akarja az egész Folyókőzt, minden várost le akar igázni, mindenkitől adót akar beszedni, hogy gazdagsága az egekig emelkedjen. De a szerencse forgandó, most vereséget szenvedett, tervei veszendőbe mentek.
- Tehát mégis király. Mit fogunk most csinálni vele? Remélem királyi jogaroddal bezúzod koponyáját!
- Nem is tudom. Megkérdezem Aggát.

Kis királya a talajon hevert. Gilgames kérdésére alig tudta felemelni a fejét.

- Kegyelmezz meg uram, Gilgames király - nyöszörögte Agga, akinek a hátán két harcos lábfeje tapodott.
- Nehogy megkegyelmezz neki Gilgames testvérem. Nézd meg, milyen alja módon megkínóztatta követünket, Girishurturrát. Felszakították a bőrét, csak úgy ömlik belőle a vér. Kékre-zöldre verték, épp csak csontját nem törték.

- Jól van Luhunga testvérem, megértem bosszúszomjadat. De ez a király, amikor északról a Folyókőbe érkeztem, befogadott. Táplált és tanított, királyi udvarában jó életem volt. Most a jótéteményt azzal háláljam meg, hogy bezúrom a fejét? Te is belátod, hogy nem lenne ez helyénvaló. Ezért sértetlenül elengedem Kis királyát. A seregét itt fogom, nem lesz annyi embere, amennyivel újra hadra kelhetne Unug ellen. Mit szólsz a tervemhez Luhunga testvérem?

Luhunga, vagyis Enkidu, egy darabig töprengett, azután így válaszolt:

- Egykori jótevődnek nem zúzhatod be a fejét, amit a magam részéről lelkesen ajánlottam. Belátom, meg kell kímélnünk Agga életét.
- Küldd őt haza, de adj mellé némi kíséretet, mert útközben ellenséges királyok, vagy közönséges rablók törhetnek rá, akik megölhetik. Akkor aztán nehezen moshatnád le magadról a szégyent, hogy egykori jótevődöt megölted, bár igaz, megvolt rá az okod. Ezért úgy gondolom, adj mellé csapatokat, aztán menjenek vereségük hírével Kisbe.
- Úgy lesz - mondta Gilgames.

Összeválogatott ezután egy csapatot az ellenséges foglyok közül. Megbízta őket, hogy Aggának legyenek a segítségére az úton, majd így szólt:

- Egykori segítségedet a fényes Utu előtt most meghálálom. Eredj utadra, de legközelebb jobban válogasd meg, kibe kötsz bele.

Aggát megmosdatták, tiszta ruhát adtak rá, majd elküldték az északi úton, ami Kis városa felé vezetett. Agga meghajolt, megköszönte a szabadságát, majd elindult az északnak vezető úton. Amikor a távolodó csapat utolsó embere is eltűnt a síkságon, Gilgames megjegyezte:

- Egyszer fenn, egyszer lenn. Mint a hinta, olyan az emberi sors is.

Luhunga csak dörmögött valamit, amit senki sem értett.

Garamy kapitány embereivel sétálgatott a városban. Egy egész gyerekhadsereg eredt a nyomukba, nagy sivalkodás közepette, míg nem egy tiszt el nem kergette a gyerekeket. A rejtély természetesen a tükrös lencse volt.

- Van valakinek valamilyen használható ötlete, hogy miféle fegyverrel bénította meg Gilgames a kisi hadsereget?

A többiek csak hallgattak. Egyikük sem akart megszólalni. Garamy kénytelen volt egyenként megkérdezni az űrhajósokat, mi a véleményük arról a lencséről. De így sem kapott értékelhető választ.

- Tehát Szaparin azt gondolja, hogy valamilyen hosszú hullámú fegyverrel van dolgunk.
- Schimmer viszont egészen ismeretlen fegyverre gyanakodik. Magam is tanácstalan vagyok, mert ne feledjük, Gilgames kétharmad részben isten. Fogalmunk sincs, kik az istenek, csak a nevüket ismerjük, mégpedig több ezer nevet. Kérdezzük meg Gilgamest?
- Kapitány úr, ez a legjobb út - javasolta Anda.

Amikor ismét megfelelő helyzetbe kerültek a királlyal, Garamy kapitány rátért a titokzatos fegyver kérdésre.

- Tájékoztatlán nagy király, hogy miféle sugarakkal terítetted le az ostromló hadsereget?

Gilgames Enkidura kacsintott, majd a palota tróntermében leült az egyik asztal mellé. Megvárta, amíg mindenki helyet foglal, majd egy nagy korsóból mindenki tölt ezüst kupájába a hűsítő italból. Amikor minden vendége kortyolt a finom italból, magyarázni kezdett.

- Vigyázatok a komisz kumisszal. Itatja magát ez a lótejből az ifjakkal készített hűsítő, de könnyen fejbe verheti az embert. A sugarakról pedig azt mondhatom, hogy a hipertér ismerete nélkül nem állíthatóak elő. Továbbá szükséges hozzá némi antianyag, ami az energiát szolgáltatja.

- De nagyon kell vele vigyázni, mert könnyen megölheti az embert. Megfelelő adagolás esetén csak kábít, de nagyobb fokozatra állítva már pusztít. Ezért nem ajánlom olyan embereknek, akik nem tudják kezelni megfelelően a lencsét, ami kivetíti a hipertér sugarait.

Gilgames előadását kis csend követte, végül Garamy kapitány szólalt meg.

- Lenyűgöző tudás áll a háttérben, amit Unug város technikai tudása nem adhat meg.
- A technológia az istenektől származik. Enkidu és én, szintén isteni ivadékok vagyunk, ezért az isteni technológiához könnyen hozzájuthatunk. Az istenek nagyon szeretik az embereket, de valamilyen oknál fogva hamarosan elhagyják a Mulmult.
- A Naprendszer - szólt Garamy kapitány.
- Igen, a Naprendszer. Valószínűleg messze mennek, és az sem biztos, hogy valaha visszajönnek a Földre. Ez a helyzet. A rendelkezésünkre bocsátott technológia egy ideig működik, de a működtető erő elfogyásával csak hulladékká válik.
- Ennél részletesebb leírást kaphatunk?
- Ennél részletesebb leírást nem kaphatok. A kábító fegyver működéséhez való leírást megadtam, ennél pontosabb felvilágosítást nem adhatok. Ha már a hipertér tulajdonságait jól ismeritek, akkor könnyű lesz a fegyver elkészítése. Csak egy kis töprengés szükséges, aztán máris kész a kábító fegyver.

Gilgames felhajtott egy kupa italt, befalt két sült hús darabot, majd zsebébe nyúlt, és egy kis kerek lencsét vett elő. Garamy felé nyújtotta.

- Egy kis ajándék az időutazóknak. A nagyobb lencse kicsinyített mása. Ha bajban vagy, akkor vedd a kezébe, és használd. Kicsit megnyomod itt, a felső részén, a hatást majd tapasztalhatod.

- De soha ne juttasd mások kezére, mert akkor nagyon megharagszom. Kizárólag neked adtam, másnak nem adhatod. Mindig legyen veled, ha nagy bajban vagy, gondolati parancsra is működik. Minden ellenségedet könnyen megöli. Vedd Gilgames ajándékát.

Garamy kapitány megköszönte a kis lencsét, bár nem tudta, mit kezdhetne vele. Nem adhatja át a kutatóknak, akkor meg minek neki?

- A kutatóknak sem adhatom át, vizsgálat céljára?
- Éppen most mondtam, hogy csakis kizárólag a tiéd. Ha más kezébe kerül, a lencse kikapcsolja magát, működésképtelenné válik. Egyél egy falatot ebből a tengeri halból - unszolta Garamy Gilgames.

Egy ideig még iszogattak, beszélgettek. A kumisz valóban komisz ital volt, mert néhányan eláztak tőle, bár az is igaz, borral és sörrel is locsolgatták torkukat.

A beszélgetés nagy győzelmi lakomába torkollott, aminek a végén a győztes hadsereg vezetői megölelgették az úrhajósokat, a búcsúzás címén még igyekeztek beléjük tölteni ételt, vagy italt.

Nagy barátságban végül elbúcsúztak Gilgamestől, Enkidutól és a ház népétől, majd a Vándorsólyomba tértek vissza aludni.

Másnap reggel a Vándorsólyom felemelkedett Unug város légterébe, majd belevágott az időtenger átszelésébe, hogy ismét otthon legyenek. Az admirális már nagyon várta őket.

Garamy kapitány összehívta embereit, mielőtt a bázisra szálltak volna.

- Uraim, az Admirális azt a parancsot adta, hogy titokban keressük fel Gilgamest, és titokban jelentsem az eredményt Gilgames fegyveréről. Ezt a körülményt felettébb gyanúsnak értékelem, ezért arra kérem az urakat, hogy az esetleges kikérdezéskor tudják azt, hogy mikor mit beszélnek. Nem adok utasítást semmire, csak azt kérem, hogy legyenek óvatosak. Köszönöm a megjelenést.

A Vándorsólyom tisztjeit nem ejtették a fejükre. Aki értett a szóból, tudta, miről van szó.

Garamy kapitányt személyesen hívták jelentéstételre. Az Admiralitáson Lebegyev admirális helyén egy Worg nevű admirális fogadta. Hosszan elbeszélgettek, de Garamy kapitány ügyesen kikerülte azokat a kérdéseket, amelyek Gilgames fegyverére irányultak. Gyakorlatilag semmi érdemlegeset nem mondott, Worg admirális a végén feldühödött és elküldte őt.

Garamy kapitány az Admiralitás palotájában sétált. Megkérdezte az egyik őrt álló katonát, hogy Worg admirális mióta oszt parancsokat. A katona azt mondta, hogy csak nem rég óta, az egyszerű katonák nem tudják, honnan került elő.

Winner admirális meghallgatta Garamy kapitányt, aki elmondta, hogy gyanúsak találja Worg admirálíst, mert titkosítja a parancsokat.

- De ki az a Worg admirális? Nem hallottam róla - tiltakozott Winner admirális.
- Akkor valamilyen ellenség behatolt az Admiralitásra, és kezdi magához vonni a hatalmat - jelentette ki Garamy kapitány.
- De ez lehetetlen, kapitány!
- Miért volna lehetetlen?
- A védelmünk...
- A védelmet kijátszották. Ha gondolja, akkor kövessen, és felderítjük az ellenséget. Jöjjön utánam.

Garamy kapitány és Winner admirális az Admiralitás épületében sétálgattak, Worg admirális irodája felé haladva. Garamy a zsebébe nyúlt, de nem vette elő a lencsét, hanem csak a működtető gombra helyezte ujját. Amikor beléptek Worg admirális irodájába, még négy magas rangú tisztet találtak ott, amint Worggal tárgyaltak.

Többen közülük fegyvert rántottak a belépőkre. Garamy megnyomta lencséjén a kis működtető gombot.

Az irodában lévő tisztekről lehámlott az álcázó felszín. Rovarszerű, barnás izmok és vázak tűntek elő, majd a csoport tagjai a szőnyegre omlottak.

- Itt az ellenség - mondta Garamy kapitány Winner admirálisnak. Winnerről kiderült, hogy valóban ember, de sokáig csak kapkodta a levegőt, szinte hápogott, mint egy kacsa.

Végül is Garamy kapitány hatalmas kitüntetésben részesült, a behatoló rovarszerűeket leleplezték, akik egy másik naprendszerből jöttek, de a lencse hatalma titokban maradt. Garamy kapitány hálásan gondolt Gilgames királyra, aki talán előre látta a rovarszerűek akcióját, ezért ajándékozta meg a félelmetes fegyverrel.

Az Admiralitás teljes személyzetét átfésülték, aminek a végén kiderült, hogy komoly támadást készítettek elő az emberiség ellen. Az ellenség bázisának felderítése ezután közügy lett, mert nem lehetett eltérni, hogy bármilyen idegenek veszélyeztessék az emberiséget. A Worg admirális által vezetett ellenség felszámolása gyorsan haladt, Garamy lencséjének köszönhetően. A mások alakját felvevő behatolók nem tudták mire vélni lelepleződésüket.

Garamy kapitány jelentése alapján megkezdődtek a kutatások Gilgames fegyvere után. De a lencsét, amint a király utasította, Garamy nem adta át, amire az összes úrhajósa is áldását adta. Mert a királyi beszélgetésen, ami győzelmi ünnepségre torkollott, jelen voltak a Vándorsólyom tisztjei is. Így az emberiség egy nagyon fontos védelmi, és támadó fegyvere titokban maradt, egyetlen esetleges ellenség sem volt képes számolni vele. Mert amit nem ismernek, az nem biztos, hogy nincs is.

SÁRKÁNYOK VÉGÓRÁJA

ROKRÓ SZERENCSEJE

A mezozoikum végóráján, két ezüstbarack fatörzs között ücsörögve, Rokró éles karmaival a haspikkelyei alá szorult piszkot kapargatta. Gondosan tisztogatta magát, a tisztaságra mindig sokat adott. Nagy busa dinoszaurusz fejével közben úgy bólogatott, mintha valami fontos dolgot tárgyalt volna meg önmagával, de legalábbis úgy, mint a közeli, széltől cibált őscikász sötétzöld lombja.

Rokró korántsem volt tisztában azzal, hogy a fenséges kréta korszak csakhamar véget ér. Hetven millió éve semmi baj nem volt a krétával, miért pont mostanában alakulnának rosszul a dolgok? Semmi nem utalt arra, hogy bármi rosszul alakulna, tehát akkor a kréta korszak sem vesz rossz véget, józan sárkány eszünk szerint.

Raadásul azt sem tudta, eléggé el nem ítéltető módon, hogy a Carnosaurusok evolúciója, mint ahogy a többi dinoszaurusz társaságé is, különös, roppantul fontos fordulatot vett a közelmúltban, mivel a test nagyságának terebélyesedése helyett az értelmi fejlődés tett szert előnyre az evolúciós nyomás szövevényes útvesztőjében. Az értelem kezdett felülkerekedni a nyers erőn.

Sajnálatos módon meg lehetünk győződve arról a szomorú tényről, hogy Rokró evolúciós megfigyeléseket egyáltalán nem folytatott. Eme szembeszökő hiányossága folytán nem tudhatta, a biped, mármint a két lábon járó, húsevők között néhány faj agyveleje igencsak megnagyobbodott, sőt, hüvelykujj-féle is kialakult mellső végtagjukon. Nem éppen a fákon ugrálás hatására, bár ki tudja? Rokró ezt az opponálható hüvelykujjat, sajnálatos módon, természetesnek, magától értetődőnek vette. Pedig a hüvelykujj opponálhatósága nem volt magától értetődő. Eme hiátusa később súlyos problémákhoz vezetett.

Az evolúciós fejlődés vad sodrában egy faj, mármint Rokró saját faja, rohamos tempóban messze elhagyta a többi vetélytársat, és az értelmes cselekedetek várának díszes kapuján átlépve bejutott a csodálatos építménybe. Értelmesnek lenni nagyon jó, de nagy terheket is jelent, mint amit a környezetvédelem is mutat.

Rokró eme fontos előzményekkel és evolúciós tényekkel távolról sem volt tisztában. De, ha tisztában lett volna, akkor sem törődött volna velük. Ugyanis elgondolkodva figyelt egy fűszál hegyén tornázó katicabogarat, és közben azon tépelődött, mi a fene üthetett Rihr mamába, saját anyjába, hogy annyira megvadulva neki támadt, amikor meg akarta enni azt a kis szemtelen és kibírhatatlan dugut. Aki a saját öcsikéje volt, valami Rukró névre hallgatott.

A szemtelen dugu úgy nyargalt előle, mint egy struccgyík. Visított az átkozott, amikor Rokró kitátotta rá a száját, de annyira harsogott, hogy egy fehér-fekete tarka prémes Pterodactylus ijedtében leesett a palmafáról. A kis bolond dugu rémületében fellármázta az egész törzset. Különben Rokró tényleg megette volna azt a nyomorult Rukró. Egy kicsit elgondolkodott a Rokró és a Rukró nevek hasonlóságán. Ha már nem ettem meg, jó lesz alvezérnek.

Rihr mama, aki terebélyes asszonyság volt, ráadásul Rokró saját anyja, mint egy fúria rontott rá, átkokat és szitkokat okádva, amiért étkezési célokra akarta felhasználni saját öcsikéjét.

- Te szégyentelen, te sárkányok söpredéke, te! Kikaparom a szemedet, ha bántod Csubukát, és nem takarodsz el mindjárt. Eredj vadászni, te lusta dög, ha zabálni akarsz. Kotródj, ne mondjam még egyszer!
- Na, de anya, éhes vagyok - mondta megzavarodva Rokró, és felhagyott Rukró üldözésével. - Azt hittem, a kis dugu ehető!
- Tévedtél, de nagyot, te buta gyík! - Rihr mama hangosan kántálni kezdett, amire az egész törzs odafigyelt. A többi hatalmas anya szeme kigúvadt. A futkározó duguk megálltak futkározás közben. Még a harcosok is felkapták a fejüket.
- Álmodtattak rám az égi hatalmas dinoszauruszok. Álmomban azt állították, aki a saját fajtáját megeszi, arra lecsapnak a túlvilág szellemei. Repülő démonok szívják be magukat a húsába, megrothasztják a beleit, nyálkássá teszik a bőrét és izmait, megpuhítják a csontjait. A démonok kiszívják az erejét, mint egy fűcsomó a szélben, úgy fog lengedezni a kintől. Rettenetes szenvedések által fog kimúlni mindenki, aki a saját fajtáját megeszi. Ez a dinoszaurusz istenek üzenete!

Rokró méltatlankodva eltűnődött a világ rejtélyes változásain. Ha valaki, márpedig ő aztán valaki, bekapott néhanapján egy kis kövér dugut, soha senki nem rosszallotta a törzsből. Ez volt a szokás, a lusta, nem eléggé fürge dugukat bekapták. A természet így akadályozta meg a faj elkorcsosulását és túlszaporodását. Ha sok a dugu, sok zsákmány kell táplálásukhoz.

A krokodilok népénél is ez volt a szokás. Öreg Krokó papa bármikor felfalt utódaiból akár kettőt is, sosem volt belőle nagy ribillió. Krokó mama védte kicsinyeit, ezért maradtak néhányan életben. Krokó mama fogai gyakran szaggatták cafrangosra a kicsinyeire támadó fajbéli társak páncélos bőrét. Krokóéknál már csak ez a szokás.

Mivé lesz így a világ? Mostanság démonokkal, szellemekkel, elementálokkal fenyegetőznek, elsősorban az anyák. Titkos szövetséget kötöttek egymással, és kezükbe kaparintották a törzs irányítását. Úgy látszik, a hatalom átvétele senkit sem zavart kezdetben, a létszám rohamosan növekedni kezdett. A harcosoknak rövidesen azt kellett tenni, amit az anyák tanácsa határozott.

Újabban a tojásokhoz sem lehet közel menni, mert azokból lesznek a duguk. Régebben sem lehetett közel menni a tojásokhoz, mert egyes anyák saját pimasz utódaikat is kettéharapták, ha úgy ítélték meg, hogy az utódnak a tojásokra fáj a foga. A duguból harcos sárkány lesz idővel, aki már nem ehető, mert harap. Visszaharap, ha valaki meg akarja enni, mert már neki is nagy fogai vannak.

Nem lehet már azt tenni, amihez éppen kedve van a sárkányfiának! Mindent szabályoznak az anyák, valamiféle rendet hoznak létre, ami nem ehető. Ez a bizonyos rend csak kóborol a levegőben. Az éjszaka különösen félelmetes. Szellemek, elementálok járnak a bozótosban, kisebb démonok ülnek a fák ágain, és szörnyek suhognak a levegőben. Mindenki retteg tőlük. Még a leghatalmasabb harcosok is visszahúzzák farkukat, fogait se nem csattogtatják, se nem kattogtatják. Az éjszaka eljövetelével a szellemek megszállják a törzs lakóhelye körüli növényeket, fákat, bokrokat.

Mindenkit figyelnek. Mindenki minden lépéséről tudnak, amit az anyák is hangoztatnak. Ami a törzsben történik, az a szellemek számára nyilvánvaló, nem lehet a történeteket eltagadni, letagadni. Ha valaki megenne egy dugut, annak vége. Jaj, rettenetesen büntetnek a szellemek.

Az a legrosszabb, hogy mindenki tudja, a szellemeknek és az anyáknak igaza van.

A minap is Mrahu, az a nagy marcangolt képű behemót óriás, aki mellesleg kiváló harcos és nagy vadász, de buta, mint a varánusz, csúnyán ráfizetett fennhéjázásáért. Túl sokat beszélt.

- Én nem félek a túlvilági hatalmaktól - hangoztatta botor bátorsággal.
- Nekem nem parancsolhat senki, mert én Mrahu vagyok, a legyőzhetetlen. Az anyák nekem nem parancsolnak, ellenben én parancsolok az anyáknak. Aki harcos, velem tart. A szellemektől sem félek, mert azokat az anyák találták ki, hogy a harcosokat riogassák és a saját, anyai hatalmukat megnöveljék. Annyit elfogadok, hogy a dugukat ne egye meg senki. De az anyák ne szóljanak bele a harcosok dolgába. A törzset a harcosok táplálják, nem az anyák. A harcosok a legerősebbek, ezért a harcosoknak kell vezetni a törzset, nem az anyáknak. A leggyengébb harcos is erősebb a legerősebb anyánál.
- Nahát akkor Mrahu, - mondták az anyák - ha te nem félsz semmitől, hozz nekünk friss Brachiosaurus húst a folyóról. Bizonyítsd be bátorságodat, ne csak a szád járjon feleslegesen!

Rokró jól tudta, apját egy Brachiosaurus ütötte agyon annakidején. A Brachiosaurusok igen nagyok, de még Mrahunál is butábbak, a varánuszokról nem is szólva. Ennek ellenére nagyokat rúgnak, és farkukkal nagyokat ütnek. Ha valakit eltalálnak, akkor annak a vadásznak vége, ezért nem jó vadászni rájuk.

Előre sejtette, mi fog történni Mrahuval. A törzs többi tagja is feszülten figyelte az eseményeket. Azt mindenki tudta, a hosszú karú óriások éjszaka jönnek ki a partra. Olyan hosszú a karjuk, hogy kargyíkoknak is nevezik egyesek. Általában mély mocsarakban tanyáznak, ahol az ilyen Mrahu-féléket egyszerűen, de biztosan agyoncsapják.

A parton kicsit esetlenebbül mozognak, de itt sem győzhetőek le könnyen. Rokró apja azt is elmesélte, hogy a kargyíkok, vagyis Brachiosaurusok, nagyon régen valóban óriások voltak. A mai kargyíkok csak gyenge utánzatai az őseiknek, de így is nagyon veszélyesek. Apját is ők ölték meg. Apját és a nagyapját is lecsapták, ezért rettenetesen veszélyesek.

Mrahu a sötétség beálltával mérgesen levonult a folyópartra. Már éjfél is elmúlt, amikorra életjelt adott magáról. Iszonyú rikoltozás hallatszott a folyó és a mocsarak felől.

- Démonok! A démonok! - üvöltötte Mrahu, hangjában annyi kinnal és fájdalommal, hogy Rokró ereiben is szinte megfagyott a vér. Vajon mi történhetett? Hukrú barátja unszolta, menjenek le a folyópartra, megnézni, mi történt, de Rokrónak nem akaródzott éjszaka barangolni.

A legyőzhetetlen Mrahu hajnal felé vergődött haza, amikor az a nagy sárga micsoda feljött az égre ontani a fényt. A harcos borzalmas állapotban volt. A farkáról szinte csontig hiányzott a hús, a bőre cafatokban lógott róla. Rengeteg vért vesztett, kicsit támolgott, de még eszméleténél volt.

- Rám döntöttek egy fatörzset a kargyíkok, vagy a démonok - hörögte elfúló hangon, - azután megtámadtak. Aprók voltak, de nagyon sokan támadtak. Éles fogaikkal elkezdték felfalni a húsomat. Majdnem belefulladtam az iszapba, az apró démonok meg csak jöttek, jöttek, én meg csak haraptam, haraptam. Csak haraptam, de nagyon sokan voltak. Kis halakra hasonlítottak, és ha nem tudok kiszabadulni a fatörzs alól, bizonytal elevenen felzabálnak. Átharapták a pikkelyeimet.

Rokró gyanította, hogy a halszerű démonok valójában fogas halak, vagyis pira anják voltak, de sejtését megtartotta magának. Mrahu megsérült, a vér szagára támadtak a fogas halak, akikből rengeteg úszkált a folyóban. A krokók megeszik őket, mert a fogas halak nem tudnak beleharapni a krokók páncélos bőrébe, viszont a krokók tömegesen falják fel a kis szörnyeket.

Mrahu hamarosan seblázat kapott, beteg lett, a repülő démonok a sebekbe férgeket hintettek. Heves lázban kínlódott egy ideig, de senki nem merészkedett a segítségére sietni, mert mindenki félt a démonoktól.

Az anyák kijelentették: pusztulnia kell.

Később aztán, szörnyű kínok között, kimúlt Mrahu. Testét a bozótba vonszolták, ahol a nagy harcos maradványait megették a hangyák. Néhány nap múlva csak a csontja villant át fehéren a zöld lombokon keresztül. Így múlik el a harcos dicsősége.

Rokró hosszasan töprengett a világ folyásán, amint a katicabogarat bámulta. A kis piros katicabogár közben nagy nehezen szárnyra kelt. Amikor elrugaszkodott a kis bogár, a növény levélszála megdőlt, majd utána rugalmasan felegyenesedett, visszalendült eredeti helyzetébe. Különös alakja van egy ilyen hegyes levélnek, ha alaposan meggondoljuk, töprengett Rokró. Hosszúkás és hegyes. Olyan, mint a tövisnek. Egy óriási tövisnek...

Ekkor néhány lépésre előtte a levegőben egy villogó csillag jelent meg. Lassan belehasított a térbe, egy nyílást vágva rajta. A nyílásban két furcsa lény bukkant fel. Kisebbek voltak, mint ő, de mégse merte megtámadni őket. Valami rossz sugárzás áradt felőlük. Ezek aztán igazi démonok!

Az egyik fura lény megmutatott egy gallyat. Lehántotta róla az oldalágakat, aztán egy kődarabbal hegyesre faragta az egyik végét. Végül a levegőben lévő nyílásban feltűnt egy kisebb dinoszaurusz. Éppen arra sétált, amerre a két démon volt. A démon a dinoszaurusz oldalába vágta a hegyes ágat, ami után a sétáló dinoszaurusz felborult. A két démon Rokró felé intett, azután a villogó csillag megmozdult és bezárta a nyílást. A sétáló dinoszaurusz eltűnt.

Rokró természetesen kíváncsi volt a levegőben lévő hasadékra, a hasadékban lévő két furcsa lényre nemkülönben, ezért gyorsan a hasadék helyéhez lépett. Megszaglászta a levegőt, amiben nagyon enyhe égenszagot érzett. Vajon honnan jöttek és hová tűntek a démonok? Visszaült gondolkodni egy kicsit.

De Rokró gyötörte az éhség, ezért úgy döntött, kikászálódik kedvenc pihenőhelyéről, a két ezüstbarackfa lombja alól, és élelem után néz. Jó lenne egy hatalmas húshegy, de a legrosszabb esetben megelégszik egy madárral. A bogarak, csigák, skorpiók csak végszükség esetén jöhetnek számításba.

Orra előtt két kis dugu kergetőzött, de rájuk sem pillantott. Pedig annyi volt a dugu az utóbbi időben, mint égen a csillag. Ehető hús, de tilos. Tabu! Na, de a Fűevők Népe, rajtuk nincs tilalom. Igaz, hogy erősek, némelyik vitézül harcol az életéért, de viszont rengeteg húsuk van. Megpróbál elkapni egyet!

Rokró nyitott szemmel járt a természetben, megfigyelte az apróbb jelenségeket is. Azt is jól tudta, a Triceratops hogyan tűzi fel szarva hegyére az óvatlan támadót. Ezért óvatlan lenni nem akart, semmi módon.

Asszociált. Ha neki is lenne szarva! A démonok bemutatták, hogyan kell szarvat készíteni. Egy erős lombos ág. De ne olyan nyamvadék legyen, mint a Ceratosaurusnak. Hanem olyan tövis alakú, mint amit a démon mutatott. Nagy és erős, hegyes és hosszú. Igen. Nem is olyan megoldhatatlan probléma.

Keresett egy alkalmas faágat. Ormótlan farkával, csökött mellső lábával, éles fogazatával dolgozott, hosszú időn keresztül, de végül elkészítette az elképzelt nagy fogat, tövist, szarvat, bánta is ő, hogy minek nevezze. Amikor kész volt, a veszedelmes szarvat felragadta, mint valami könnyű gallyat, majd elindult a ligetes mezőre, vadászni. A ligetes mező a tojások költőhelyéhez közel feküdt. Tele volt bokrokkal, fákkal, meg növényevő dinoszauruszokkal. Vitte kezében az általa készített szarvat, ő volt a történelem első fegyveres sárkánya.

- Nézzétek, nézzétek Rokró! - kiáltoztak a kis duguk álmélkodva. - Mit visz a markában?
- Rokró ütődött - sóhajtotta az anyja, Rihr mama szégyenkezve, majd magyarázni kezdte a többi tojóképes anyának Rokró viselt dolgait. Meg akarta enni Rukrót, az öccsét. A beszámolóból megértette mindenki, hogy Rihr mama fia nem beszámítható.

Rokró már apró dugukorában is ütődött volt, hát még most! Ne törődjenek vele, az lesz a legjobb.

Rokró rá sem hederített a báméskodókra. A sértő megjegyzéseket elengedte hallószerve mellett. Fegyverét vállára csapva kemény elszántsággal lépegetett a vadban gazdag ligetek felé.

A krétakori Nap melegen tűzött az égen. Lassú szél borzolta a szágófélék, páfrányfák, ginkgók és toboztermők leveleit. A távolban, a hegyek felé, méregzöld sávnak hatott a lassan, de folyamatosan terjeszkedő zárvatermők erdejének sűrűje.

Beleszimatolt a levegőbe. Megérezte az ötszarvú szagát. Belei vonaglottak egyet a zabálás gondolatára. Még fiatalnak számított, nem sok zsákmányra tett eddig szert.

Lassan lopakodni kezdett. Becserkészte a nagy szarvas dinoszauruszokat. Három Pentaceratopsot számolt össze. Csámcsogásuk nyugtatólag hatott vadászlázára.

- Nem éreznek veszélyt! - állapította meg. Legalább könnyebben támadhat. A kihegyezett póznát előre tartva kirohant a tulipánfák mögül, ahol addig rejtőzködött. Az ötszarvúak felhorkantak, gonosz pillantást vetettek rá, majd megijedve menekülni kezdtek. Elhajította a hegyes póznát, amely döngve csapódott az egyik Pentaceratops oldalába. Szinte átfúrta a testét, felborította, a földhöz szegte. A másik kettő elmenekült, a leterített ötszarvú, rövid vergődés után, kiadta páráját.

Rokró meglepődve rángatta ki póznáját a hatalmas sebből, meglepődve és megdöbbenve, hogy milyen könnyen végzett a különben meglehetősen veszedelmes ellenféllel. Tisztelettel vegyes csodálattal letörölgette a fűben a pózna véres elejét, hogy ne vérezze össze a vállát, amikor a vállára veti fegyverét. Közben az is eszébe villant, ha egy ilyen hegyes faág az ő hasát járta volna át, bizony többé nem sok húst ehetne a démonok kék ege alatt. De halványan az is felsejlett okos fejében, hogy a hegyes póznát ellenségei ellen is bevetheti, ha éppen úgy akarja.

Lakmározott az elejtett vadból, majd arra gondolt, a maradékot Rihr mamának ajándékozza, azzal a hátsó szándékkal, hogy a maga pártjára állítja, vagyis lekötelezi vele. A Pentaceratopsot bevonszolta egy közeli bozótba, hogy a falánk dögevők nehezebben akadjanak rá, azután hazafelé indult.

Útközben elkapott két szőröset, amolyan apróságokat, amelyek zömmel a fákon szoktak kergetőzni. Most is egy fára menekültek előle, de ráfizettek, mert Rokró a póznájával lepiszkálta és agyonütötte őket.

Alig végzett a szőrösökkel, amelyeket különben szívből gyűlölt, a közelben gyorslábú, struccformájú hullók bukkantak fel. Egymás mögött vonultak, szép libasorban. Amikor Rokró megpillantották, egyáltalán nem zavartatták magukat. Tudták, a nagy húsevőnek semmi esélye sincs velük szemben, futásuk annyival gyorsabb, hogy nyugodtan körbe szaladgálhatnák Rokró, akkor sem tudna ellenük tenni semmit. Nagyjából tíz lépésre közel engedték magukhoz, akkor aztán meglódult a csoport, egy pillanat alatt.

Rokró is dübörgő futásra váltott, de a távolság közte és az üldözöttek között egyre növekedett. Ekkor elhajította a hegyes fát.

Az utolsóként futó struccformájú felbukott a súlyos bot becsapódása hatására. A hegyes ág a farka fölött, a medence tájékán vágódott húsába. A többiek rémülten teljes erejű futásra kapcsoltak, szemükből értetlenség sugárzott.

Rokró az elesett struccformájú hulló testén termett, néhány hatalmas rúgással elintézte legújabb áldozatát.

Ezután büszkén vonult be a törzs szállására, ahol dicsekedve adta elő vadászatának sikeres történetét. A duguk elszáguldottak a megjelölt helyekre, majd amikor telizabálva magukat, ismét megjelentek, a felnőttek is hitelt adtak Rokró szavainak.

Abban az időben, a Kréta korszak legvégén, sok vadászat eredménytelen volt, de mivel a biped ragadozók többnyire éhesek voltak, hüllő származásuk miatt, a sikeres vadászoknak igen nagy volt a becsülete. Attól a naptól kezdve Rokróra is más szemmel néztek a törzs tagjai, ami Rokró hiúságát igencsak cirógatta. Így kezdődött el Rokró és a törzs szerencséje, ami az egész Föld bolygó további sorsára is kihatott.

ROKRÓ LEGYŐZI A KARGYÍKOT

Rokró azt gondolta ki, hogy a saját rokonaiból csapatot szervez. Összehívta a dugukat, és elmagyarázta nekik, mi a teendőjük. A duguk lelkesen teljesítették minden parancsát. Állandóan körülötte rohanguáltak, lesték minden szavát. Nagyon tetszett mindez Rokrónak, aki ráébredt, hogy öcsikéi a leghűségesebb követői. Rukrót kinevezte alvezérnek, aki nagyon szépen növekedett. Felnőtt, magához hasonló barátaiból és barátai öcsikéiből egy másik csapatot szervezett. Minden rokonát megtanította a hegyes ág elkészítésére. Hamarosán két kitűnően szervezett csapata leste parancsait. A második csapat vezérének Hukrút jelölte ki. A rengeteg dugu szépen növekedett, az anyák nagyon meg voltak elégedve Rokróval. A vadászatok mindig sikeresek voltak.

Rokró arra gondolt, lemegy a folyóhoz, és legyőz egy Brachiosaurust. Ha sikerrel jár, a törzs minden tagja elismerné elsőbbségét a vezetésre. Néhány nagy vadász ugyanis még mindig fennhéjázva tekintett rá, nem ismerve el elsőbbségét.

Egy szép napon elindult mindkét csapatával a folyóhoz. A Brachiosaurusok egyik legnagyobbja éppen a parton sétált, faleveleket eszegetve a magas fákról. Amikor Rokró támadást parancsolt, legyintett egyet hatalmas farkával, aminek következtében a támadók fele a levegőbe repült. A harc sokáig tartott, a Brachiosaurus behátrált a mocsárba végül, ahova nem tudták követni. Döntetlen lett az ütközet eredménye. Rokró ráébredt, a hegyes fadárdák nem tudnak mindenkit legyőzni.

Este, a táborban, amikor éppen aludni készült, a két ezüstbarackfa tövében, hirtelen megjelent a villogó csillag. Már várta a démonokat. A térben nyílás jelent meg, a nyílásban a két démon alakja tűnt fel. Az egyikük füle, ami Rokrónak nem nőtt, kerek volt, a másiké felfelé hegyes. De Rokró nem érdekelte a démonok füle. Feszülten figyelt.

Az egyik démon legallyazott egy ágat, meggörbítette, és egy húrral a két végét összekötötte. Ezután egy nyilat készített, hegyes ágat, de kicsit. A hegyét egy mérgező béka bőrével dörzsölte be, azután kilőtte a nyilat. Rokró nagyon figyelt, megjegyezte a teendőket.

Milyen ravasz és aljas a méreggel való bekenés, gondolta. De ha hasznos, akkor jó. Kellemes szundított éjszaka, reggel frissen ébredt. Azonnal megkezdte a démonok javaslata szerinti munkálatokat.

Keresett egy közepesen vastag ágat, amit letört a magas fáról. Legallyazta, majd meghajlítgatta. Jó hajlékony ág volt, ami megfelelt a céljainak. Kellett hozzá még hűrt és nyilat szereznie. A hűr elkészítése volt a bonyolultabb. Sok fát megvizsgált, az ágaikról letépte a háncsot, amiket összetekert. Amikor végre egészen elfogadható hűrt készített, a két végére hurkot alakított ki. Meghajlította a vastagabb ágat, az íjat, és a két végére felhurkolta a hűrt. Sok órán keresztül dolgozott új fegyverével, megtapasztalta ruganyosságát.

Ezután nyilat készített. Olyan vékony ágakat keresett, amelyek nagyjából egyenletesen vastagok voltak. Leharapta két végüket, a középső részt megtisztította a levelektől. Az így elkészített vessző egyik végét kihegyezte, ide kerül majd a méreg. De több nyilat csinált, hogy legyen mindig tartalék. Az általában figyelmesen és rajongó tekintettel nézelődő duguk közül magához intette Rukró, meg Prukut és Kokró.

- Csináljatok ilyeneket, de nagyon sokat - mondta nekik. A duguk megkezdtek a nyíl vesszők gyártását, dugu módra. Amint észrevette, hogy nyíl vesszők dugu módra, vagyis kelekótyán készülnek, jól letolta őket a sárga földig, majd megparancsolta, hogy vadász módra készüljenek a nyíl vesszők. A sok dugu megtanulta, hogyan kell jó nyíl vesszőket készíteni, vadászok módjára.

Ezután szólt Hukrúnak, és elindultak kettesben mérges békát keresni. Elmagyarázta alvezérének, hogy a béka mérges, nagyon vigyázni kell vele, mert megölheti a sárkányt, ha a méreg a sárkány szervezetébe kerül. Hukrú nagy nehezen megértette a méreg fogalmát. Mentek, mendégéltek, végül egy nagy pocsolyához értek, amibe egy patak is beleömlött. A pocsolya tele volt békával. Olyan béka is volt köztük, amelyet a két démon mutatott. A békák pirosas és kékes színűek voltak, könnyű volt kiválogatni őket a többi közül. Egy nagy levélbe becsomagoltak egy csomó békát, majd elvitték őket haza.

A nyílveszők közül csak a legjobbak, legszebbek hegyét dörzsölték be a békák bőrével, a többit tisztán hagyták. Rokró előre kigondolta, hogy nem ad mindenkinek mérgezett nyílveszőt, mert amilyen féleszűek, még megszűrják magukat. Amikor elfogytak a békák, Rukrót és csapatát elküldte a pocsolyához, utánpótlást szerezni. Megmondta nekik, hogy botokkal nagy levelekre piszkálják rá a békákat, de egyet sem szabad megenni. Aki megesz egy békát, azt már viszik is a démonok. Mivel a duguk úgy rettegtek a démonoktól, mint semmi mástól, egy békát sem ettek meg.

Rokró elérkezettnek látta az időt, hogy bemutassa tudását a többieknek. Eleget gyakorolt az íjjal és nyíllal, úgy gondolta, egészen biztosan meg tudja lőni a nagy kargyíkot. Mindkét csapatát magához szólította, felkérte Rihr mamát is mutatványa megtekintésére.

- Az én Rokró fiam egykor ütődött volt, de megokosodott, amióta megnőtt. Nézzük meg, mit talált ki megint az én megokosodott fiam! Gyertek, anyák.

Rokró tehát óriási tömegtől kísérve levonult a folyópartra. A hatalmas kargyík a parton állva legelészett. Gyanútlanul nézte a hozzá képest törpe Rokrót, amint közeledett felé, vajon mit is akarhat? Egyetlen farklegyintéssel messzire repíti, csak jöjjön közelebb. De Rokró megállt elég messzire a hatalmas kargyíktól. A tömeg érdeklődve figyelt.

Lassú mozgással elővette az íjat. Kiválasztott egy megfelelőnek látszó nyílveszőt, amit a húrra helyezett. Kifeszítette az íjat, a nyilat a kargyík felé röpítette. Elszállt a veszedelmes nyíl és beleállt a kargyík ülő részébe.

Rokró várakozott. Mindenki várakozott. Egy kis idő után morogtak, hörögtek a várakozó tömegben, nem tudták, miért kell egyhelyben ácsorogni. Aztán megtudták.

A hatalmas Brachiosaurus váratlanul eldőlt. Vonaglott néhányat, rúgkapált a lábával, azután mozdulatlanul elfeküdt a folyóparton. Hatalmas morgás és üvöltözés jelezte, a törzs felfogta Rokró győzelmének jelentőségét.

Egész nap folyt a zabálás, meg még utána sok nappalon keresztül. Olyan sok volt a hús, hogy mindenki kigömbölyödött, a duguk pedig gyorsan növekedtek. A Nanotyrannus nép létszáma gyorsan emelkedett. Amikor az anyák titkos gyűlésekre jöttek össze, megtárgyalták a fejleményeket. Nem értették a fejleményeket, néhányan közülük óvatosságra intették a többieket. Ha Rokrónak túl nagy lesz a hatalma, az azt is jelenti, hogy az anyák hatalma csökkenni fog. Tehát úgy kell alakítani az eseményeket, hogy az anyák uralma minden körülmények között megmaradjon.

CSATA A TYRANNOSAURUSOKKAL

Rokró birodalma folyamatosan növekedett. Mindenben kedvezett az anyáknak, akik ezért meg voltak elégedve vele. Szüksége volt a dugukra, mégpedig minél több dugura, hogy terveit végre tudja hajtani. Minden területet el akart foglalni, amihez rengeteg dugura volt szüksége. A villogó vonalon túlról jövő két démon tanácsait megfogadta, azt gondolta, neki akarnak jót. Mivel a két démon helyezte őt uralkodó helyzetbe, fel sem merült benne a gondolat, hogy a démonok mást is akarhatnak.

A Szürkéslila hegyek felől ekkor, az alacsonyabb hágókon átvándorolt néhány Tyrannosaurus, a rex fajból. Kezdetben meghúzták magukat a hegyek lábainál elterülő sűrű páfrányerdőben. A jövevény ellenség termetre valamivel nagyobb volt, de jóval nehézkesebb is, és ami a fő szempont, jóval butább Rokró népénél. A biped carnosaurusok sok ágra szakadtak, a rokonság közöttük tényleges volt, de ettől a tényről függetlenül, a nagyobb megette a kisebbet, ha tehetette. A Tyrannosaurusok butasága csak önmagukhoz volt mérhető, mert rettenetesen erősek, bátrak és vérszomjasak voltak. Ráadásul nem is voltak buták, ez az igazság.

Az első összecsapások hamarosan bekövetkeztek. A törzs elvesztette két bátor harcosát a legjobbak közül. A riadalom odáig fokozódott, hogy nem merték elhagyni szállásterületüket. Hamarosan kitört az éhínség, az ellenség pedig egyre szorosabbra zárta körülöttük ostromgyűrűjét.

Rokró, amint a vészterhes fekete fellegek gyűlni kezdtek, és eltakarták a törzs napfényes jövőjét, elhatározta, felfegyverzi a legnagyobb vadászokat is.

Ugyan a nagy vadászok sok kellemetlenséget okoztak neki, mivel idősebbek voltak, és mind vezér akart lenni, de azt nem tagadhatta, hogy a nehéz helyzetekben az ő pártját fogták. Ezért összehívta a nagy vadászokat, és felfegyverezte őket. Megtanította őket a hegyes végű szálfa használatára, de a mérgezett nyílhegyek titkát még megtartotta magának. Illetve maguknak, mert a tárgyalásain mindig jelen voltak alvezérei és dugu öcsikéi. Arra gondolt, hogy a vadászokból szervez egy harmadik csapatot.

Több álló napig fegyvereket gyártottak, olyan sokat, hogy jutott belőlük az anyáknak, meg a duguknak, és a vadászoknak is. Elhatározták, hogy másnap hajnalban támadásra indulnak az ellenség ellen. A sors azonban nem így akarta.

Az ébredő nap csupán az első nyilait lőtte az éjszaka sötétlő homályába, amikor az ellenség megtámadta a Nanotyrannus táborát. Tucatnyi szörnyű fenevad rontott az ébredező nép közé, nagy pusztítást és még nagyobb riadalmat keltve. Fejvesztetten futott, ki merre látott, mentve az irháját. Csak egyedül Rokró volt az, aki nem vesztette el fejét, hanem vad kiáltásokkal rátámadt az iszonyú, pusztító ellenségre.

Vörös fényben kelt fel a hajnal, mögötte a nappal, de az ellenség rohama még a hajnal pirosságánál is véresebb volt. A kibontakozó küzdelemben a támadók hamarosan sok életet kioltottak. Többnyire tizenkét méternél nagyobbak voltak, erejük óriási, harapásuk rettenetes. Az ellenséghez képest törpe, alig hat és kilenc méter közötti törzsi harcosok kicsinek hatottak, nem beszélve a tömegkülönbségről, amiben az értelmes biped ragadozók még nagyobb hátrányt szenvedtek. A Tyrannosaurus értelmi képessége nem volt alacsony, ahogy azt képzelte Rokró is, ami téveszméért most nagyon ráfizetett a törzse.

- Utánam, sárkányok - üvöltötte Rokró, - utánam, igazi vadászok! - Ezt a kiáltást igen sokan meghallották a törzsből, akik igazi vadásznak gondolták magukat.

Rokró karmaiban ott volt a fegyver, a törzs győzelmeinek záloga. Rokró nem télenkedett. Ez a harc végzetes is lehetett jövőjükre nézve, mindenképpen meg kellett nyerni az összecsapást. Ha lehet, a támadókat nem kell mindet megölni, hanem jó lenne a csapatai közé sorolni néhányat, ha életben marad belőlük valamennyi.

Először Rihr mamát mentette meg, mégpedig úgy, hogy az anyját marcangoló fenevadnak átdöfte a torkát. Mint egy üres levélkupac, úgy omlott össze a támadó, visító, szortyogó és hörgő hangokat hallatva. Azután következett a támadók vezére! Tébolyult tekintettel meredt a hatalmas harcos saját kiomló beleire, és elhomályosuló szemeivel arra a hadonászó alakra, aki újabb és újabb döfést mért fájdalomban vonagló testére. Végül a támadók vezérének mellébe döfte a kihegyezett póznát. Így pusztult el a Tyrannosaurus vezér.

Ezután a csata tetőfokára emelkedett.

Két tucat törzstag veszett oda a félelmetes ellenség rohamai következtében, mégsem futottak szét a harcosok. Szinte megmagyarázhatatlan, dicső bátorság gyűlt a védekezők keblében, és a végsőkig kitartottak, amikor látták Rokró harcát. Új elszántság költözött a törzs harcosainak szívébe, amikor Rokró győzelmeit látták.

A következő Tyrannosaurus halálos párviadalt vívott a törzs egyik legjobb vadászával. Értetlen bambasággal fordult oldalra, Rokró irányába, aki vastag, hegyes póznát vágott az oldalába, azután erős rántásokkal kihúzta oldalából azt a valamit, majd a bordái közé, utána meg a képebe döfte. Recsegték a szörnyű ragadozó fogak, szakadt a bőr, foszlott a hús és törött a csont. A szörny kínjában üvöltött. Rokró elemében volt.

- Fegyverbe, társaim! - üvöltötte Rokró a többieknek. A törzs harcosai és dugujai mind felbátorodtak, és eszükbe jutott a nemrég tanult többféle harcászati módszer. Felragadták az addig rémületükben elfelejtett kihegyezett póznákat, rárontottak az ellenségre, közben üvöltöttek.

Az íjászok mérgezett nyilakat kezdtek kilőni az ellenségre. Még a menekülők is megfordultak, látva a hősi elszántságot, amivel a törzs harcosai védtek saját területüket. Megálltak menekülésük közben, majd visszatértek, belevetvén magukat a harc sűrűjébe.

Ettől kezdve a harc vad mészárlássá alakult, de nem a támadó Tyrannosaurusok irtották a Nanotyrannusokat, hanem a megtámadottak ölték a támadókat. Minden Tyrannosaurus olyan volt, mint egy erőd, nagyon nehéz volt legyűrni őket. De a tornyok lassan mégis ledőltek.

Rokró először a dugukra akarta hagyni a sérült Tyrannosaurusok megölését. De aztán gondolt egyet. Ezek a behemótok még jól jöhetnek egyszer. Nem is buták, meg értik a szót is, amit mondanak nekik. Közeli rokonok, amit jó lenne tudatosítani velük. Rokon a rokont nem eszi meg, bár eddig kölcsönösen felfalták a másikat. De ezután másképp lesz.

Az egyik Tyrannosaurus, sebektől vérezve, menekülni próbált. Rokró fegyvere megállította.

- Hozzátok ide élém, de ne öljétek meg!

Egy másik legyőzött fenevad vadul rugdalódzott. Akkorákat rúgott, hogy belerengett a föld is. Közben eltalált rúgásaival néhány óvatlan dugut is, akiknek a lelke azonnal elszállt.

- Ne öljétek meg - kiáltotta Rokró. - Hozzátok élém.

A harmadik Tyrannosaurus állva tartotta magát. Amikor Rokró beszélni kezdett hozzá, láthatóan értette a szavakat. Elvégre a két nép testvér volt egymással.

- Hatalmas testvér! - szólította meg Rokró a Tyrannosaurust.
- Nem akarunk bántani, de te se bánts minket. Inkább törjünk más ellenségekre, mert mi rokonok vagyunk. Nem értem, miért támadtatok ránk? Hallgatlak.

Az álló helyzetben kitartó Tyrannosaurus csak morgott, de aztán nagyon érthetetlen nyelven, amit azért kicsit lehetett érteni, Rokró legalábbis félig-meddig értette, szuszogva válaszolt. - Azt hallottuk, a Szürkéslila hegyek másik oldalán, hogy egy hatalmas vezér támadt a ti földjeiteken. A varázslónk, egy féllábú dinoszaurusz, azt követelte, hogy a te népedet támadjuk meg. Mindenkit öljünk meg a te népedből. Ezért először három kiváló harcost, majd még kilenc harcost küldött ide, hogy megöljük egész népedet. A varázsló mellett még igen sok harcos tevékenykedik.

A három megmaradt Tyrannosaurust heteken keresztül faggatták. Nem ölték meg őket, bár sokan azonnali elpusztításukat követelték.

A törzs óriási győzelmet aratott a rátörő ellenség felett, ami mindenki előtt nyilvánvaló volt. A győzelem megünneplése alkalmából elfogyasztották támadóikat is. A lakoma alatt megtárgyalták a zsarnokgyík-hús undorító voltát, amivel szentesítették, hogy rokon húsát nem eszik meg. Elhatározták a lakoma alatt, hogy kiirtják az összes számba jöhető potenciális ellenséget is, aki fegyvert merne emelni a törzs tagjai ellenében. Vagyis pontosabban fogat mer mutogatni rájuk.

Azt is gondolta Rokró, hogy ez a nagy támadás után nincs hova visszamenni. Ha egy nagy támadás a törzse ellen sikeres lesz, vége az egész törzsnek. Ezért a nagy támadásokat meg kell előzni, és minden erejével a törzsnek megelőző csapásokat kell végrehajtania. Ki kell irtani az összes ragadozót, hogy uralmuk alá vehessék az összes földséget.

A potenciális ellenfelek közé elsősorban saját fajtájuknak rokonait képzeltek. A Tyrannosaurusok csapataival ki lehet irtani az összes ragadozó dinoszauruszt, de a hatalmas növényevők sem könnyöröghetnek kegyelemért. Így gondolta Rokró. Vagy támadsz, vagy a támadás által elveszel. Aki mást akar ráerőltetni a dinoszauruszok fajaira, az bizony téves úton jár.

A csata után néhány nappal Rokró összehívta a törzsi tanácsot. A tanács ülésén kinevezte magát törzsfőnöknek. Eddig erre nem volt szüksége, mert amúgy is ő volt a legfelső vezető, akinek intézkedéseit csak az anyák bírálhatták felül. De az anyák mindig neki adtak igazat. Most azonban a nagy vadászokkal is összeütközésbe kerülhet, ezért a törzsfőnöki cím jól jöhet neki, bár nem szerette ezt a címet. Mi az, hogy törzsfőnök? Egye meg a fene, mert ő nem tudja megenni. Csak problémákat okoz, amihez ő nincs hozzászokva. Nem akar felelősséget elvállalni, de jogokat annál inkább szeretne szerezni. Egy okos dinoszaurusz így gondolkodik.

Amikor Karrhot ledöfte, aki merészelt a demokratikus választásokon ellene indulni, teljesen alaptanul, kicsit megingott a teljhatalomba és önmagába vetett hite. Lehetnék most ezer más bolygón, de mindenütt, valami hasonló változáson mehetnék át az értelem és hatalom fejlődése alapján. Nem lehet más demokratikus út, csak a hatalom, meg a hatalom köré gyűlő ellenzék vitája alapján kialakuló út. Ilyen a Világegyetem. Rokró így gondolkodott.

Karrho nevű hőünket megilletné legalább a dicsőségét jelképező emlékmű állítása. A Karrho nevű hőst nem tudta hova rakni, de arra jó volt az emléke, hogy mindenkit figyelmeztessen, így jár az, aki Rokróval ujjat merészel húzni. Az emlékmű egy fa lett, amire rámondta, ott van Karrho alatta.

A TYRANNOSAURUSOK LEIGÁZÁSA

Rokró rendkívül alaposan vezette a törzset. Rihr mamát bízta meg a tojások keltetésével és a duguk nevelésével. Néha látta, amint Rihr mama akkora pofonokat ad a duguknak, hogy azok átszállnak egyes bokrokon, de sosem történik bajuk. Így kell nevelni a szemtelen dugukat. Természetesen felismerte már régen a duguk száma és a törzs sikerei közötti összefüggést. Minél több a dugu, annál nagyobbak a sikerek.

A vadászatokra külön vadászcsapatokat szervezett. Az egy tonnán felüli hím társait csapatokba szervezte, minden csapatnak külön vezért adott, akik csak az ő szavára hallgattak. A kifejlett harcosok akár két tonnát is nyomtak, őket is beszervezte egy külön osztagba. Ők lettek a hősi osztag.

Minden reggel kiküldte a vadászokat a síkságra. Kötelesek voltak élelmet hozni a táborba a többiek részére. Az anyák nem vadásztak, bár kiváló vadászok voltak. Ők ehettek, amennyit akartak, aminek ellenében sok tojást kellett tojniuk. Egy anya kettő-négy tojást tojt egyszerre, ami nem volt túl sok, más fajokhoz képest. Ezért minden tojásra és kikelt dugura rendkívül nagy figyelmet fordítottak. A vadászok az új eszközökkel mérhetetlenül nagy sikereket értek el. A Triceratopsok óriási csordáiból akár ötöt is megöltek egy-egy alaklommal, és aki ismeri egy Triceratops nagyságát, az tudja, hogy végtelen sok húsból állt a teste.

Megtörtént, a vadászok csapatai kivonultak táborukból zsákmányt szerezni. Szervezett csoportjaik hatalmas területeket kóboroltak be, és annyi zsákmányt ejtettek, amennyit képtelenek voltak megenni. Ezért az anyáknak átadott részen felül a duguk is agyonzabálhatták magukat, ami miatt rendkívül szépen növekedtek.

Komolyabb gondok csupán a kacsacsőrűek népségével kapcsolatban merültek fel. A Rhabdodon meg a Hadrosaurus igen kemény ellenfélnek mutatkozott, csakúgy, mint az Iguanodon meg az Anatosaurus. Túlzottan okosak voltak, nagyon jól futottak és nagyokat rúgtak. Sok jó vadász lelte halálát az ellenük való küzdelmekben. Volt a kacsacsőrűekből elég sok faj, fel sem lehet sorolni őket.

Csordákban éltek, nagy volt bennük a közösségi összetartás. Védekeztek, rúgtak és rettentő farkaikkal halálos csapásokat osztogattak. Kemény csatákat vívtak ellenük. De az ifjúság sodró lendülete elsöpörte a kacsacsőrűek növényzabáló csordáit.

Bőven volt hús azokban az időkben.

A sárkányok kigömbölyödtek, erősek lettek és ügyesek. Kemény volt a fegyelem és állandóan folyt a kiképzés. Minden délelőtt és délután lándzsavetést és gerelyhajítást gyakoroltak. A gyakorlás szüneteiben elméleti oktatás folyt harcászatból. A harcászati tantárgyakat maga Rokró alkotta meg, saját dicsőségére. Így kezdődött a megtanulandó szöveg, az utókor tanulságára: Oh Rokró, minden sárkányok ura, ki uralkodik a világon, híven követlek halálomig, és még az után is. Dicsőség a te utad...

Rokró a Tyrannosaurusok támadása utáni második évben díszes tollkoronát kapott az anyák közös elhatározása alapján. Saját anyja helyezte a fejére a díszes ékességet. Madártollakból és színes virágokból állították össze a fejéket.

- Rokró fiam, engedd meg nekünk, anyáknak, hogy királlyá emelhessünk téged. Mindig sok húst adtál nekünk, a dugukat meg nem etted meg. Vezesd dicső népedet győzelemről győzelemre, az ellenség hadait elsöpörve. Vezess minket az örök boldogság honába. Éljen a sárkánykirály!

A ceremónia végeztével Rihr mama gülü szemeiből nagy krokodilkönnycseppek záporoztak alá, annyira meghatódott a pillanat ünnepélyességétől. A fiacskájából király lett, ami nem akármilyen dicsőség.

Ezután megettek néhány Triceratopsot, hörögtek, morogtak, majd elvonultak a női dolgokat megbeszélni. Szerencsére Rokró a női dolgokra sosem volt kíváncsi, ami miatt sosem nem is öregedett meg hamar.

Rokró azon nyomban, felbuzdulva királlyá emelésétől, úgy ahogy volt, tollkoronásan, fegyverbe hívta harci osztagait. A mintegy ötven harci osztag szépen felsorakozott, majd eldőltek a fűre és fetrengeni kezdtek. Rokró megrémült. Elpusztul a hadserege. Gyorsan a két ezüstbarackfa közé ült. A démonok azonnal megjelentek.

- Támadást akarok indítani a Tyrannosaurusok ellen, erre a hadseregem haldokolni kezdett - mondta a démonoknak.
- Te buta - mondták a démonok. - A hadsereged csak fetreng a nevetéstől, mert meglátták rajtad azt a fejedén viselt díszet. Azt tanácsoljuk, hogy mindenkinek csináltass hasonló díszet. Az alvezéreknek nagyot, de a tiédnél kisebbet, a tiszteknek az alvezéreknél kisebbet, a közharcosoknak meg a tiszteknél kisebbet. Mindenkinek lesz dísz, ezután nem fogják kinevetni egymást, sem téged.

Úgy is lett. Amikor Rokró pöffeszkedett tollkoronájával, mindenki pöffeszkedni kezdett saját tolldíszével. Végül elindultak a csapatok a Szürkészlila hegyek országa felé. Vitte magával a három legyőzött Tyrannosaurust is. Maga állt a seregek élére.

Hamarosan átkeltek a Szürkészlila hegyeken, a másik országba. Az „ország” fogalmáról ugyan semmilyen fogalmuk nem volt, azonban azt tudták, hogy a Szürkészlila hegyeken túli földeken más vadászok uralkodnak, mások a szokások. Vadban gazdag föld volt, sok növényevővel, akik nagy csordákban jártak. Voltak húsevők is, akik egy fáktól sűrűn benőtt helyen tanyáztak. Itt költötték ki a Tyrannosaurus anyák tojásaikat. Amiket jó lett volna megenni, de Rokró visszafogta magát, bár nagyon, de nagyon szerette a tojásokat. A magukkal cipelt három Tyrannosaurust kérdezgette a helyzetről.

- Merre találok a féllábú varázslót? - A kérdést sokszor fel kellett tennie, mert a Tyrannosaurusok nem válaszoltak.

Amikor már nagyon sokadszor, talán több ezredszer tette fel a kérdést, a Tyrannosaurusok megunták a kérdezősködést. Az egyik válaszolt is.

- Ennyi buta kérdésre végül választ kell adni. Ott van a varázsló, a féllábú, annak a kétágú hegynek az aljában.

Rokró azonnal kiadta a parancsokat. Harminc osztaggal megtámadta a kétágú hegy alját, azt a szigorú parancsot adva ki, hogy a féllábú Tyrannosaurust hozzák elébe. Na igen, a parancs az parancs, de féllábú T. rexeit sehol sem találtak. Miután több órán keresztül keresgéltek a féllábút, de nem találták, az egyik hadparancsnok vette magának a bátorságot, és jelentett Rokrónak.

- Te féleszű főnök. Nem találtunk egyetlen féllábú T. rexe sem. Miért adsz ki ilyen nagyon nehezen teljesíthető parancsokat?
- Fogd be. A parancsok kiadása az én dolgom. A te dolgod a parancsok végrehajtása. Nem taláztatok esetleg egy bicegő T. rexe? Amelyiknek a lába bicegett. Tudod, mint a bicegő békának?

- De, olyan T. rexeit találtunk. Két lába van, de az egyik lábára biceg. Eltrafálta egy Triceratops a lábát, azzal a nagy szarvával. Úgy néz ki, mintha varázsló volna.

- Na te oktondi, megvan a féllábú varázsló. Menjünk, beszéljünk vele.

Rokró, Rukró, Hukrú, Pruku, meg a többi vezér az elfogott varázslóhoz sétált.

- Hatalmas nagy varázsló vagyok - hörögte a féllábú. - Elvarázssollak benneteket kígyóvá, békává. Ne közelítsetek!

- Jól van - mondta Rokró. - Mi a neved?

- Milfraght, a varázsló!

- Jól van, Milfraght, a varázsló. Én vagyok Rokró, aki ezentúl a királyod lesz. Mindent megkapsz, ami a varázslataidhoz kell.

- Hús, csont, szarv, finomságok. De ennek egyetlen feltétele van, azt csinálod, amit mondok. Kiadod a parancsaimat a többi Tyrannosaurusnak is. Ha nem, akkor mindkét lábad elválík testedtől. Amiket megeszünk, érted? Ha szövetséget kötsz velünk, annyi húst ehetsz, amennyit soha nem láttál. Teljesen világos a fejedben, amit mondok?

- Igen, teljesen világos - mondta Milfraght.

Így történt, hogy Rokró a Tyrannosaurusokat is maga mellé állította. Nem ette meg varázslójukat.

ZABÁLÁS ÉS VÉGPUSZTULÁS

Hatalmas sereget vont össze. Ameddig ellátott a síkságon, saját csapatai töltötték be a láthatárt. Előttük a tenger hullámozott. A tengeren fából készített hajók ringatóztak. A hajók készítésének titkait a démonoktól kapta. A hajókkal át lehet kelni a vízen, és új szárazföldeket lehet megtámadni.

Idegesen járkált harcra kész csapatai előtt. Arra gondolt, ha véletlenül elesne a harcokban, mivé lenne lassan terjeszkedő birodalma. Az enyészetnek esne áldozatul? Lehetséges. Ezért úgy határozott, hogy a Zöld ország elleni támadást egy sűrű páfrányerdőből irányítja, ő maga nem vesz részt a küzdelemben. A közvetlen összecsapások harcosaira várnak.

Csapatai betonhengerként zúdultak rá a Zöld ország végtelen tereire. Kemény harcok árán felmorzsolták Zöld ország ellenállását, és diadalmasan tértek meg Rokróhoz.

Újra volt hús és zabálás, meg fehérlő csontmezők.

A következő hadjáratot a mocsarak ellen vezette, ahol különböző fajú óriások éltek. A mocsarakban rengeteg zöld volt, amit az óriások megettek. Így tudtak fennmaradni. Ebben a hadjáratban teljes haderejét mozgósította. A küzdelem hol győzelemre, hol vesztesre állt. Végül totális győzelmet aratott.

Egyetlen óriási mocsárlakó sem élte túl a támadást. Igaz, osztagai borzalmas veszteségeket szenvedtek, de a duguk gyorsan nőttek, és volt belőlük elég. Ha nem lenne elég dugu, nem lenne elég harcos sem.

Ismét volt hús és zabálás. A törzs tagjai olyanok voltak, mint afféle dagadt tyúkok. Ebben a korban ugyanis már sok madár létezett, amelyek nőstényeit tyúkoknak nevezték általában, tehát a tyúk fogalom már létezett. De amikor elfogyott a hús, kiderült, közel s távol nincs zsákmány sehol.

A törzs kénytelen-kelletlen vándorútra kelt.

Mint a pestisjárvány, söpörtek végig a földségeken. Diadalt diadalra halmozva nyomultak előre újabb és újabb vidékek felé. Így érték el, néhány nagy invázió után, Sokpipis országot, ahol kevés időre megállapodtak.

Sokpipis országban csupán madarak éltek, meg repülő hullók, valamint kisebb termetű szőrösök, akik hihetetlen kegyetlenséggel támadták meg a tojásokat, és fel is falták mindet, ha tehették. Dinoszauruszok viszont egyáltalán nem voltak az országban.

Hová lettek a dinoszauruszok? Mindenütt hatalmas, két lábú madarak futkároztak, veszedelmes óriási csőrökkel, az égen húsz méteres szárnyfeszítávolságú repülő hüllők röpködtek. Rokrónak nagyon gyanús lett a Sokpipis ország.

- Irtsátok ki ezt a tollas meg röpködő bandát, fiaim. Nagyon gyanúsak nekem. Nem olyanok, mint mi.

Az osztagok irtani kezdték az élőket. De a két lábú madarak olyan gyorsan futottak, hogy nem érték utol őket. A repülő hüllők meg elszálltak a látóhatár irányába, nem sikerült mindet megölni. Sikerek és kudarcok követték egymást, és ez így ment számolatlanul.

A törzs tagjainak élete, mint minden dinoszauruszé, krokodilé, teknősé, igen hosszúra nyúlt. Ezer év is eltelt néha, hogy egy dinoszaurusz természetes halállal távozott volna az élők sorából. A Nanotyrannus faj tagjaira is ez a törvény volt jellemző.

Rokró vezérei számtalan akciót vezettek, lassan az egész bolygó a lábuk előtt hevert. Elegendő zsákmány lévén, a népesség rohamosan szaporodott. Új és új csoportok váltak ki az anyatörzsből, és kezdtek Rokró parancsára, önálló életet.

Nem telt bele sok esztendő, a földgolyó egyedüli urai lettek, amit így gondoltak, de ez nagy tévedés volt. Átkeltek a földszorosokon, a végtelen jeges pusztákon és a hófödte ormú hegyláncokon, eljutottak minden földrészre. Eltűnt útjukból a Tarbosaurus, a Megalosaurus, a Gigantosaurus, a Baharijasaurus, a Spinosaurus, és a többi kétlábú ellenség. Fa lándzsák pusztítottak a dús mezőkön, párás mocsarakon, a hegyek túlelű erdőségeiben, a trópusok sűrű dzsungleiben, mindenütt a Földön.

Rokró törzse, mivel természeténél fogva ragadozó volt, és mindig éhes volt, jártában-keltében minden élőlényt felzabált.

Ahogy múlt az idő, először csak megritkultak a nagyvadak, de néhány évtized után már napokig kellett bolyongani, amíg egy kisebb csordára ráakadtak. Még később már nem találtak zsákmányt. A harcosok éhezni kezdtek.

Földtörténeti léptékkal mérve egészen rövid idő alatt kiirtottak minden dinoszauruszt, mert a nagyoknak kellett a húruk, a kisebbeket meg arcátlanságuk miatt. A teknősökkel, gyíkokkal, kígyókkal, krokodilokkal, hidasgyíkokkal nem törődtek, a kaméleonokkal sem. Ez a sok faj fennmaradt. A kisebb állatokkal nem sokat törődtek, mert ugyan mennyi ideig képes életben tartani egy két, vagy esetleg hat tonnás vadászt egy aprócska gyík, akit megzabálnak? Ha erszényes patkány az elejtett zsákmány, hát az sem nyújt több húst egy igazi vadásznak.

A vadászok intelligens osztagainak legfőképpen a raptorok okozták a legtöbb gondot. Ezek a raptorok kicsik voltak természetbe, de az eszköz nagy volt. Rengeteg fajjal rendelkeztek, amelyek többsége a rablásra rendezkedett be. Rokró és az anyák által kigondolt tojásvédelem egészen jól működött, a raptorok, mint az Oviraptor, csak nagyon ritkán tudta elrabolni a tojásokat, többnyire ott hagyta a fogát a tojásokat védő osztagok halálos csapásai miatt.

Jól megszervezték a védelmet is, hogyan védjék a tojásokat, amiből a duguk lesznek, a dugukból meg a harcos sárkányok. Ezért a raptorok, ezek a nagyon kellemetlen rablók, sok balsikeres támadásuk után, kezdtek meghátrálni. De Rokró megszervezett több osztagot, amelyek kifejezetten a raptorok legyilkolására jöttek létre. Olyan duguk alkották ezeket a raptor elhárító osztagokat, akik még kicsik és nagyon gyorsak voltak, de az eszköz a helyén volt, felvette értelmük a raptorok értelmével szembeni harcot. A kicsi és gyors raptorok ellen kicsi és gyors, de nagyon eszes osztagokat vetett be Rokró és vezérkara.

Mert azt nem is kell mondani, hogy Rokró körül egy nagy vezérkar kezdte kinőni magát. Saját alvezérei, rokonai mellett a Tyrannosaurus vezérek alkották a legbelső kört. A legbelső kör után következtek a legelőbb csatlakozott törzsek vezéreinek köre, utánuk pedig, egy harmadik kör szerint, a legutóbb csatlakozott vezérek köre. Ez a hármas kör alkotta a parancsokat kiadók körét. Rokró tudta, ha valamelyik parancsa balul üt ki, akkor ráfoghatja a tanácsadóira a hibát. Ha viszont a parancsa fényes győzelmet hoz, akkor a sikert kizárólag a maga érdemének nyilváníthatja. Ilyen a Nanotyrannus logika. Ami talán rokonságban lehet az ember logikájával, bár ezt a következtetést csak a kerek fülű és a csúcsos fülű démon mondhatná ki.

Rokró népe azon vette észre magát egy szörnyű napon, hogy nincs már élelem, nincs hús, nincs mit enni. Mindent felfaltak a vadászok, az egész bolygón. A Föld leigázva hevert pikkelyes lábaik előtt. De mégis. Hiába voltak ők az urak. Hiába süített számukra a fenséges Nap.

Mert nem volt mit enni!

Megtámadták a tengerek nagytestű állatait. Többmilliós népességük néhány év alatt kiette a tengerekből a Mosasaurusokat, Ichthyosaurusokat, és az Ammonitákat. Ez volt a vég. A tengerek élőlényeinek pusztulása Rokró osztagainak tevékenysége miatt következett be. Az élővilág evolúciójának törvényszerűségei nagy vonatkozásokban, már fel vannak tárva. De nem minden fontos részletben.

Szörnyű törvény az éhség törvénye. Nincs előle menekvés. Minél jobban éhezel, annál jobban halott vagy.

Ha élni akarsz, de már nincs mit enni, mert oktanulul megettek minden élelmet adó lényt, a nagy harcosok, ezért nem maradt más út, mint megenni egymást. A nagyobb megette a kisebbet, a kifejlett vadász a dugut. Visszatért az állatiasság, a barbárság kora.

Rokró tehetetlenül szemlélte népe pusztulását. Ő, mint a sárkányok királya, képes volt arra, hogy megakadályozza az egyes csoportok egymás elleni támadásait. Arra is képes volt, hogy meghódítsa a Földet, de a Föld egy igen nagy kiterjedésű felület volt, amelynek teljes birtoklására még nem készült fel. A Föld nagyobb volt, mint Rokró étvágya. Képes volt arra, hogy meghódítsa a Földet, de arra nem, hogy táplálni is tudja népét. Végül a Föld legyőzte Rokró.

Rihr mama ötszázhetvenedik évében elhunyt. A számolás tudományával tisztában voltak, amit rokonaik, a madarak egyes fajai is bizonyítani tudnak. Nagyon hamar ment el az élők sorából. Csontjait egy barlangban helyezték el, ünnepélyes szertartás kíséretében. Tanácsot kérni tőle nagyon nehéz volt, mivel csak csontjai maradtak meg, de Milfraght, a varázsló azt tanácsolta, hogy kérdezzék meg a csontokat.

Ha feldobják Rihr mama ujjpereceinek csontjait a levegőbe, akkor a földre esve meg fogják mutatni a választ, amit Milfraght ki tud olvasni a csontok elhelyezkedéséből. Rokró hitte is, meg nem is, amit a varázsló javasolt, de engedélyezte a csontjósást. Nagy szüksége volt anyja tanácsaira.

Első kérdése az volt anyja csontjaihoz, hogy mitévők legyenek a húshiány miatt? Milfraght feldobta a csontokat, amelyek a kőre esve különböző irányba mutattak. Milfraght azt olvasta ki Rihr mama üzenetéből, hogy a nagyok egyék meg a kicsiket.

Rokró azonnal tudta, hogy Milfraght hazudik. Élénken élt emlékeiben ifjú kora, amikor az anyja megakadályozta, hogy öcsikéit, és persze húgocskáit, felfalja. Ilyen üzenetet tehát anyja nem küldhetett. Átgondolta a helyzetet. A nagyok már javában eszik a kicsiket, amit nem tud megakadályozni De valamilyen utolsó, kétségbeesett dolgot még megtehet. Megkérdezi a démonokat. Előtte azonban magához hívta leghűségesebb társait, Rukrót, Prukut, Hukrút, Kokrót és még néhány öccsét. Elmondta nekik, mit javasolt Milfraght.

Azt is elmagyarázta, hogy a duguk felfalása után az fog következni, hogy a Tyrannosaurusok fel fogják falni a Nanotyrannusokat, amire a jóslat kötelezi őket. Ezt megelőzendő, ölje meg a varázslót.

A vezérek kis csapata becserkészte Milfraghtot, aki éppen két Tyrannosaurust bujtogatott a Rokró elleni lázadásra. Az áruló azonnal megfizetett tettéért, de a két másikat is könnyörtelenül megölték.

- Egyetek, tömjétek meg magatokat, mert lehet, ez lesz az utolsó lakománk. Faljuk fel a lázadókat, utána mennem kell a démonokhoz. Meg kell kérdezni néhány dolgot. Aki elég bátor, kövessen.

Teletömték a hasukat, közben megegyeztek abban, hogy a Brachiosaurus húsa sokkal finomabb, mint ezeké a vadászoké. De Brachiosaurus már nincs többé. Kipusztult. Amikor végeztek a zabálással, a csapat felkerekedett, hogy lássa a démonokat.

Rokró, ha bárhol talált két páfrányfenyőt, vagyis ezüstbarackot, és leült közéjük, a démonok mindig megjelentek. Most is, a közelben talált két megfelelő fát, leült közéjük, társait meg a háta mögé parancsolta. Csak kis ideig kellett várni.

Villogó csillag jelent meg a levegőben. A térben nyílás keletkezett, amiben előbukkant a két démon. Az egyiknek csúcsos, a másiknak kerek füle volt.

- Segítenetek kell - mondta Rokró.
- Tévedésben vagy. Nekünk nem kell neked segítenünk. Sosem kellett - válaszolta az egyik.
- De nincs hús. Éhen fogunk halni. Kik vagytok?
- Pont ezt akartuk. Azt, hogy haljatok ki. Mi a jövőből érkeztünk. Megadtunk egy csomó lehetőséget nektek. Félelmetes fegyverek birtokába jutottatok, amelyekkel le tudtátok igázni a bolygó élőlényeit. És ti mire használtátok fel a fegyvereket? Mészárlásokra. Felzabáltátok saját jövőtöket. Ezért át kell adnotok helyeteket másoknak - mondta a másik.
- Aljasok vagytok - morogta Rokró.
- Nem! Megkaptátok a lehetőséget a felemelkedésre, de nem éltetek vele. A jövő nem lehet egy folyton zabáló fajé. Azok a fajok mind elpusztulnak, amelyek folyton fogyasztanak, és nem pótolják a fogyasztás miatt elvesztett dolgokat. Ti csak fogyasztottatok, a pusztítók sorsa pedig a kipusztulás.
- De miért kezdtetek nekem javaslatokat adni?
- Mert akkora agyatok van, mint a gorilláknak. De a gorilláknál jóval okosabbak vagytok. Madár agyatokban a számolás művészete is benne rejlik. Ezért esélyt kaptatok kiemelkedni az állati sorból. Jó kísérlet volt, de végül elbuktatok. Azért el kell ismerni, vitézül küzdöttél, Rokró! Sok nehéz helyzetben kerekedtél felül, igen. De mindez nem volt elég arra, hogy életben maradjatok. Az önmegtartóztatás fontosságát sem ismertétek fel, kegyelmet meg nem adtatok egyetlen dinoszaurusz fajnak sem. Egyetek levelet, indákat, növényi rostokat, hátha életben maradtok - javasolta a hegyes fülű démon.

- De mi ragadozók vagyunk - hörögte Rokró.
- Akkor ragadozzatok!

Rokró előre lendült, a kerek fülűt akarta megharapni először, de a levegő egy puha és ruganyos fal volt, ami visszalökte fejét. Ezután kapott egy rázó csapást, ami erősen a földre sújtotta, hogy csak úgy nyekkent bele.

- Megmondtuk, ne erőszakoskodj, ne próbálj megtámadni minket, mert nagyon ráfizetsz. De azért van egy jó hírünk. Figyelj, te ostoba és falánk zabáló gép. Figyelsz?
- Figyelek - nyögte Rokró, és azon gondolkodott, vajon mi lehet az a jó hír?
- Olyan döntés született, hogy megmentjük összes fajotokat. Rengeteg fajotokat már átszállítottunk egy másik bolygóra. Most ti következtek. Fiad, Rokróró lesz a vezető, viszünk Tyrannosaurusokat is, szép számmal - a hegyes fülű elégedetten mosolygott.
- Azért maradtok életben, mert hátha szükségünk lesz rátok a távoli jövőben a távoli világokon - tette hozz a kerek fülű démon.

A térkapu kitágult, rengeteg démon özönlött át rajta. Rokrórórt vitték először, aztán rengeteg társát és rengeteg Tyrannosaurust. Valamilyen csípő, szikrázó eszközzel csapkodták a vadászokat, akiknek a teste szikrázott az érintésekre. Futottak a sárkányok, szégyenszemre, arra, amerre kergették őket. Bele a térkapuba.

- Azért küldjünk ide egy kisbolygót, ami a becsapódása során elpusztítja azokat a nyomokat, amelyek az értelmes dinoszauruszokra adhatnának bizonyítékokat. Vagy a mi jelenlétünkre, ami bármilyen csekély, megfelelő műszerekkel mégis felfedezhető - javasolta a hegyes fülű.

- Rendben. De az aszteroida tartalmazzon egy kis irídiumot is, aminek segítségével az esetleges kutatók párhuzamot vonhatnak a dinoszauruszok kipusztulásának ideje és az aszteroida becsapódásának ideje között - tette hozzá a kerek fülű.
- Rendben - egyeztek meg, majd búcsút intettek Rokró felé, beléptek a térkapuba, ami távozásuk után eltűnt.

Az a bizonyos űrből jött csapás, amely egy kisbolygó robbanása képeben érkezett, és néhány esztendőre néhány fokkal lehűtötte a Föld átlaghőmérsékletét, már alig volt hatással az értelmes biped Carnosaurusok sorsára. Amúgy gyakorlatilag minden állatcsoport túlélte a becsapódást, még a buta varánuszok is.

Az utolsó értelmes sárkány, aki életben maradt, a nagy nép királya, a könyörtelen fájdalomtól, az éhezéstől marcangolva, fáradtan és legyengülve bámult bele a felkelő nap sugaraiba.

Teste tudta, hogy meg kell halnia, de halála előtt utoljára visszaemlékezett a győztes csatákra, nagy vadászatokra, a törzs diadalútjára, a démonok furcsa viselkedésére, egész történetükre, de továbbra sem ismerte fel, hol rontották el? A végtelen nagy zabálások idézték elő a véget, vagy a nagy jólétből következő elpuhultság?

Karmos ujjaival szorongatta a fegyvert, a hatalmas, kihegyezett falándzsát, és közben üvegesedő szemeivel megadta magát sorsának.

Bámulta a felfelé szárnyaló napot. Ideje lejárt.

A szőrösök kis csapata nyálát csorgatva figyelte a hatalmas, melegvérű dinoszaurusz király végső perceit.

Rokró nem sejthette, a nap már mások számára ragyog, ez a hajnal már egy másik kor, a kainozoikum hajnala.

VÁRATLAN VENDÉG

Zölden homálylott a hajnal a falu melletti tó környékén, amikor Karay Sándor felkapta összekészített horgászfelszerelését, és levonult a vízpartra ebédet fogni. A párás derengésben halszag terjengett a víz felől, az ebédnek kiszemelt egyelőre vidáman úszkált a moszatok közt, reggeli után kutatva, nem gondolván a sorsát fenyegető veszedelmes emberi tervekre. A tó, vagy mondhatnánk, holtág vize kellemesen csobogott, apró hullámokat vetett, amint a partra kiszaladt.

Karay Sándort már egészen fiatal korától kezdve rabul ejtette a horgászat csábító szépsége. Tanulmányozta a halfajok szokásait, élőhelyeik sokféleségét, horgászatuk technikáját. A kifogott zsákmány felhasználását étkezés céljára viszont valódi tudománnyá fejlesztette. Néha visszadobta a halat a vízbe, amikor megkönyörült egy-egy vitézül harcoló példány életén.

Az elmúlt évtizedek során elsajátította a horgászat csínját-bínját, ezért talán túlzottan is beidegződött mozdulatokkal végezte az ilyen esetekben szükséges teendőket. Az etetést és a csalizást, majd a vízbe vetette a horgot. Letelepedett kedvenc helyére, egy nagy mohos kőre, és a magával hozott olvasnivaló után nyúlt. Malaczy Manó: UFO-k a tornádóban című művét kívánta átböngészni ezen a gyönyörű reggelen, mert barátunk jeles ufológus volt, egyéb értékes tulajdonságai mellett.

A könyvet a térdére helyezte, de nem nyitotta ki.

Maga elé bámult egy pillanatra, és elgondolkodott élete folyásán.

Karay Sándor napközis nevelő volt hosszú évek óta, végzettségére nézve pedig tanár. Ezen okból sok kellemetlenség érte életében, mivel kémiát és fizikát taníthatott volna képzettsége szerint. De nem taníthatott. A tudásra szomjas helyi ifjúságnak a polgármester, Vajkay feleségének, Arankának felületes elméjével és kidomborodó bájaival kellett beérnie a fizika és kémia órákon.

Vajkaynének ugyan nem volt képesítése, hivatalosan képesítés nélküli pedagógus volt, egyetlen főiskola vagy egyetem közelében sem járt, de volt egy férje. Ezért aztán a végzettség nélküliség nem számított.

A polgármester a helység teljhatalmú ura volt, a választásokon általában győztes párt helyi vezetője is, valamint a község iskolájának igazgatója. Hatalma olyan nagy volt, mint egy kiskirályé, ezen okból kifolyólag úgy ítélte meg, kedves felesége önagysága éppen elég fizikai és kémiai ismeretet szerzett főzés közben, meg a ház körüli munkában, hogy fizikára és kémiára oktathassa az okvetetlenkedő nebulókat.

Önmaga úgy szerezte a diplomáját, hogy öt hétig egy bizonyos pártiskolába járt, ahol magyar-történelem szakos középiskolai tanárrá fogadták. Az orvosokat legalább hat hónapig képezték, csak ezután kaphattak doktori címet. Kellett az értelmiség az országban, mert nélkülik megbénult volna az állam működése. A végzett értelmiséget azután, az ország számtalan helyére kinevezték igazgatónak, hogy ellenőrizzék a beosztottak világnézetét.

Nem tépelődünk hát tovább azon a szembeötlő furcsaságon, hogy tanárunk nem taníthatta kedvelt tantárgyait. Kit érdekel az, hogy a gyerekek buták maradnak, nem képesek majd gimnáziumba, egyetemre menni, amikor Vajkay politikailag feltétlenül megbízható személyiség? Első a politika, csak utána jön a tudás, meg a gyerekek érdeke.

Az a félnótás tanár pedig örüljön. Örüljön annak, hogy napközis nevelői állást kapott és dolgozhat a nevelői pályán. Bizonyára nem is alkalmas tanításra. Atomszerkezetről beszélne a gyerekeknek, ahelyett, hogy a párt dicsőségét hangoztatná. Vajkay igazgató idejének jelentős részét fordította arra, hogy bebizonyítsa, hogy Karay Sándor gyengén felkészült tanár, különösen politikai szempontból. Hamarosan fekete-fehéren bebizonyította, Vajkayné jobban tanítja a kémiát és fizikát, mint a magasan képzett Karay Sándor, aki értelmiségi allűrökkel van fertőzve, mivel a gyerekek tudását akarja fejleszteni. Vajkay téziseit azonban az oktatás felsőbb vezetői nem túl jó szemmel nézték. Ettől függetlenül a helyi iskolai katedra kit illetett? Természetesen a feleségét.

Lágy hullámok gördültek a part felé, a tó felszíne csendben fodrozódott. A hajnali derengésben olykor egy hal dobta ki magát a vízből. Oldalukon ezüstösen villant a halpénz.

A nap lassan felkelt, vörös, majd arany fénnel árasztotta el a világot. Éppen kinyitotta a könyvet, amikor megrándult a horgászbot zsinórja. A jól képzett nevelő kövér pontyot képzelt maga elé először, de a második rántás heveessége alapján harcsára vagy fogasra változtatta elképzelését. Gondolatban már a hallé és a halpaprikás elkészítésével foglalkozott, ezért kissé bosszús lett, amikor a zsinór kirántásakor a horgon nem pompás halászsákmány, hanem amolyan zöld üveg, vagy korsóféle függött.

- Mi a szösz! - hökkent meg egy pillanatra, de azután magához rántotta az üveget a partra.

A zöldes üveg mives munka volt, ódon patinával, cirádás díszítéssel. A nap felé tartotta, hunyorogva próbált átnézni rajta, de átlátszatlan volt a fala. Mégis, ahogy megrázta, mintha lett volna benne valami. Kihúzta az üveg dugóját, hogy megszagolja a tartalmát. Az üvegből füst csapott ki.

Első reflexként elhajította magától a zöld palackot, mert hirtelenjében robbanószerkezetnek vélte. Megijedt a füsttől. Az üvegpalack durva kőnek csapódott, de semmi baja nem esett. A füst tovább tódult kifelé a szájadékán.

- Ejnye, no! Miféle üvegpalack lehetsz, hogy nem törsz szét a kövön?
- morfondírozott a napközis nevelésben jártas tanerő. A választ, lássunk csudát, hamarosan megkapta.

A palackból kitóduló füst szétterjedt, majd váratlanul összehúzódott, és még váratlanabban alakot öltött. A szertefoszló füstből egy férfi alakja bontakozott ki.

A sosem látott idegen karját mellén összefogta, majd derékban meghajolt.

- Üdvözlöd téged nagyuram a te hűséges szolgád, aki mérhetetlenül hálás nemes cselekedetédért! - mondta a habókos idegen, akin már az első pillanatban látszott, nincs ki a négy kereke. Palackban lakik, meg ágyékkötőt visel, továbbá megszegi a legelemibb fizikai és kémiai szabályokat. Ez így nem mehet tovább. Karay Sándor, a nemes cselekedet végrehajtója, nyugalomra intette a hajlongó férfiút.
- Csak nyugi, nyugi, kedves barátom! Hogyan szabadult..., akarom mondani, honnan szerezte ezt a buggyos gatyát, már bocsánat? - Mivel választ nem kapott, hát folytatta.
- Hűvösek errefelé a reggelek ahhoz, hogy félmeztelenül járkáljon az ember fia. Adhatok kölcsönbe egy inget...
- Ó, hatalmas uram! Nem fázom én, mert van miért örvendeznem. Kiszabadultam szörnyű fogságomból, ebből a rettenetes palackból, ahova Kara fősámán ezer évvel ezelőtt bezárt. Te vagy a szabadítóm, nagy jóuram, és én mérhetetlenül hálás vagyok neked. Reménykedem, hogy figyelmedre méltatod a te hűséges szolgádat!

Karay Sándor a víz partján álldogálva, a horgászást megszakítva, rábámult a buggyos-gatyás idegenre.

- Hm! - csak ennyi tellett tőle pillanatnyilag.

Az idegen bátorságra kapott, hogy nem hajították ki első szavai után a helyről, és folytatta:

- Dzsinn vagyok, nagyuram, és engedetlenségemért Szeriában Kara úr, a magyerik, a vitéz férfiak hatalmas varázslója megbüntetett. De te megszabadítottál a büntetéstől.
- No, álljunk meg egy szóra! - tért magához Karay Sándor, a fizikai és kémiai tudományok tanára, a helyi polgármester ártatlan áldozata. Szörnyű gyanúja támadt. Talán ez a helyzet is Vajkay polgármester és iskolaigazgató újabb kínzási manővere?
- Ismeri ön Vajkay igazgatót? - támadt rá a buggyos gatyásra.

- Egy dzsinnek semmi sem lehetetlen! Erre nyomatékosan fel kell hívnom uram figyelmét. Bár Vajkay igazgató az öröklét fontossági sorrendjében nem éri el egy jobb hangyakapitány helyezési sorszámát, de uram kérdéseire most már ismerem a jelzett emberalakú formátumot.

Karay Sándor a választ elfogadta, de észrevette, az idegen nem nevezte Vajkayt embernek. De, hogy dzsinn lenne a váratlan vendég, arra még kell néhány kört futni.

- Tehát ön dzsinn, és ebből a palackból szabadult ezer éves bezártság után. Közben meg Szeriából átsodródott a Duna partjára, csak úgy. Ugye, ezt a képtelenséget állítja? Nagyon nem szép öntől, hogy be akar csapni engem, egyszerű kémia-fizika tanárt.
- Óóó! - kiáltott fel a buggyos-gatyás dzsinn. - Nemes szabadítóm, te nem hiszel nekem, ahogy látom. Pedig én valóban dzsinn vagyok! Szeriából Kara sámán hozott át szekéren ide, a Duna partjára, be is dobott a vízbe. Így tudtál kihorgászni éppen ebből a folyóból. Mivel kiszabadítottál, három kívánságodat teljesítem, törvény szerint, mert őszintén nagyon hálás vagyok kiszabadításomért a rettenetes palackból. Mondd, mit kívánsz, és én azonnal teljesítem.
- Te vagy a gyorsszolgálati jóságos nagybácsi, persze - jegyezte meg a napközis nevelő erősen szkeptikus hangsúllyal.
- Kívánsz királyi reggelit? Sültkolbászt mustárral és tormával, három, - nem, négy lágytojást, pirítóst fokhagymásan, finom vajjal, kenőmájast, áfonyalekvárt, teát és joghurtot, és két kilométer hosszú svédasztalt, amin nagyon sok jó éték elfér? - a dzsinn nagyon belejött. - De kívánhatsz királyságot, szexis rabszolganőket, vagy lehetsz diktátor is, ha akarsz, sok-sok tankkal, repülőgépekkel, és egyéb játékokkal, de ezt egyáltalán nem ajánlom, mert a diktátorok erőszakos halála 87,2 %-os valószínűséget mutat mostanában. Vagy akarsz egy mázsa aranyat száz kilo gyémánttal? Vagy egy jó csomó dollárt? A forintot per pillanat nem javaslom, te is tudod uram, hogy miért. - A dzsinn várakozó álláspontra helyezkedett, és arcán lágy mosollyal ismét meghajolt.

Karay Sándor szemében játékos fény villant. Bárki a gyöngyös fényű nap tükröződésének vélhette volna a pupilla előtti szaruhártyán megvillanó kis fényecskét, pedig nem az volt. A tanár úr felvette a kesztyűt a dzsinnel szemben. Ráébredt, komoly dolgokról van szó.

- Nos, rendben van, kedves barátom, hű szolgám! - Egy kicsit gondolkodott.
- Mi van akkor, ha nincs kedvem kívánni semmit? Sem most, sem a jövőben, de a múltban sem, nehogy a múltban túljárj az eszemen. Ezért kell a múlt is. Vagy azt kívánom, éppen harmadik kívánságként, hogy eredj vissza a palackodba?
- Ne tedd ezt velem, nagyuram! Ez örök szégyent hozna rám és nemzetségemre és minden ivadékomra. Életed végéig szolgád lennék, haláloed után pedig egy bús dzsinn, akit az ura nem méltatott még csak egy egyszerű kívánságra sem. A palackba meg, könyörgöm, ne küldj vissza. Szűk a hely, sötét van, ott csak gyötrődik a dzsinn, mást nem is tehet.
- Értem - jelezte Karay Sándor, a horgászat jeles képviselője. Jelezte, hogy tökéletesen érti, mit akar mondani az idegen. Aki egy kihorgászott palackból jött elő. - Kívánok tehát valamit. Valami jó nehezet.

A dzsinn nyugodtan, kissé nagyképpően mosolygott.

- Minden kívánságodat teljesítem. Hiszen tudod uram te is, számomra nincsen lehetetlen. Kívánj tehát bármit!
- Te akartad, barátom - mondta elmélázva a napközis nevelő, unván kicsit az eszmecserét. Halat szeretett volna főgni, aztán főzni Katinkával, a feleségével, nem pedig eszelősökkel tárgyalni. De azért tudta, ez az eszelős olyan helyről jött, ahol nem érvényesek a fizika és kémia törvényei.
- Kívánhatok olyasmit is, hogy fordítsd vissza az időt? Vagy állítsd meg forgásában a Világegyetemet?

A dzsinn arcáról lehervadt a mosoly.

- Mit beszélsz, uram? Csak nem gondolod komolyan? Ne hozz székenbe. Ezek rettenetesen nehéz feladatok, az én tudásom és erőm kevés a végrehajtásukhoz. De, ha kívánod, utána járok királyomnál. Tudod, a törvény..., a királyra is kötelező...
- Hát jó. Hallottál-e te dzsinn a perpetuum mobiléről? Vagy a kör négyyszögesítéséről?
- Ráma és Buddha! Jézus segíts! Mohamed próféta védj meg! Miket találsz ki, ó, jótevőm? Csavarintos eszed járását alig tudom követni, félelem tölt el kérdéseid hallatán, te hatalmas napközis nevelő. Azt gondoltam, hogy sült kolbászt, meg sok aranyat fogsz kérni. Manapság már nem fontos az arany? Nem tudnál valami egyszerűbbeket kívánni? Mondjuk, hogy te légy a Föld leggazdagabb embere. Vagy az ENSZ elnöke?
- Tudod, kedves dzsinn, engem a világ múltó hívságos dolgai nem érdekelnek. Különben is! Ha a harmadik kívánságom mindig az lenne, hogy kívánhassak még hármat, azt teljesítenéd?
- Ez rettenetes! Nem tehetem meg. Csak három kívánságodat teljesíthetem, bármi legyen is az.
- Te dzsinn! Mi hasonló szavakat mondunk, de különbözőképpen gondolkodunk. Az imént mondtad, hogy minden kívánságomat teljesíted. Erre, ha én azt kívánnám, hogy teljesítsd még három kívánságomat, azt feleled, nem teheted. Nincs valami súlyos zavar a koponyádodon belül? Nem tanultál logikát az egyetemen?
- Uram, én csak azt mondhatom, ami a dzsinn szabályzatban van. Kívánnál valamit végre, mert a végén csakugyan megfázom a reggeli hűvös szélben.
- Öltöznél jobban, barátom - mondta rezignáltan Karay Sándor napközis nevelő. - Mondtam, hogy adok kölcsön egy inget, amit váltóingnek hoztam ki magammal a vízpartra. Na jó! Kívánok valamit. De ezt teljesítened kell. Igen?

- Természetesen, szabadítóm. Alig várom, hogy ugorhassak parancsod teljesítésére.
- Ugorni nem kell, kedves barátom. Csak azt kérem első kívánságomra, hogy legyek én is dzsinn.
- Miiii? - hüledezett a gatyás idegen. - Vond vissza kívánságod uram, mert kifordul a világ mind a négy sarkából.
- Már ha adsz egy szilárd pontot, ahonnan ki lehet fordítani - tréfálkozott Karay Sándor. - Amit kívántam, teljesítsd! Ne vitatkozz folyton velem. Megmondom őszintén, én még nem láttam ilyen akadékoskodó dzsinnt, mint amilyen te vagy. Folyvást alkudozol - dohogott sértődöttséget mímelve tanárunk, de valójában kíváncsian figyelte vendége reakcióját.
- Rendben van, uram és parancsolóm, kívánságod teljesüljön.

Megrendült a föld és az ég egy pillanatra, amikor Karay Sándor elnyomott napközis nevelőből örökéletű, mindenható szuperlénnyé változott. De kettőjükön kívül ezt senki sem vette észre.

- Hej komám! - mondta a volt tanerő, újsütetű dzsinn. - Nagy ló volt az a Kara fősámán, hogy téged olyan semmiségért, mint az egyet nem értés, lecsukatott. A magyarok Szeriában is voltak? Most már mindent tudnom kell, tehát nézzük csak, Szeria az Kína. Én meg azt hittem, Szíria. A magyarok meg a hunok, vagy nem? Most magyar a nevünk, én meg Karay lettem, bizonyára Kara fősámán ősapám után, ezt tudtad? Persze, be voltál zárva ezer évre, így nem tudhatod, mi történt itt a legutóbbi tíz évszázadban.
- Most, hogy kiszabadultam, már tudom.
- Akkor gyere komám, fogjunk néhány potykát ebédre. Keleten is finomak a halak, de itt is éppen olyan finomak úszkálnak a folyókban, tavakban. Azután beszélgethetünk a világ dolgairól, főzés közben. Szereted a halászlét? Olyan halászlét kapsz nálunk, - Katinka, a feleségem kitűnően főz, - hogy megnyalod utána a tíz ujjadat.

- Megtisztelsz testvérem - motyogta a dzsinn.
- Gyere, ülj ide a mohos kőre, testvér - mondta Karay Sándor.
- Látod, amott jön errefelé Vajkay, az a barom. Csalárd gondolatai előtte járnak, még a növények levelei is lekókadnak, ahol elmegy.
- Szörnyeteg az, testvér - emelte fel fejét a dzsinn.

Vajkay közben odaért, és megállt az ösvényen, tőlük úgy húszt méterre.

- Szervusz Sanyikám! - mosolygott szélesen. - Hallottad a hírt? - a képe úgy ragyogott, akár a holdvilág.
- Mondd, ha van mit mondanod! - Karay Sándor szigorúan nézett az iskolaigazgatóra.
- Leváltottak, képzeld, és téged neveztek ki vezetőnek.
- Ugyan!
- De bizony! Ilyen a világ - aztán tovább andalgott a nagy vezető, és hamarosan eltűnt a növények takarásában.

Karay Sándor Vajkaynére, meg a többi riválisára gondolt, csupa kisstílű és önző emberre, és elmosolyodott. Látta a jövőt, mivel dzsinn volt ő is.

Később, amikor otthon már hal főtt a kondérban, a nap egyre szebben ragyogott, ők, a dzsinnek, eszmét cseréltek. Katinka asszony sürgött-forgott, a vendéget ellátta mindenféle jóval. A zöldes palackot pedig, amely Törhetetlen Szuperanyagból készült, Karay Sándor biztonságba helyezte, majd csak jó lesz a horogra való giliszták tárolására.

A SCI-FI-ről

TUDOMÁNYOS-FANTASZTIKUS MŰVEK ÉRTÉKELÉSE

1. A TUDOMÁNYOS-FANTASZTIKUS MŰFAJ JELLEGZETESSÉGEI

Ha SF művek értékeléséről merészelünk beszélni, akkor ildomos megismerni a magyarul is megjelent kritikai kiadványokat. Sajnálatos módon csak néhány kritikai könyv jelent meg, de folyóiratokban, kiemelten a Galaktikában, sok kisebb cikk látott napvilágot.

Az Átjáró Magazinban SF műveket fura módon értékelték. A mű rövid ismertetése után a történet, a szereplők és a stílus témakörben öt csillag jelölte az elérhető maximumot. Ez ötös osztályzási rendszert jelentett, így a három témában összesítve adtak egy számot, ami a mű értékét lett volna hivatva jelezni.

Sok más SF magazinban is találhatunk értékelő írásokat, számuk igen nagy.

Vigyázni kell, mert a tudományos-fantasztikus irodalmat az amerikaiak be akarják söpörni maguk alá. Elismerik, hogy a sci-fi eredete az Egyesült Államokon kívülre mutat, az ipari forradalom idejére. A huszadik század második felének legsikeresebb irányzata, ami jobbára amerikai művészeti forma. És az ég a helyén maradt. Egyelőre.

A tudományos-fantasztikus műfaj alapvető jellegzetessége a tudományos alapra felépített fantasztikus cselekmény. Ha a tudományt mellőzzük, a mű súlyosan sérül, nem nevezhető tudományos-fantasztikumnak. Ha a fantáziát szorítjuk vissza, akkor is ezt a problémát tapasztalhatjuk.

Mivel irodalomról beszélünk, ezért a művet jó írónak kell megalkotnia.

Láthatjuk, hogy a sci-fi a legnehezebb műfaj. Írójának alaposan jártasnak kell lennie a tudományokban, elsősorban a természettudományokban. Másodsorban óriási fantáziával kell rendelkeznie. Harmadszor a jó író minden tulajdonságát bírnia kell. Ha ez megvan, akkor eljutottunk a kezdővonalra. Lehet kezdeni az írást.

A legfőbb jellegzetességeken kívül, mint a tudomány, a fantázia, a jó irodalom, még számtalan jellegzetessége van a sci-fi műveknek.

A fantázia határtalansága, a múlt, a jelen és a jövő korlátlan birtoklása, a szórakoztatás igénye, a sci-fi-ben zajló evolúció, mind a jellegek közé tartoznak.

De mindenkinek felett áll a gondolat abszolút szabadsága, ami a sci-fi műveket jellemzi. Ha ez a szabadság sérül, a mű is sérül.

Speciális szókinccse nincs a sci-fi-nek, de aki akar ilyet alkotni, tegye. Vagy tetszeni fog az olvasóknak, vagy nem.

Mit nevezünk tudományos-fantasztikus irodalomnak? A tudományos-fantasztikus irodalmat. Jobb meghatározás nincs, bár sok kitűnő meghatározást lelhetünk fel különböző gondolkodók írásaiban.

2. A TUDOMÁNYOS-FANTASZTIKUS IRODALOM KORSZAKAI

Magyar szempontból a tudományos-fantasztikumot több nagykorszakra tagolhatjuk. Érdemes nagyobb léptékben gondolkodni, segítve ezzel is a csapdában vergődő magyar írókat, biztos kitörési pontokat helyezve eléjük.

2.a) Őskorszak: mélyen a történelem előtti időkbe hatolva olyan történetek elemzését végezzük el, amelyek félig sci-fi jellegűek. Magyar ősmesék, sumer eposzok, egyiptomi hagyományok, kelta legendák. Ősi országok, titokzatos történetek, űrbéli harcok, emberiség űrbéli származása és hasonlók.

2.b) Ókori történetek: az ókor idejéhez kapcsolható mondák, legendák. A görög, a római, az indiai és más mitológiák sci-fi jellegű leírásai.

2.c) A kereszténység korához kapcsolható történetek. Magyar mondák, mesék, és egyéb hagyományok elemzése.

2. d) A királyság korának irodalma. A diktatúra előtti évszázadok írásai. Jókai, Karinthy és a többiek.

2. e) A diktatúra alatti sci-fi irodalom.

2. f) Az új köztársaság irodalma, 1989-től kezdve, az Internet világával együtt.

Sajnálatos módon a magyar SF legutóbbi szakaszai nem épülnek egymásra. A hatalmasra fejlődött királyság korának irodalma, számtalan remekművel és íróóriással, nem fejlődött tovább a diktatúra korában. Megszakadt a szerves fejlődés, a diktatúra szinte halálos csapást mért a magyar irodalomra, meg az SF irodalomra. A sci-fi a megtűrt kategóriába került, cenzorok felügyelték a gondolatok áramlását.

Amikor a diktatúra elpusztult, váratlanul szabadabbá vált az alkotás légköre. A 80-as években kibontakozó fanzin mozgalom is eltűnt, az irodalom anyagi támogatása szintén. Légüres térbe került a magyar SF, megszűnt a Galaktika Magazin is, a pártállam engedélyezett sci-fi folyóirata.

A cenzúra eltűnt, a szabadság ismét felvirágzott, ami megfelelő környezetet hozott létre az SF irodalom számára. Néhány műhely köré szerveződtek az addig mellőzött írók. Az új kiadók rengeteg új könyvet adtak ki, köztük számtalan magyar szerző könyvét, illetve művét. Virágzásnak indult a sci-fi, továbbá rokon ágazatai, elsősorban a fantázia irodalom.

Korunk nagy felfedezése a számítógép, az interneten szintén megjelentek a szabad SF lapok. Óriási a fejlődés, elsősorban mennyiségileg, ami bizonyosan minőségi fejlődésbe fog átszapni.

De rengeteg még a hiányosság.

Nincs ismertette a magyar mitológiai közeg, a magyar őstörténet eltagadása továbbra is folyik. Íróink, hazai muníció hiányában, idegen mitológiai alakokat szerepeltetnek műveikben, vagy maguk találnak ki világokat. Megdöbbentő az idegenmajmolás, az angolok utánzása. Meg kell teremteni a valódi ideológiai alapot, valódi magyar mitológiát és történelmet, amelyről tovább lehet építkezni. Új remekműveket így könnyebb lesz írni.

3. A TUDOMÁNYOS-FANTASZTIKUS MŰVEK ÉRTÉKELÉSE

Az értékelési rendszer alapja a pontrendszer. Mivel minden pontrendszer hordozhat magában hiányosságokat, ezért érdemes a pontrendszert erősen rugalmassá tenni. Összesen tíz osztály adja ki a teljes szerkezetet. Az egyes, ponttal kifejezett osztályok jellemző tulajdonságait meg kell határozni. A felsorolt tulajdonságok adják meg az osztályzás alapvázát. Néhány jellemző azonban, amelyeknek különösen nagy fontossága van, befolyásolhatja az irodalmi mű pontszámát.

Tekintsük át a pontrendszert. Egyes pontokon belül további tíz szintet képezhetünk, emiatt az emeletek száma száz lehet.

1. A megjelenésért, az írás megalkotásáért 1 pont jár. Az írásszöveg gyenge, a történet gyenge, a szereplők kidolgozása gyenge. Egyszerűen nagyon gyenge, unalmas, szinte olvashatatlan a mű.

2. A megjelenésért, az írás megalkotásáért 2 pont jár. Legalább egy területen megfelelő szintet mutat a mű. Vagy az írásszöveg, vagy a történet, vagy a karakterek kidolgozottsága megfelelő, ami miatt az alapponthoz még egy pont jár. A mű olvasható, a szöveg normális.

3. Az írásszövegnek viszonylag jó a színvonala. Megjelennek különös helyszínek, különös leírások. Művészi jelleg is tetten érhető, de nem feltétlenül sci-fi jellegű. A mű szerkezete jó. Nem különleges, inkább unalmas a cselekmény. A szereplők kidolgozatlanok, eredeti ötlet nincs a műben. Legalább két területen, az írásszövegben és a művészi jellegben jobb teljesítményt mutat.

4. Jó a mű szerkezete, jó a stílusa. A sci-fi háttér megfelelő, jók a nevek, megfelelőek a karakterek. A mesélés leköti a figyelmet. A történet nem eredeti, inkább szokványos a téma. Nincsenek eredeti ötletek.

5. Nincs eredeti tudományos ötlet. Felismerhető a tudományokban való jártasság hiánya. Alapvetően unalmas mű. Szerkezete közepes. A szöveg olvasható, a stílus elmegy, de messze van a művészi szövegektől.

6. A közepes művek legmagasabb osztálya. Művészi színvonala van. A művészi színvonal milyen szintű. Lehet irodalmi kísérlet, lehet irodalmi újdonság, új út keresése. A cselekmény érdekes. A helyszín eredeti, jól kitalált.

7. A legmagasabb kategóriák alsó szintje. A mű valóságos tudományt vonultat fel. Magas fokú jártasság az irodalmi alkotások létrehozásában. Profi munka minden tekintetben. A cselekmény, a stílus, a karakterek mind jól kidolgozottak.

8. A szereplők jellege tökéletesen kidolgozott. Jellemük fejlődik, a kezdeti stádiumból magasabb stádiumba jut. Az írásszöveg, a stílus kitűnő. Nagyon jó a mű. A profi szintnél magasabb, művészi jegyek dominálása. Speciális szókincs, nyelvi kísérletek.

9. A művet nem lehet letenni. Izgalmas, feszültségtől teli cselekmény. Eredeti ötletek jellemzik. A tudomány magas színvonalú, a szerző úttörő felfedezéseket tesz. A helyszín lenyűgöző, a mű csodálatos.

10. A 9-es pontosztály változata. Ha a műnek szerencséje van, kedvező a történeti korszak, akkor korszakalkotó művé válhat. Jellemzői hasonlóak a 9-es osztályéhoz. Értékes, tökéletes, letehetetlen, magával ragadó munka. Hangsúlyos jegy az eredetiség.

10* Abszolút szubjektív értékelés. Csak a legkedvencebb kedvencek osztálya.

Az elért pontokból levonást eredményez:

Tárgyi tévedések, tények tévesztése

Az eredeti ötlet hiánya

A gondolatmenet vitatható, erőltetett cselekmény

Sablonos, primitív szereplők

A tudomány hiánya

Unalmasság, érdektelenség

Más írók plagizálása

Rosszul szerkesztett mű

Gyenge írásszöveg, gyenge stílus

A fantázia hiánya

A művészi törekvések hiánya

Bizonyára finomítható és bővíthető a felvázolt pontrendszer. Az is lehet, némelyek nem értenek egyet az eredetiség kiemelt helyzetével. A teremtés a sciűiben szerintük nem annyira fontos. Mások ötleteinek lenyúlása egyszerűen nem engedett meg. Ha az író mégis mások nyomdokain jár, nem képes saját világot, birodalmat alkotni, kapja meg a pontlevonást.

Szigorúan kell elbírálni a műveket. Csakis így lehet kinevelni nagyszerű írógárdát, írónemzedékeket, amilyenek már voltak. Ha az írónak nincs meg a belső késztetése a tökéletesség irányában, akkor a kritikai hangok kényszerítsék rá erre a késztetésre.

Melyek a 10* értékű magyar művek, értékelésem alapján? Szerencsére, igen sok van, a magyar irodalomban is. Jókai Mór: Egész az északi pólusig 10*. Karinthy Frigyes: Capillaria 10*. Lehet folytatni.

A nem magyar nyelvű szerzők között is számtalan remekírót ismerünk. Sokuk művei után csak áhítozunk, magyar nyelven nem jelentek meg. Ki tudja, miért? Nincs pénz a kiadói jogok megszerzésére? Bizonyára erről lehet szó.

Magyarul képzelet irodalma, vagy káprázat irodalma lehetne a sciűi neve. Már csak azért is, hogy ne kelljen állandóan anglo-mániásan viselkednünk.

A sorozatban következik:

Kalandok a Világegyetemben
A Vezér legendája
Möndölöcskék és más versek